NORA ROBERTS

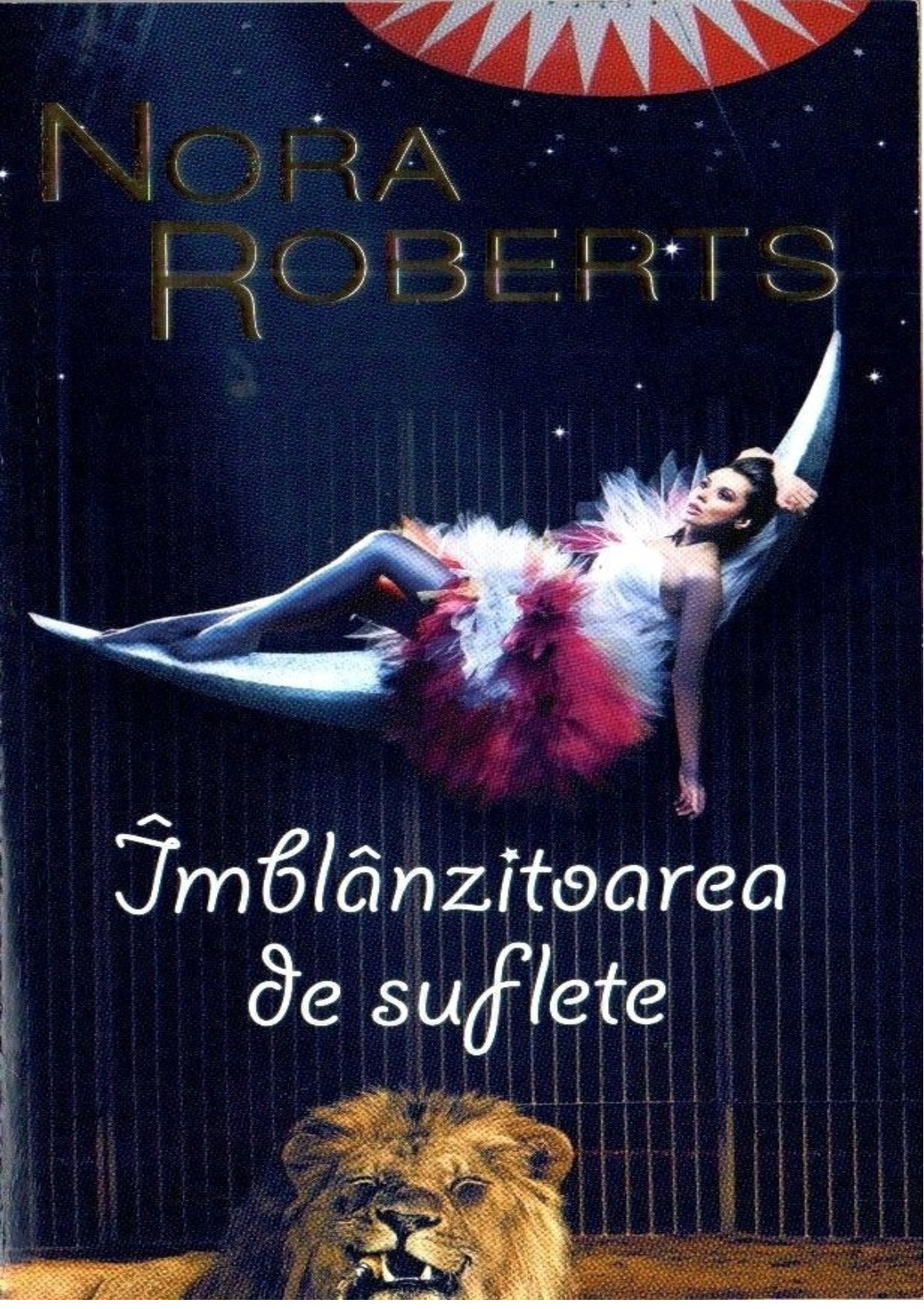

Îmblânzitoarea de suflete

Nora Roberts

Îmblânzitoarea de suflete

Cuprins

capitolul 1

capitolul 2

capitolul 3

capitolul 4

capitolul 5

capitolul 6

capitolul 7

capitolul 8

capitolul 9

capitolul 10

capitolul 11

capitolul 12

capitolul 1

La un pocnet de bici, doisprezece lei se aşezară pe labele din spate, ridicându-şi ghearele în aer. Când se dădu comanda, începură să sară de pe un piedestal pe altul, descriind opturi în formaţie compactă. Pentru aşa ceva era nevoie de o sincronizare perfectă. Cu ajutorul vocii şi al gesturilor, dresoarea coordona cu dibăcie trupurile mătăhăloase.

- Bravo, Pandora.

Când îşi auzi numele, leoaica musculoasă sări jos şi se aşeză pe o rână. Unul după altul, şi ceilalţi îi urmară exemplul, până când, mârâind şi arătându-şi colţii, se întinseră cu toţii pe solul acoperit cu scoarţă de copac. Fiecare mascul era între două femele; la mustrarea aspră a dresoarei, Merlin încetă să-i roadă în joacă urechea Ofeliei.

- Capul sus!

Se supuseră, în vreme ce dresoarea păşi grăbită înaintea lor. Aruncă biciul cu un gest larg, apoi, cu aparentă nonşalanţă, se întinse cât era de lungă peste trupurile lor calde. Felina din mijloc, un mascul cu o coamă bogată, dădu glas unui răget puternic, răsunător. Drept răsplată pentru reacţia lui promptă, fu scărpinat bine după ureche. Dresoarea se dădu jos de pe canapeaua sa felină, bătu din palme şi leii se ridicară în picioare. Apoi, cu un semn din mână, fiecare fu strigat pe nume şi trimis pe culoar, înspre cuşti. Doar unul mai rămăsese, un leu masiv cu coamă neagră, care-i dădea târcoale dresoarei şi i se freca de picioare întocmai ca un pisoiaş.

Dresoarea legă iute o frânghie de lanţul ascuns sub coamă şi, cu mare agilitate, încălecă pe spatele leului,

după care dădu ocol arenei. Când ajunseră la uşa din spate, leul, pe nume Merlin, fu vârât intr-o cuşcă pe roţi.

- Ei bine, Duffy, suntem gata de drum? întrebă Jo după ce zăvorâse uşa cuştii.

Duffy era un ins scund, rotofei, cu şuviţe de păr castaniu ce aduceau cu o ninsoare monahală şi o faţă presărată cu pistrui. Zâmbetul său blând şi ochii albaştri de irlandez îi dădeau un aer de băiat de cor îmbătrânit. Mintea îi era ageră, vicleană şi pusă pe harţă. Era cel mai bun director pe care l-ar fi putut avea Circul Colossus.

- De vreme ce mâine ne instalăm în Ocala, ai face bine să fii gata, răspunse el cu glas răguşit.

Îşi trecu ciotul de trabuc din colţul drept al gurii în cel stâng. Jo zâmbi amuzată, apoi se întinse pentru a-şi dezmorţi muşchii solicitaţi de-a lungul celor treizeci de minute petrecute în arenă.

- Pisicile mele sunt pregătite, Duffy. A fost o iarnă lungă. Au la fel de multă nevoie ca noi, ceilalţi, să o ia din loc.

Duffy se încruntă. Spre nemulţumirea lui, nu o depăşea în înălţime decât cu vreo câţiva centimetri. Dresoarea îl cerceta cu nişte ochi mari, migdalaţi, tăioşi şi verzi ca smaraldele, încadraţi de gene dese, întunecoase. În acea clipă erau netemători şi vioi, însă Duffy îi văzuse înfricoşaţi, vulnerabili şi pierduţi. Îşi mută din nou trabucul şi pufăi grăbit de două ori, în timp ce Jo îi dădea indicaţii unui îngrijitor.

Îşi aducea aminte de Steve Wilder, tatăl lui Jo. Fusese unul dintre cei mai buni dresori, iar Jo era la fel de pricepută ca el cu felinele. În anumite privinţe, recunoscu Duffy în sinea sa, era chiar mai bună. Însă moştenise trăsăturile mamei sale: o siluetă delicată şi un chip smead, pasional. Jovilette Wilder era la fel de zveltă precum fusese mama sa acrobată, cu ochi verzi, cutezători şi un păr ca pana corbului care i se revărsa până la talie. Sprâncenele îi erau arcuite cu delicateţe,

avea nasul mic şi drept, pomeţi pronunţaţi şi eleganţi, iar buzele îi erau pline şi moi. Soarele Floridei îi dăruise pielea arămie care-i accentua înfăţişarea de ţigancă. Pe deasupra, manifesta o încredere în sine extrem de solidă care îi potenţa frumuseţea.

Terminând cu instrucţiunile, Jo îşi trecu braţul pe sub cel al lui Duffy. Mai văzuse căutătura aceea încruntată.

- Şi-a dat careva demisia? se interesă ea în timp ce se îndreptau spre biroul lui Duffy.

- Nu.

Răspunsul lui monosilabic o făcu să ridice din sprânceană. Duffy nu obişnuia să răspundă atât de laconic la întrebări. Anii de experienţă o îndemnară să nu-şi dea drumul la gură. Traversau tabăra, observând repetiţiile care se desfăşurau pretutindeni. Vito, echilibristul, exersa fără mare pompă pe un cablu întins între doi copaci. Soţii Medalson se strigau unul pe celălalt pe când jonglau cu popicele, aruncându-le la mare înălţime. În acest răstimp, cei ce se ocupau cu dresura ecvestră îşi mânau caii în ţarc.

O văzu pe una dintre fetele familiei Stevenson umblând pe catalige. „Ar trebui să aibă cam şase ani”, cugetă Jo, dându-şi o şuviţă de păr din faţa ochilor pentru a urmări mai bine progresul şovăitor al fetiţei. Îşi aducea aminte de anul în care se născuse micuţa. Tot atunci, ei i se permisese să lucreze singură în cuşca cea mare. Avea şaisprezece ani, şi de-abia peste încă un an i se dăduse voie să participe la reprezentaţiile cu public.

Jo nu cunoscuse altă casă în afara circului. Se născuse în timpul pauzei de iarnă, iar în primăvara următoare fusese urcată în rulota părinţilor ei; astfel, îşi petrecuse primul an şi apoi fiecare an al vieţii ei pe drum. Moştenise atât fascinaţia pentru animale, cât şi flerul de la tatăl ei, iar stilul şi graţia în mişcări - de la mamă. Cu toate că îşi pierduse ambii părinţi cu cincisprezece ani în urmă, aceştia continuau să o influenţeze. Îi transmiseseră o

lume de neodihnă, o lume a fanteziilor. Crescuse jucându-se cu pui de leu, călărind elefanţi, îmbrăcată în haine cu zorzoane şi rătăcind ca un nomad.

Aruncă o privire la un pâlc de narcise ce creşteau lângă biroul de iarnă al lui Prescott şi zâmbi. Îşi aminti cum le plantase când avea treisprezece ani şi se îndrăgostise de un acrobat. Şi-l aminti şi pe bărbatul care se oprise în dreptul ei, dându-i sfaturi despre plantarea de răsaduri şi despre inimile frânte. Pe măsură ce se gândea la Frank Prescott, zâmbetul i se mohorî.

- Încă nu-mi vine să cred că s-a dus, murmură ea şi intră înăuntru împreună cu Duffy.

Biroul lui Duffy era mobilat sărăcăcios, cu o masă de lucru din lemn, fişete de metal şi două scaune şubrede. Pereţii erau decoraţi cu un colaj de afişe. Acestea promiteau uimitorul, nemaivăzutul, incredibilul: elefanţi care dansau, fete frumoase care se învârteau ţinându-se doar cu dinţii de o bară, tigri fioroşi ce călăreau în spinarea armăsarilor. Acrobaţi, clovni, lei, bărbaţi musculoşi, femei grase, băieţi care îşi puteau ţine echilibrul doar în degetele arătătoare; cu toţii evocau magia circului în cămăruţa sumbră.

Jo aruncă o privire la o uşă îngustă de pin, iar Duffy se alătură.

- Tot timpul mă aştept să-l văd năpustindu-se cu o nouă idee ţicnită, mormăi el începând să se joace cu posesiunea sa cea mai de preţ, un automat de cafea.

- Chiar aşa? Cu un oftat, Jo încălecă un scaun, îşi sprijini bărbia de spătar şi adăugă: Anul ăsta nu va mai fi la fel în lipsa lui. Ochii îi străfulgerară de mânie. Nu era un om bătrân, Duffy. Infarctele ar trebui să fie pentru bătrâni.

Cu privirea pierdută, se lăsă copleşită de gândurile negre, de nedreptatea morţii lui Frank Prescott.

Abia intrase în al cincilea deceniu al vieţii şi era un om plin de voioşie şi bunătate. Jo îl iubise şi avuse în el o încredere fără rezerve. La moartea lui, îl jelise mai abitir

decât pe propriii săi părinţi. De când îşi putea aduce aminte, Frank fusese nucleul vieţii ei.

- Au trecut aproape şase luni, rosti morocănos Duffy cercetându-i atent chipul.

Când Jo se uită la el, îi întinse o cană de cafea.

- Ştiu.

Luă cana şi o lăsă să-i încălzească palmele în dimineaţa friguroasă de martie. Hotărî să-şi alunge gândurile sumbre. Frank nu ar fi dorit să lase tristeţe în urma sa. Jo îşi inspectă cafeaua, apoi sorbi o gură. Era pe atât de groaznică pe cât bănuise.

- Se zvoneşte că urmăm ruta de anul trecut până în cel mai mic detaliu. Treisprezece state.

Jo zâmbi, văzându-l pe Duffy cum clipi deasupra ceştii înainte să soarbă din ea.

- Nu eşti superstiţios, nu?

Rânji, ştiind că bărbatul păstra un trifoi cu patru foi în portofel.

- Pff! făcu el indignat, îmbujorându-se pe sub pistrui. Puse jos cana goală, apoi ocoli masa de lucru şi se aşeză îndărătul ei. Când îşi încrucişă degetele peste registrul galben, Jo ştiu pe loc că avea de gând să treacă la lucruri serioase. Auzea fanfara exersând prin fereastra deschisă. Mâine cam pe la şase ar trebui să ajungem în Ocala, începu el. Jo încuviinţă ascultătoare. Până la nouă, ar trebui să terminăm de ridicat corturile.

- Parada ar trebui să se termine cam pe la zece, iar matineul va începe la două, completă ea cu un zâmbet.

Duffy, nu cumva îmi ceri să lucrez din nou la menajerie în spectacolul secundar?

- Ar trebui să avem parte de un public destul de numeros. Bonzo a prezis că va fi senin, răspunse el, eludându-i cu abilitate întrebarea.

- Bonzo ar trebui să se ocupe în continuare de ceea ce ştie el mai bine: comicării şi monocicluri. Îl privi stăruitor pe Duffy, care începu să-şi molfăie ciotul trabucului stins.

Bine, să auzim, se resemnă ea.

- Cineva o să ni se alăture în Ocala, cel puţin temporar. Îşi ţuguie buzele, iar ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Jo. Ai lui erau de un albastru şters de bătrâneţe. Nu ştiu dacă va termina stagiunea cu noi.

- Of, Duffy, să nu-mi spui că e vorba de vreun biban pe care trebuie să-l includem în echipă pe ultima sută de metri? Cine e, vreun scriitoraş cu surplus de energie care vrea să-şi găsească surse de inspiraţie pentru o epopee despre ultimele zile ale circului ambulant? Are să petreacă vreo câteva săptămâni ca îngrijitor doar ca mai apoi să se jure că ştie tot ce se poate şti despre lumea asta a noastră.

- Nu cred că va lucra pe post de îngrijitor, murmură Duffy.

Aprinse un chibrit şi îşi retrezi trabucul la viaţă. Jo privi încruntată la rotocoalele de fum ce se căzneau să ajungă la tavan.

- E cam târziu acum pentru un nou număr, nu crezi?

- Nu e circar. Duffy înjură încet în barbă, apoi înfruntă din nou privirea tinerei. El e cel care ne deţine.

- Nu! strigă Jo şi se ridică brusc, clătinând din cap. Nu el. Nu acum. De ce trebuie să vină? Ce mai vrea de la noi?

- E circul lui, îi aminti Duffy pe un glas în egală măsură aspru şi înţelegător.

- N-o să fie niciodată circul lui, ripostă Jo cu înflăcărare. Ochii i se luminaseră şi fulgerau cu o mânie pe care arareori o scăpa din frâu. E circul lui Frank.

- Frank e mort, grăi Duffy pe un ton calm, decisiv. Acum, circul aparţine fiului său.

- Fiu? pufni Jo. Îşi ridică degetele şi îşi masă tâmplele. Se îndreptă încet spre fereastră. Afară, soarele dogorea deasupra membrilor trupei. Îi urmări pe trapezişti, îmbrăcaţi în halate groase peste maioul şi pantalonii mulaţi, îndreptându-se spre şopronul în care-şi desfăşurau activitatea pe timp de iarnă. Era într-atât de obişnuită cu sporovăială colegilor într-o babilonie de limbi, încât nici nu o băgă în seamă. Îşi aşeză palmele pe pervaz şi, cu un mic oftat, căută să se calmeze. Ce fel de fiu e acela care nici nu se sinchiseşte să-şi viziteze tatăl ? în treizeci de ani nu a venit măcar o dată să-l vadă pe Frank. Nu i-a scris niciodată. Nici măcar nu şi-a arătat faţa la înmormântare. Jo înghiţi lacrimile de furie care i se înghesuiau în gât şi îşi îngroşă vocea. De ce să vină acum?

- Trebuie să-nveţi că viaţa e o monedă cu două feţe, puştoaico, răspunse Duffy fără menajamente. Acum treizeci de ani nici măcar nu te născuseşi. Nu ştii de ce nevasta lui l-a părăsit şi de ce băiatul nu l-a vizitat.

- Nu mai e un băiat, Duffy, e ditamai bărbatul. Jo se întoarse, iar bătrânul observă că îşi regăsise stăpânirea de sine. Acum are vreo treizeci şi unu, treizeci şi doi de ani, e un avocat de succes cu ditamai biroul în Chicago. E foarte înstărit, ştiai asta? Un mic zâmbet i se instală pe buze, însă nu şi în privire. Iar banii nu-i vin doar din cazuri şi din comisioane; câştigă o sumă frumuşică şi de pe partea mamei. Bănuţi bunicei, fără bătaie de cap. Nu înţeleg ce ar vrea să facă un avocat bogat de la oraş cu un circ.

Duffy ridică din umerii săi laţi, rotunzi.

- Poate are nevoie de un paravan ca să scape de impozite. Poate vrea să călărească un elefant. Ar putea fi

orice. Poate vrea să ne facă inventarul ţi să ne vândă pe toţi, bucată cu bucată.

- Vai, Duffy, nu! Nu ar face aşa ceva, exclamă Jo cu teama întipărită pe faţă.

- Pe dracu' nu, mormăi Duffy, mestecând din trabuc. Poate să facă orice vrea. Dacă vrea să lichideze, lichidează.

- Dar avem contracte până-n octombrie...

- Eşti prea isteaţă ca să-ţi faci iluzii, Jo. Duffy se încruntă, scărpinându-şi părul rar. Poate să-i concedieze pe artişti cu plata unei indemnizaţii sau, la fel de bine, poate să lase totul să se deruleze ca până acum. E avocat. Găseşte el o portiţă de scăpare dintr-un contract dacă îşi doreşte asta. Poate să aştepte până în august, când renegociem contractele, şi să renunţe la toate. Observă îngrijorarea de pe chipul fetei şi îşi îmblânzi tonul. Ascultă, puştoaico, n-am spus că va vinde cu siguranţă, am spus că este o posibilitate.

Jo îşi trecu mâna prin păr.

- Trebuie să fie ceva ce putem face.

- Da, să fim pe profit la sfârşitul stagiunii, replică sec Duffy. Să-i arătăm noului proprietar ce avem de oferit. Cred că e important să vadă că ăsta nu e un bâlci oarecare, ci un circ profitabil cu trei arene şi numere de calitate. Ar trebui să vadă ce a construit Frank, cum a trăit, ce-a vrut să facă. Cred că tu ar trebui să fii cea care să se ocupe de educaţia lui, adăugă bătrânul, privind-o atent pe Jo.

- Eu? Era prea uimită ca să se înfurie. De ce? Tu eşti mult mai calificat la capitolul relaţii publice. Eu dresez lei, nu avocaţi, proclamă ea, fără a-şi ascunde nota de dispreţ din glas.

- Ai fost mai apropiată de Frank decât oricare altul dintre noi şi nimeni nu cunoaşte circul ăsta mai bine decât tine. Pe deasupra, mai ai şi ceva minte-n căpşorul ăla. N-am crezut că toate cărţile alea simandicoase pe

care le citeşti ţi-ar folosi la ceva, dar poate m-am înşelat.

Buzele femeii înfloriră într-un zâmbet.

- Duffy, doar pentru că-mi place să citesc Shakespeare nu înseamnă că sunt gata să am de-a face cu Keane Prescott. Numai dacă mă gândesc la el îmi ies din pepeni. Cum aş reacţiona la o întâlnire faţă în faţă?

Duffy dădu din umeri.

- Ei bine, dacă nu te crezi în stare să te descurci...

- Nu am spus că nu mă descurc, mormăi Jo.

- Desigur, dacă ţi-e teamă...

- Nu mi-e teamă de nimic, cu atât mai puţin de vreun avocat din Chicago care nu face diferenţa între rumeguş şi scoarţa de stejar. Îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să măsoare camera cu paşi mari. Dacă domnul Keane Prescott, specialist în drept, vrea să-şi petreacă vara la circ, mă voi strădui să aibă un sejur memorabil.

- Cu blândeţe, o avertiză Duffy pe când ea se îndreptă spre uşă.

Jo se opri afişând un zâmbet nevinovat.

- Duffy, ştii ce atingere blândă am.

Ca pentru a-şi dovedi vorbele, trânti uşa după ea.

Când zorii mijeau la orizont, caravana circului opri pe un câmp vast, plin de iarbă. Culorile erau doar o promisiune pe cerul de un cenuşiu şters. În depărtare se zăreau livezi după livezi de portocali. Aroma lor o întâmpină pe Jo, care tocmai cobora din cabina camionetei sale. Este o zi perfectă, hotărî ea, apoi adulmecă îndelung, cu lăcomie, aerul dimineţii. În opinia ei nu exista privelişte mai încântătoare decât cea a zorilor ce se luptau să scape din strânsoarea nopţii.

Era răcoare, aşa că îşi închise fermoarul hanoracului gri în vreme ce privea cum restul trupei ieşea din dube, maşini şi rulote. Liniştea dimineţii fu curmată de glasurile vioaie şi cu toţii se puseră numaidecât pe treabă, în timp ce pânza cortului principal era desfăşurată din remorca unui camion, Jo se duse să vadă cum se simţeau leii după

drumul de peste optzeci de kilometri. Trei îngrijitori descărcau cuştile. Dintre ei, Buck era cel mai vechi acolo. Lucrase şi cu tatăl ei, iar în perioada dintre moartea lui şi debutul profesional al lui Jo avusese un mic număr cu patru lei masculi. Timid din fire, răsuflase uşurat când îi lăsase locul fetei. Pentru Buck, doi oameni erau deja o mulţime. Avea peste doi metri şi o constituţie care îi permitea să joace din când în când rolul lui Hercule Cel Puternic în spectacolul secundar. De pe creştet i se revărsa o coamă impresionantă de plete blonde aflate în totală neorânduială, iar faţa îi era acoperită pe jumătate de o barbă deasă, cârlionţată. Avea mâini mari, cu degete groase şi puternice, însă Jo îşi amintea de blândeţea lor atunci când asistaseră împreună o leoaică să fete doi pui.

Silueta îngustă a lui Pete îl făcea să pară plăpând pe lângă Buck. Era un bărbat căruia cu greu i-ai fi putut ghici vârsta. Jo o estima undeva între patruzeci şi cincizeci de ani, dar nu era sigură. Era un om tăcut, cu pielea ca mahonul lustruit şi cu un timbru grav. Venise la ei cu cinci ani în urmă, căutând de lucru. Niciodată nu-l întrebase de unde venea, şi nici el nu-i spusese. Purta o şapcă de baseball şi niciodată nu fusese văzut fără un cocoloş de gumă de mestecat jucându-i leneş printre dinţi. Citea cărţile din biblioteca lui Jo şi era regele mesei de poker.

Gerry avea nouăsprezece ani şi era plin de entuziasm. Avea aproape doi metri, dar încă se bucura de supleţea caracteristică vârstei. Mama lui era croitoreasa, iar tatăl era vânzător de suvenire, sau măcelar de acadele, în jargonul circului. Visul lui Gerry era să lucreze în cuşca cea mare, şi, pentru că acesta fusese şi visul ei, Jo îşi dăduse într-un sfârşit acordul să-l instruiască.

- Ce fac copiii mei? întrebă ea când ajunse destul de aproape.

Se opri la fiecare cuşcă, să calmeze câte o felină agitată, chemându-le pe toate pe nume până se liniştiră.

- Au călătorit bine, numai Hamlet e încă iritat, dar e

primul lui an pe drumuri.

E al dracu', mormăi Buck, urmărind cum Jo se plimba de la o cuşcă la alta.

- Da, ştiu. Mai este şi deştept, răspunse ea cu un aer absent. Îşi răsucise părul într-o cosiţă groasă, pe care o aruncă peste spate. Uite, vin nişte orăşeni. Câteva maşini şi un pâlc de biciclete apărură în zare. Erau oameni din oraşele învecinate care voiau să asiste la ridicarea cortului, care voiau să vadă circul din partea cealaltă, fie numai şi pentru o clipă. Unii se mulţumeau să asiste, pe când alţii dădeau o mână de ajutor la ridicarea stâlpilor, la întinderea pânzei şi la ancorare. Eforturile le erau răsplătite cu un bilet la spectacol şi cu o experienţă de neuitat. Nu-i lăsaţi în apropierea cuştilor, ordonă Jo, făcându-i lui Pete un semn din cap înainte să se îndrepte spre pânza încă strânsă.

Buck pomi agale pe lângă ea. Câmpul gemea de frânghii, cabluri şi oameni. Şase elefanţi fuseseră deja înhămaţi, însă erau în repaus, aşteptând cu dresorii lor lângă ţăruşi. Pe măsură ce muncitorii trăgeau de cablurile de ancorare, pânza de un maro întunecat se înălţa ca o ciupercă uriaşă.

Stâlpii erau deja poziţionaţi - pe laterale, la colţuri, în centru, iar pânza înăbuşea vocile muncitorilor. La răsărit, soarele se înălţa cu grabă, colorând cerul în nuanţe de roz. Se auzeau instrucţiunile strigate de şeful echipei responsabile de ridicarea cortului, râsul unor băieţi aventuroşi şi câte o înjurătură ocazională. Când pânza fu fixată peste stâlpii din colţuri, Jo îi făcu semn lui Maggie, enormul elefant african. Maggie se supuse şi îşi coborî trompa. Jo se sui cu grijă, apoi se aşeză pe spatele lat, cenuşiu.

Clipă după clipă, soarele se înălţa tot mai sus, aruncându-şi primele raze asupra câmpului. Mireasma portocalilor în floare se întrepătrundea cu mirosul hamurilor de piele. Jo privise de nenumărate ori cortul

ridicându-se sub un cer ce stătea să se lumineze. De fiecare dată era ceva special, iar prima oară când era ridicat în fiecare stagiune constituia o experienţă cu adevărat aparte. Maggie ridică trompa şi mugi ca şi cum ar fi fost bucuroasă că avea să mai apuce un sezon. Râzând, Jo se întinse şi o plesni peste crupa aspră şi zbârcită. Se simţea liberă, plină de prospeţime şi de viaţă. Dintr-odată se gândi: „Dacă ar fi să prind din zbor o clipă anume, să o bag într-o sticluţă şi să-i pun dop ca nu cumva să-mi scape, aceasta ar fi. Astfel, când voi fi foarte bătrână, aş putea să o deschid şi să mă simt din nou tânără.” Zâmbind, coborî privirea la oamenii care mişunau dedesubt.

Unul anume îi atrase atenţia, un bărbat care stătea lângă o rolă de cablu. Ca de obicei, primul lucru pe care îl observă era silueta acestuia. Un trup bine proporţional era esenţial pentru un artist de circ. Necunoscutul era zvelt şi stătea drept. Îi aprecie umerii, dar se îndoia că avea cine ştie ce muşchi la braţe. Deşi purta blugi, era evident că venea de la oraş. Părul des, blond-închis, fusese răvăşit de briza dimineţii şi îi mângâia fruntea. Era proaspăt bărbierit, iar faţa îi era îngustă, cu maxilare puternice. Avea un chip atrăgător. Nu era, cugetă Jo, frumuseţea aceea fină, ca a lui Vito echilibristul, ci una mai virilă, mai provocatoare. Îi plăcea chipul, îi plăcea forma gurii lungi, severe, îi plăcea osatura de sub pielea arămie. Cel mai mult îi plăcea francheţea ochilor cu sclipiri de ambră care o priveau cercetător. Ca ai lui Ari, remarcă Jo, gândindu-se la leul ei preferat. Era sigură că el o scruta încă dinainte ca ea să se fi uitat în jos. Ştiind asta, era impresionată de lipsa lui de stinghereală. Continua să o fixeze, fără să facă vreun efort de a-şi disimula interesul. Izbucni în râs şi îşi dădu cosiţa de pe umăr.

- Vrei să călăreşti? întrebă ea. Prea mulţi străini intraseră şi ieşiseră din lumea ei ca să mai fie rezervată.

Observă cum sprânceana lui se ridică ca intr-un fel de acceptare a invitaţiei. Avea să se dumirească dacă ochii erau singurele lucruri care-l făceau să semene cu Ari. Maggie n-o să-ţi facă nimic. E blândă ca un mieluşel, doar mai mare.

îşi dădu seama pe loc că bărbatul îi înţelesese provocarea. Pomi înainte pe iarbă până când ajunse lângă ea. Se mişca bine. Jo atinse uşor greabănul lui Maggie cu cravaşa pe care o avea la ea. Elefantul îngenunche alene pe membrele din faţă, groase ca nişte trunchiuri. Dresoarea întinse mâna. Cu o agilitate care o luă prin surprindere, bărbatul urcă pe elefant şi se aşeză în spatele ei.

Pentru o clipă nu scoase o vorbă, puţin năucită de tremurul care îi şerpuise prin braţ când palma ei o atinse-se pe a străinului. Contactul fusese scurt. Jo îşi spuse că avea închipuiri.

- Sus, Maggie, ordonă ea, bătând din nou cu cravaşa. Cu un oftat elefantin, Maggie se supuse, legănându-şi blând pasagerii dintr-o parte în alta.

- Întotdeauna iei bărbaţi necunoscuţi la plimbare? întrebă glasul din spatele ei.

Era o voce lină, clară, o voce numai bună pentru un comis-voiajor. Jo rânji peste umăr.

- Maggie e cea care-i ia la plimbare.

- Într-adevăr. Eşti conştientă de faptul că plimbarea aceasta e cât se poate de inconfortabilă?

Jo râse cu poftă.

- Ar trebui să încerci s-o călăreşti câţiva kilometri la o paradă stradală, fără să-ţi piară zâmbetul de pe faţă.

- Nu, mersi. Tu te ocupi de ea?

- De Maggie? Nu, dar ştiu cum să o conduc. Ochii tăi seamănă cu ai uneia dintre pisicile mele. Îmi plac. Şi de vreme ce păreai să fii interesat de Maggie şi de mine, te-am întrebat dacă vrei să urci.

De această dată, el fii cel care râse. Jo îşi răsuci capul să-i vadă chipul. În ochii săi se citea amuzamentul, iar dinţii îi erau albi şi drepţi. Fiindcă îi plăcu zâmbetul lui, îi răspunse cu unul propriu.

- Fascinant. Mi-ai propus o plimbare pe elefant doar pentru că ochii mei seamănă cu ai pisicii tale. Şi sper că nu o jignesc pe doamna de sub mine, dar eu la dumneata mă uitam.

- Chiar aşa? Jo îşi ţuguie buzele, gânditoare. De ce?

Bărbatul o studie în tăcere vreme de câteva secunde.

- Ciudat, se pare că realmente nu ştii.

- Nu aş întreba dacă aş şti, replică ea, deplasându-şi puţin greutatea. Ar fi o pierdere de timp să pun o întrebare dacă îi cunosc răspunsul. Se mută din nou aplecându-se în faţă. Ţine-te bine. Maggie trebuie să-şi câştige claia de fân.

Stâlpii atârnau între pânză şi sol la unghiuri de patruzeci şi cinci de grade. Lanţurile elefantului fură ataşate cu repeziciune la cercurile de metal de la baza stâlpilor. Laolaltă cu colegii ei, Jo o îndemnă pe Maggie să înainteze. Stâlpii se ridicară, trăgând pânza după ei. Marele cort se înălţă la viaţă sub cerul dimineţii.

După ce-şi încheie treaba, Maggie ieşi la lumina soarelui.

- Frumos, nu-i aşa? Renaşte în fiecare zi, murmură Jo.

Vito trecu pe lângă ei şi o strigă în italiană. Ea îi făcu

vesel cu mâna şi îi răspunse în propria lui limbă, apoi îi semnală lui Maggie să îngenuncheze din nou. Aşteptă până ce pasagerul ei coborî, după care se dădu jos şi ea. Când ajunseră faţă în faţă, fu surprinsă că era atât de înalt. Lăsându-şi capul pe spate, îi dădu doar cu câţiva centimetri mai puţin decât Buck.

- Păreai mai scund când eram pe Maggie, îi spuse cu obişnuita ei candoare.

- Şi tu păreai mai înaltă.

Jo chicoti, mângâind-o pe Maggie după ureche.

- Vii să vezi spectacolul?

Ştia că îşi dorea ca el să vină, ştia şi că ar fi vrut să-l revadă, ceea ce i se părea deopotrivă ciudat şi uimitor, întotdeauna, bărbaţii fuseseră pe locul al doilea după felinele ei, iar orăşenii nu o interesaseră niciodată.

- Da, am să vin la spectacol. Avea un mic zâmbet pe faţă, însă o examina cu atenţie. Faci parte din trupa de circ?

- Am un număr cu pisicile mele.

- Înţeleg. Cumva, mi te imaginam într-un număr de acrobaţie, zburând la trapez.

- Mama mea a fost acrobată, surâse Jo. Cineva o strigă. Era nevoie de Maggie să ridice cortul pentru spectacolul secundar. Trebuie să plec. Sper să-ţi placă reprezentaţia.

Nu apucă să-i dea lui Maggie ordinul de a se îndrepta spre locul cu pricina, că bărbatul o prinse de mână. Dresoarea rămase locului, surprinsă din nou de tremurul din braţ.

- Aş vrea să te văd astă-seară.

Ridicând privirea, îi întâlni ochii. Erau direcţi şi lipsiţi de prefăcătorie.

- De ce?

întrebarea era sinceră. Voia, în mod clar, să-l revadă la rândul ei, însă nu era sigură din ce cauză. De această dată necunoscutul nu râse. Cu blândeţe, îşi trecu degetul peste cosiţa ei.

- Pentru că eşti frumoasă şi mă intrigi.

- Ah!

Jo căzu pe gânduri. Niciodată nu se considerase frumoasă. Frapantă, poate, în costumul ei, înconjurată de feline, dar în blugi, fără machiaj, se îndoia de asta. Totuşi, era o ipoteză interesantă.

- Bine, dacă nu am probleme cu pisicile. Ari nu s-a simţit prea bine.

Bărbatului îi încreţi un zâmbet la colţurile gurii.

- Îmi pare rău să aud asta. Jo fu strigată din nou şi amândoi priviră în direcţia de unde venea chemarea. Văd că e nevoie de tine, rosti el cu un semn din cap. Poţi să mi-l arăţi pe Bill Duffy înainte să pleci?

- Duffy? repetă Jo, surprinsă. Nu se poate să cauţi de lucru.

Scepticismul din glasul ei îi provocă nou-venitului un rânjet.

- De ce nu pot?

- Fiindcă nu intri în nici una dintre tipologii.

- Există tipologii? întrebă el, totodată interesat şi amuzat.

Jo clătină iritată din cap.

- Da, desigur. Şi tu nu te încadrezi nicăieri.

- De fapt, nu caut de lucru. Însă îl caut pe Bill Duffy, rosti el, încă zâmbind.

Era împotriva firii lui Jo să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. În cadrul circului, intimitatea era atât protejată, cât şi respectată. Cu mâna streaşină la ochi, se uită în jur până îl văzu pe Duffy, care supraveghea ridicarea cortului pentru bucătăria mobilă.

- Acolo, arătă ea. Duffy e cel cu jachetă roşie în carouri. Încă se îmbracă precum un spicher de modă veche.

- Un ce?

- Îmi imaginez că voi i-aţi spune crainic. Asta e un termen de orăşean, nu unul din circ. Cu graţie şi uşurinţă, tânăra urcă pe Maggie, care aştepta răbdătoare. Îi zâmbi bărbatului, apoi mână pachidermul înspre cort. Spune-i lui Duffy că Jo îl roagă să-ţi dea o invitaţie, rosti ea peste umăr, apoi făcu un gest de rămas-bun şi se întoarse.

Zorii lăsară loc dimineţii.

capitolul 2

La intrarea din spate a marelui cort, Jo îşi aştepta semnalul. Alături de ea se afla Jamie Carter, alias Topo. Era un clovn de a treia generaţie, care-şi purta cu deosebită naturaleţe faţa pictată şi peruca portocalie. Era tânăr şi mlădios şi se folosea de aceste trăsături, cât şi de machiaj, să insufle entuziasm îndeletnicirii sale. Pentru Jo, era mai mult ca un frate decât un prieten. Era înalt şi suplu, iar sub fard chipul său era expresiv şi plăcut. El şi Jo crescuseră împreună.

- A spus ceva? întrebă Jamie pentru a treia oară.

Cu un oftat, Jo dădu la o parte cortina. Înăuntru, mai mulţi clovni îşi făceau numărul în jurul arenei, în timp ce îngrijitorii asamblau cuşca cea mare.

- Carmen n-a spus nimic, nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea.

Vocea îi era tăioasă, iar Jamie se necăji.

- Nu mă aştept să înţelegi, rosti el cu aer demn. Umerii săi subţiri se îndreptară pe sub costumul cu buline. La urma urmei, Ari e singurul membru al sexului opus cu care ai avut cât de cât de-a face.

- Drăguţ din partea ta, răspunse Jo, care nu se simţea jignită de înţepătura lui. Ceea ce o supăra era faptul că îl vedea pe Jamie făcându-se de râs din pricina lui Carmen Gribalti, sora mijlocie a familiei de trapezişti Gribalti. Era o frumuseţe oacheşă, graţioasă, talentată, egoistă şi absolut indiferentă faţă de bietul băiat. Totuşi, observându-i expresia de fericire şi ochii plini de dor, iritarea îi dispăru. Probabil că încă nu a avut timp să-ţi răspundă la scrisoarea pe care i-ai trimis-o, îl consolă ea. Prima zi a unei noi stagiuni e întotdeauna zbuciumată.

- Cam aşa, mormăi Jamie ridicând din umeri. Nu înţeleg

ce vede la Vito.

Fata se gândi la chipul bronzat şi arogant şi la muşchii bine definiţi ai echilibristului. Precaută, se abţinu de la a-i menţiona.

- Poţi să înţelegi gusturile unora? se mulţumi ea să spună dându-i un sărut pe nasul rotund şi roşu. Personal, mi se taie răsuflarea când văd un bărbat cu părul portocaliu.

Jamie rânji.

- Asta dovedeşte că ştii ce să cauţi la un bărbat.

Jo ridică din nou cortina. Îşi dădu seama că în scurt timp venea rândul prietenului ei.

- Ai observat cumva un orăşean pe-aici mai devreme?

- Doar vreo câteva zeci, răspunse Jamie sec, în vreme ce lua găleata cu confetti menită să marcheze finalul scheciului care tocmai se desfăşura înăuntru.

Jo îi aruncă o căutătură încruntată.

- Nu tipul obişnuit. Are pe la treizeci de ani, cred. Poartă jeanşi şi tricou. Trece de doi metri, continuă ea, în vreme ce valurile de râs care se revărsau prin cortina pe jumătate deschisă îi înecau vorbele. Are părul neted, blond-închis.

- Da, l-am văzut, zise Jamie şi o dădu la o parte, pregătindu-se să-şi facă intrarea. A intrat cu Duffy în rulota aceea roşie.

Cu un ţipăt sălbatic, strident, clovnul Topo îşi făcu apariţia în cort, purtând tenişi de mărimea cincizeci, cu găleata cu confetti în mână.

Căzută pe gânduri, Jo îl urmări pe Jamie fugărindu-se cu alţi trei clovni prin arenă. Era straniu, se gândi ea, ca Duffy să aducă un orăşean în rulota rezervată treburilor administrative. Bărbatul spusese că nu căuta de lucru.

Nu era un hoinar; avea un inconfundabil aer de stabilitate. Nu era nici un artist de la altă companie. Palmele îi erau prea netede. Şi mai avea şi aura aceea de orăşean, îşi spuse în timp ce urca pe Babette, o iapă de un alb imaculat. Şi de succes, continuă ea pentru sine. Şi

de autoritate. Nu, nu căuta de lucru.

Jo dădu din umeri, iritată că un străin îi invadase gândurile. Pe deasupra, o supăra faptul că îl căutase încontinuu din priviri în timpul paradei şi că încă se întreba dacă era undeva în arenă. Nu fusese prezent la matineu. Cu mintea departe, mângâie gâtul iepei, apoi se îndreptă de spate când auzi fluierul maestrului de ceremonii.

- Doamnelor şi domnilor, începu acesta pe un ton grav, muzical. Vă prezentăm cea mai spectaculoasă demonstraţie de subjugare a unor animale care s-a văzut vreodată sub cupola circului. Jovilette, Regina Felinelor din Junglă!

Jo o îmboldi pe Babette cu călcâiele şi ţâşni în arenă. Fu întâmpinată de un cor de urale, semn că publicul apreciase apariţia ei năvalnică. Înfăşurată într-o capă neagră, cu părul ca pana corbului unduind liber pe sub o diademă strălucitoare, galopă fără şa pe iapa albă ca neaua, ţinând în fiecare mână câte un bici lung şi îngust. Zâmbind triumfător, pocnea bicele în alternanţă deasupra capului. La intrarea în cuşcă sări de pe calul aflat încă în goană, în vreme ce Babette ieşi în galop pe uşa din spate, unde o preluă un îngrijitor, Jo îşi duse ambele bice într-o mână, apoi îşi desfăcu pelerina cu un gest teatral. Pe dedesubt purta un combinezon alb dintr-o bucată, strâns pe corp, cu paiete aurii ce luceau în lumina reflectoarelor, într-un contrast dramatic, părul îi atârna drept şi aspru peste spate.

Să ştii să-ţi faci intrarea, asta spusese Frank dintotdeauna. Iar Jovilette îşi făcuse intrarea perfect.

Cele douăsprezece feline se aflau deja în cuşcă, încolonate deja pe piedestalurile albe şi albastre. Intrarea în cuşcă părea o rutină pentru public, însă Jo ştia că era unul dintre cele mai periculoase momente ale spectacolului. Pentru asta trebuia să treacă printre doi lei în vreme ce intra din cuşca de siguranţă în cea principală. Întotdeauna

îşi punea două dintre cele mai cuminţi feline acolo, dar dacă una era iritată, sau doar avea chef de joacă, ar fi putut cu uşurinţă să o atingă cu laba-i puternică. Chiar şi cu ghearele ascuţite retrase, gestul îi putea fi fatal.

Intră cu repeziciune şi se găsi numaidecât înconjurată din toate părţile de feline. Paietele şi diadema captau şi reflectau luminile în timp ce ea se plimbă prin cuşcă, pocnind pentru efect din bici şi comandându-le leilor să se ridice pe labele din spate. Îi ghidă pe parcursul exerciţiilor, ajustând ritmul pentru a compensa lentoarea unora dintre ei, iar numerele se succedară cu repeziciune.

Lui Jo îi displăceau artificiile exagerate, preferând acţiunea şi mişcarea. Contrastul dintre felinele mătăhăloase şi femeia mică îmbrăcată în alb şi auriu era, în opinia ei, cel mai bun artificiu. Şi se folosea bine de el. Numărul ei era bazat pe estetică, pe stil şi strălucire, spre deosebire de cele în care primează conflictul, în care se pune accent pe ferocitatea leilor prin folosirea armelor cu gloanţe oarbe şi atacuri sau salturi regizate. Încrederea ei se transmitea publicului, făcând dresajul să pară un act firesc. În realitate, trupul îi era încordat, pregătit să reacţioneze la orice pericol, iar mintea îi era atât de concentrată asupra pisicilor ei, încât spectatorii parcă nici nu existau.

Stătea nemişcată între două piedestaluri înalte, în timp ce leii îi săreau peste cap din ambele direcţii. Salturile provocau o briză uşoară care îi răsfira părul. Răgeau la semnalul ei, răsunând în întreaga arenă. Din când în când, câte unul căuta să dea cu laba peste vârful biciului

ei, dar era imediat oprit cu o comandă scurtă. Îşi trimise leul care sărea cel mai bine printr-un cerc în flăcări şi îl îndemnă pe cel cu echilibrul cel mai bun să meargă pe un glob lucios, argintiu. Sfârşi într-un ropot de aplauze când îl conduse pe Merlin la trap în jurul arenei.

La uşa din spate, Merlin sări într-o cuşcă pe roţi şi fu lăsat în grija lui Pete.

- Bun spectacol. A mers ca uns, o felicită el, întinzându-i un halat lung cu găitane.

- Mersi. Tremurând de frig, îmbrăcă halatul în grabă. Noaptea de primăvară era glacială, în contrast cu luminile fierbinţi şi căldura din cuşcă. Ascultă, Pete, spune-i lui Gerry că poate să hrănească mâţele în seara asta. Sunt liniştite.

Pete molfăi din gumă şi chicoti.

- N-am să mai am parte de emoţii în seara asta.

Pe când se îndrepta spre camioneta care trebuia să tragă cuşca spre zona leilor, Jo îl strigă:

- Pete! îşi muşcă buza şi ridică din umeri când bărbatul întoarse capul. Ai să stai cu ochii pe el, nu?

Pete rânji şi urcă la bordul camionetei.

- Pentru cine îţi faci griji? Pentru lei, sau pentru băiatul ăla slăbănog?

- Pentru toţi.

Diamantele false de pe diadema ei luciră când întoarse capul şi începu să râdă. Ştiind că avea mai puţin de o oră până la parada finală, Jo se îndepărtă de cortul principal. Se gândi să dea pe la bucătărie, să ia o cafea. Începu să-şi deruleze în minte fiecare segment al numărului. Decursese bine, îşi spuse ea, mulţumită de sincronizarea şi cursivitatea reprezentaţiei. Dacă Pete fusese de părere că totul mersese ca uns, însemna că aşa se petrecuseră lucrurile. Nu o dată îi auzise criticile în decursul ultimilor cinci ani. Într-adevăr, Hamlet o pusese la încercare de câteva

ori, însă numai Jo şi leul ştiau asta. Se îndoia că un altul în afară de Buck ar fi ghicit că felina îi dăduse bătăi de cap. Închizând ochii, îşi roti braţele, relaxându-şi muşchii tensionaţi.

- Ai un număr impresionant

Se răsuci la auzul vocii. Îşi simţea inima bătând cu putere. Cu toate că o surprinsese interesul arătat unui om pe care abia îl cunoştea, era conştientă că îl aşteptase. O străbătu un fior de plăcere în timp ce îl privea apropiindu-se, senzaţie căreia îi îngădui să-i transpară pe chip.

- Salut. Văzu că fuma trabuc, dar, spre deosebire de al lui Duffy, al său era lung şi subţire. Îi admiră din nou eleganţa degetelor. Ţi-a plăcut spectacolul?

Bărbatul se opri în faţa ei, cercetându-i chipul cu o minuţiozitate care o făcu să se întrebe dacă nu cumva îi curgea machiajul. Apoi râse şi clătină din cap.

- Ştii, azi-dimineaţă, când mi-ai spus că ai un număr cu pisici, mă gândeam, mai degrabă, la cele siameze, decât la cele africane.

- Siameze? repetă Jo automat, apoi chicoti cu poftă. Pisici de casă?

Bărbatul întinse mâna şi îi dădu părul pe spate, în vreme ce Jo se distra la gândul de a face o siameză să salte printr-un cerc în flăcări.

- Din punctul meu de vedere, rosti el, lăsând o şuviţă de păr să-i zăbovească între degete, avea mai multă noimă decât să văd un ghemotoc de fată intrând într-o cuşcă cu o duzină de lei.

- Nu sunt un ghemotoc, îl corectă ea fără a se simţi jignită. Pe deasupra, mărimea abia contează când vine vorba de doisprezece lei.

- Ai dreptate. Ridică privirea de la părul ei şi îi întâlni ochii. Jo continua să zâmbească, bucurându-se de privelişte. De ce o faci? întrebă el dintr-odată.

- De ce? se miră tânăra femeie. Pentru că este slujba mea.

Din felul în care o privea, îşi dădu seama că nu era mulţumit de simplitatea răspunsului său.

- Poate că ar trebui să te întreb cum ai devenit îmblânzitoare de lei.

- Dresoare, îl corectă Jo fără să stea pe gânduri. Auzi în stânga ei aplauzele înăbuşite ale publicului. Începe familia Beirot, spuse ea, făcând semn către sursa larmei. Nu ar trebui să le ratezi numărul. Sunt nişte acrobaţi de primă clasă.

- Nu vrei să-mi spui? întrebă el cu blândeţe.

Jo ridică o sprânceană, dându-şi seama că bărbatul ţinea morţiş să afle.

- Ei bine, nu e nici un secret. Tatăl meu a fost dresor, iar eu se pare că am talent. Totul a urmat firesc. Nu reflectase niciodată la modul în care i-ar fi putut evolua cariera, şi nu avea să înceapă acum. Nu ar trebui să-ţi iroseşti biletul stând pe-aici. Poţi să te duci la intrarea din spate şi să urmăreşti restul spectacolului.

Se întoarse să-l conducă spre intrarea rezervată membrilor trupei, dar se opri când îşi simţi mâna apucată de a lui.

Străinul se apropie de ea până când trupurile lor mai că se atingeau. Jo îi percepea căldura trupului în timp ce îi privea chipul. Inima îi bătea într-un ritm constant, rapid. O auzea vibrând înlăuntrul ei, ca atunci când se apropia pentru prima oară de un leu. Se confrunta cu ceva nou, ceva încă neîncercat. Când bărbatul ridică mâna să-i atingă obrazul, emoţia necunoscutului o inundă cu furnicături. Nu schiţă nici un gest, ci lăsă căldura să se răspândească în timp ce îl urmărea cu atenţie, măsurându-l din priviri. Ochii lui erau mari, dornici de cunoaştere, netemători.

- Ai de gând să mă săruţi? se interesă ea pe un ton care exprima mai degrabă curiozitate decât dorinţă.

Ochii străinului se înveseliră şi scăpărară în lumina difuză.

- M-am gândit la asta, răspunse el. Ai vreo obiecţie?

Jo chibzui câteva momente, coborându-şi privirea spre gura lui. Îi plăcea forma şi se întreba cum ar fi decurs sărutul. Bărbatul nu o trase mai aproape de el. O mână încă o ţinea pe a ei, iar cealaltă îi cuprinsese gâtul. Jo ridică privirea şi ochii li se întâlniră din nou.

- Nu. Nu am nici o obiecţie, se hotărî ea.

Colţurile gurii lui tresăriră, iar strânsoarea de la baza gâtului ei se înteţi o idee. Îşi plecă încet capul spre ea. Curioasă şi totodată prudentă, Jo îşi ţinu ochii deschişi, urmărindu-i pe ai săi. Experienţa o învăţase că poţi să cunoşti mai multe despre oameni şi lei din privirile lor. Spre surprinderea ei, şi ochii lui rămaseră deschişi, chiar şi când buzele li se întâlniră. Era un sărut blând, neapăsat, doar şoapta unei atingeri. Uimită, Jo se simţea de parcă pământul începuse să-i tremure sub picioare. Ca prin ceaţă, în minte îi răsări întrebarea dacă nu cumva elefanţii erau mânaţi în arenă. „Dar nu se poate să fi sosit momentul”, gândi ea confuză. Buzele lui se mişcau domol peste ale ei, iar ochii îi erau imobili. Pulsul fetei îi bubuia pe sub piele. Stăteau acolo, abia atingându-se, în vreme ce cortul din spatele lor vuia de larmă. Îi urmări leneş conturul buzelor cu vârful limbii, îmbiindu-le să se deschidă. Şi totuşi, în sărut nu se simţea urmă de pretenţie, ci doar o tatonare a terenului. Fără grabă, încrezător, îi explora gura în timp ce Jo îşi simţea răsuflarea tot mai intensă. Un geamăt moale îi scăpă printre buze, iar pleoapele tremurânde i se închiseră.

Preţ de o clipă, i se predă necondiţionat, lui şi noii senzaţii care îi inundase trupul. Se întinse spre el, năzuind

spre plăcere, suspinând pe măsură ce sărutul se prelungea. Bărbatul o trase înapoi, însă feţele le rămaseră apropiate. Cuprinsă de ameţeală, Jo îţi dădu seama că se ridicase pe vârfuri pentru a compensa diferenţa de înălţime. Încă nu-şi luase mâna de pe ceafa ei. În noaptea ce se lăsase, ochii săi aveau sclipiri de aur.

- Ce femeie incredibilă eşti, Jovilette. O surpriză după alta, murmură el.

Jo se simţea nemaipomenit de vie. Pielea părea s-o furnice, atinsă de sentimente inedite. Îi zâmbi.

- Încă nu-ţi ştiu numele.

Bărbatul izbucni în râs, dându-i drumul de ceafă şi luându-i cealaltă mână într-a sa. Înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, Duffy îi strigă din direcţia cortului. Jo se întoarse şi îl văzu îndreptându-se spre ei, cu mersul său grăbit şi legănat.

- Măi să fie, exclamă el cu glasu-i vesel şi aspru. Nu ştiam că v-aţi întâlnit deja. Ţi-a arătat împrejurimile. Ajungând la ei, o apucă pe Jo de umăr. Ştiam că pot conta pe tine, puştoaico. Tânăra îl privi derutată, însă Duffy îşi continuă tirada. Da, domnule, fetiţa asta ştie să facă spectacol, nu-i aşa? Mare şmecheră. Şi ştie circul ăsta ca pe propria palmă. A fost născută şi crescută aici. Dresoarea se relaxă. Îşi dădu seama că era unul dintre bine cunoscutele discursuri ale lui Duffy şi că nu avea cum să-l oprească. Da, dom'le, orice întrebare ai avea, poţi s-o întrebi pe Jo şi îţi va spune. Sigur, şi eu sunt întotdeauna la dispoziţia dumitale. Dă-mi de ştire dacă ai nedumeriri cu privire la registre, conturi, contracte şi alte cele.

De ce bodogănea Duffy despre registre şi contracte? Jo strecură o privire la omul care încă îi ţinea mâinile. Acesta îl privea pe administrator cu un zâmbet amuzat.

- Eşti cumva contabil? îl întrebă ea, pradă confuziei.

Duffy începu să râdă şi o mângâie pe creştet.

- Jo, ştii doar că domnul Prescott e avocat. Să n-o dai în

bară.

Îi salută pe amândoi cordial şi se îndepărtă agale.

Jo se crispă aproape imperceptibil la auzul celor spuse de Duffy, însă Keane sesizase schimbarea. O cercetă cu sprâncenele încruntate.

- Acum îmi ştii numele.

- Da.

Pe Jo o părăsise toată căldura resimţită mai devreme. Vocea îi era la fel de rece ca şi sângele.

- Domnule Prescott, binevoiţi să-mi daţi drumul de mâini?

După o scurtă ezitare, Keane îi făcu pe plac. Jo îşi îndesă în grabă mâinile în buzunarele halatului.

- Jo, nu crezi că am progresat în relaţia noastră până acolo încât să ne spunem pe numele mic?

- Vă asigur, domnule Prescott, că dacă aş fi ştiut cine sunteţi nu am fi progresat deloc.

Cuvintele ei răsunau demn, băţos. Dar în interior, deşi încerca să le ignore, nu simţea decât trădare, furie, umilinţă. Întreaga satisfacţie adunată în acea seară pierise. Acum, sărutul care o făcuse să se simtă curată şi vie părea ieftin şi murdar. Nu, îşi jură că nu avea să-i folosească prenumele. Nu avea să-l rostească niciodată.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar am alte chestii de făcut înainte să reintru în scenă.

- De unde schimbarea asta bruscă? întrebă el, punându-i o mână pe braţ. Nu-ţi plac avocaţii?

Jo îl studie cu răceală. Se întreba cum putuse să se înşele atât de mult în privinţa omului pe care îl întâlnise de dimineaţă.

- Nu categorisesc oamenii, domnule Prescott.

- Înţeleg.

Cu un aer detaşat, Kean o măsură din cap până în picioare.

- Atunci, se pare că ai o aversiune faţă de numele meu. Să presupun că i-ai purtat pică tatei?

Ochii lui Jo scânteiară de mânie. Îşi trase braţul din mâna lui.

- Frank Prescott a fost cel mai generos, cel mai bun, cel mai sufletist om pe care l-am cunoscut vreodată. Nici măcar nu vă asociez cu Frank, domnule Prescott. Nu v-aţi câştigat dreptul acesta. Deşi era aproape imposibil, fata se căznea să vorbească pe un ton normal. Se abţinea să strige şi să atragă atenţia cuiva. Totul avea să rămână strict între ea şi Keane Prescott. Ar fi fost mult mai bine dacă mi-aţi fi spus de la bun început cine sunteţi, aşa nu ar fi existat nici o încurcătură.

- Asta s-a întâmplat între noi? O încurcătură?

Tonul lui netulburat aproape că o scoase din sărite. O privea cu o curiozitate rece, care mai că o invita să-l pălmuiască. Se strădui să-şi ascundă mânia, căci nu voia să-i răzbată în vorbe.

- Nu aveţi nici un drept asupra circului lui Frank, domnule Prescott, reuşi ea să spună cu oarecare calm. Faptul că vi l-a lăsat dumneavoastră e unica vină pe care i-am găsit-o. Ştiind că mai avea puţin şi îşi pierdea controlul, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă pe iarbă, până ce se pierdu în beznă.

capitolul 3

Dimineaţa era surprinzător de călduroasă. Nu existau copaci care să stăvilească razele soarelui, iar aburii de la nivelul solului accentuau mirosul pământului reavăn. Circul se deplasase spre nord în primele ore ale zilei. Toate miresmele obişnuite se contopeau în aroma caracteristică a circului: pânză, piele, cai transpiraţi, machiaj şi pudră, cafea şi muşama. Rulotele şi camioanele erau în locurile obişnuite, formând „curtea din spate”, care rămânea mereu în aceeaşi formaţie de fiecare dată când circul făcea o oprire mai lungă de-a lungul miilor de kilometri pe care îi parcurgea. Steagul care flutura deasupra bucătăriei mobile anunţa că prânzul era gata să fie servit. Cortul principal era deja ridicat, aşteptând matineul.

Rose străbătea grăbită pasajul ce dădea spre cuştile animalelor. Părul ei negru era prins cu grijă la spate într-un coc. Ochii ei mari şi căprui căutau ceva cu înfrigurare, iar expresia feţei îi trăda nemulţumirea. Era îmbrăcată într-un halat flauşat şi purta tenişi peste colanţi. Când o văzu pe Jo în faţa cuştii lui Ari, îi făcu semn cu mâna şi grăbi pasul aproape să fugă. Jo o observă şi îl lăsă pe Ari în plata lui. Rose era întotdeauna o sursă de bună dispoziţie, iar tânăra dresoare avea mare nevoie de aşa ceva.

- Jo! Flutură din nou cu mâna, de parcă Jo nu o văzuse de prima oară, apoi se opri răsuflând din greu. Jo, am doar câteva minute la dispoziţie. Salut, Ari, adăugă ea din politeţe. Îl căutam pe Jamie.

- Da, mă gândeam eu. Jo zâmbi, ştiind că Rose era hotărâtă să câştige inima alter egoului lui Topo. Iar dacă acesta ar fi avut măcar o fărâmă de înţelepciune, s-ar

fi lăsat cucerit, în loc să se prăpădească de dorul lui Carmen. Ce prostie, gândi ea, respingând dintr-un foc toate problemele sentimentale. Leii erau mai uşor de înţeles. Nu l-am văzut toată dimineaţa, Rose. Poate exersează.

- Mai degrabă stă să-i curgă balele după Carmen, mormăi Rose aruncând o privire posacă înspre rulota familiei Gribalti. Se face de râs.

- Pentru asta e plătit, îi aminti Jo, dar prietena ei nu păru amuzată.

Jo oftă. Ţinea mult la ea. Era inteligentă, amuzantă şi ftră ifose.

- Rose, începu ea cu blândeţe. Nu renunţa la Jamie. E cam încet, ştii doar. 1 s-a pus puţin pata pe Carmen. O să-i treacă.

- Nu ştiu de ce mă deranjez, bombăni ea, dar Jo văzu că posomoreala începea deja să-i treacă. Rose era o fiinţă care cădea uşor pradă emoţiilor, însă acestea piereau la fel de repede precum se aprindeau. Ştii, nu este chiar atât de chipeş.

- Nu, dar are un nas drăguţ.

- Norocul lui că-mi place roşul, rânji Rose. Ah, că veni vorba de bărbaţi chipeşi, murmură ea, în timp ce ochii îi lunecau în depărtare. Cine e acela?

La întrebare, Jo aruncă o privire peste umăr. Toată buna dispoziţie i se risipi din privire.

- Ăla e patronul, rosti ea sec.

- Keane Prescott? Nimeni nu mi-a spus că este atât de arătos. Sau de înalt, continuă ea, admirându-l fără nici o jenă în vreme ce acesta traversa curtea din spate. Jo băgase de seamă că temperamentul mexican al lui Rose ieşea de fiecare dată în evidenţă în preajma bărbaţilor. Ce umeri! Norocul lui Jamie că sunt genul care se dăruieşte unui singur bărbat.

- Norocul tău că maică-ta nu-i aici să te audă, bombăni Jo, alegându-se cu un cot în coaste.

- Dar iată că vine încoace, amiga, ţi se uită la tine. Ai, ai, tata l-ar lua de urechi pe Jamie la altar pronto dacă s>ar uita la mine aşa.

- Eşti o vacă, explodă Jo, enervată.

- Vai, Jo. Sunt o romantică, spuse Rose cu deznădejde prefăcută.

Jo nu se putea lupta cu zâmbetul care îi întindea buzele. Ochii îi râdeau când, peste o clipă, îi întâlniră pe ai lui Keane. Se străduí în grabă să le stingă din strălucire, să redea o linie sobră gurii sale.

- Bună dimineaţa, Jovilette.

Se gândi că îi rostise numele cu prea multă dezinvoltură, ca şi cum ar ii cunoscut-o de ani buni.

- Bună dimineaţa, domnule Prescott, răspunse ea. Rose tuşi tare, nu prea subtil. Ea e Rose Sanchez.

- E o plăcere, domnule Prescott. Am auzit că veţi călători cu noi.

Rose îi întinse mâna, afişând zâmbetul pe care îl exersase pentru Jamie.

Keane îi acceptă mâna şi îi zâmbi la rândul său. Spre necazul ei, Jo remarcă mirată că era acelaşi zâmbet dezarmant al străinului pe care îl întâlnise în dimineaţa precedentă.

- Bună, Rose, îmi pare bine de cunoştinţă.

Văzând că sângele mexican al prietenei ei începea să-i coloreze obrajii, Jo interveni. Era de neconceput ca domnul Keane Prescott să facă vreo cucerire pe terenul ei.

- Rose, ai doar zece minute să te întorci şi să-ţi faci machiajul.

Văleu! exclamă ea, uitându-şi mica încercare de a părea mai sofisticată. Tre’ să fug. Zis şi făcut, după care strigă peste umăr: Nu-i spune porcului de Jamie că l-am căutat!

Mai alergă puţin, pe urmă reveni grăbită. O să-l caut mai târziu, rosti ea râzând, şi făcu încă o dată cale întoarsă spre pasaj.

Keane o urmări cum gonea prin tabără ţinându-şi poalele capotului într-o mână.

- Fermecătoare.

- Are doar optsprezece ani, o luă pe Jo gura pe dinainte.

- Înţeleg. Am să iau informaţia asta în considerare. Şi ce face Rose cea de optsprezece ani? Se ia la trântă cu aligatorii? întrebă el, vârându-şi degetele mari în buzunarele din faţă ale jeanşilor.

- Nu. Rose e Serpentina, vedeta spectacolului secundar al circului dumneavoastră. E îmblânzitoarea de şerpi, îl informă Jo fără să clipească.

Se bucură să vadă expresia de îndoială care îi traversă chipul. Cu toate acestea, fu imediat înlocuită cu una de amuzament veritabil.

- Perfect. Îi dădu lui Jo părul de pe faţă înainte ca ea sS apuce să protesteze printr-un gest sau cuvânt. Cobre? se interesă el, ignorându-i săgeţile din ochi.

- Şi boa constrictori, preciză ea suav. Îşi şterse praful de pe genunchii jeanşilor ei decoloraţi şi încercă să-l expedieze: Acum vă rog să mă scuzaţi...

- Nu, nu prea cred.

Vocea lui Keane era calmă, dar tânăra simţi autoritatea ce se ascundea îndărătul ei. Se strădui să nu i se împotrivească. Îşi reaminti că el era proprietarul.

- Domnule Prescott, începu ea, cenzurându-şi cu greu pornirea de a se răzvrăti, sunt foarte ocupată. Trebuie să mă pregătesc pentru spectacolul de după-amiază.

- Mai ai o oră şi jumătate până atunci. Cred că îmi poţi aloca o parte din timpul acela. Ai fost desemnată să mă familiarizezi cu locul. De ce nu începem acum?

Tonul întrebării lăsa loc pentru un singur răspuns. Mintea lui Jo se zbătea să găsească o cale de scăpare. Îşi dădu capul pe spate şi îi întâlni ochii. „Nu va fi uşor de

înfrânt, conchise ea, studiindu-i privirea calmă. Aş face bine să-i observ mişcările înainte să încep o luptă.”

- Cu ce aţi vrea să începeţi?

- Cu tine.

Replica lui Keane produse o cută adâncă pe fruntea dresoarei.

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Keane o privi câteva clipe cu luare-aminte. Nu vedea nici urmă de timiditate sau viclenie în ochii ei.

- Aşa e, îmi dau seama că nu înţelegi, încuviinţă el. Să începem cu leii tăi.

- Ah! Bine. Fruntea lui Jo se descreţi instantaneu, îl urmări cum scoate un trabuc lung, şi aşteptă până ce flacăra brichetei îi linse vârful înainte să continue. Am treisprezece, şapte masculi şi şase femele. Cu toţii sunt lei africani cu vârste între patru ani şi jumătate şi douăzeci şi doi.

- Credeam că lucrezi cu doisprezece, zise Keane în timp ce-şi vâra bricheta în buzunar.

- Aşa e, dar Ari a ieşit la pensie. Întorcându-se, Jo arătă spre masculul masiv care moţăia în cuşcă. Călătoreşte cu mine pentru că aşa a fost dintotdeauna, dar nu-l mai pun la treabă. Are douăzeci şi doi de ani, e cel mai vârstnic. Deşi a fost născut în captivitate, tata l-a ţinut pentru că a venit pe lume în aceeaşi zi cu mine. Tânăra suspină şi glasul îi deveni mai blând. E ultimul dintre leii tatălui meu. Nu m-a lăsat inima să-l vând unei grădini zoologice. Mi s-a părut că e ca şi cum te-ai debarasa de o rudă bătrână trimiţând-o la azil. A fost cu circul în fiecare zi a vieţii lui, la fel ca mine. Numele lui înseamnă leu în ebraică, începu să râdă, uitând de bărbatul de lângă ea pe măsură ce se cufunda în amintiri. Tata le dădea întotdeauna pisicilor sale nume ce însemnau leu, într-un fel sau altul. Leo, Leonard, Leonara. În zilele lui bune, Ari era un săritor de primă mână. Putea să se şi caţere; altor lei le e teamă. Pe Ari îl puteam învăţa orice. Eşti un pisoi deştept, nu-i aşa,

Ari? Tonul schimbat al vocii ei trezi ceva în uriaşa felină, care deschise ochii şi o privi ţintă. Sunetul pe care îl scoase înainte să aţipească din nou aducea mai degrabă a mârâit decât a răget. E obosit. Douăzeci şi doi de ani e o vârstă înaintată pentru un leu, murmură Jo, luptând cu un junghi de mâhnire.

- Ce e? întrebă Keane, prinzând-o de umăr înainte să apuce să se întoarcă.

- E pe moarte. Şi nu pot să împiedic asta, rosti ea cu glas tremurând. Îndesându-şi mâinile în buzunare, Jo se îndepărtă de grupul principal de cuşti. Inspiră adânc de două ori, să se liniştească, apoi îl aşteptă pe Keane să o ajungă din urmă. Îşi regăsi calmul şi continuă: Lucrez cu aceştia doisprezece, rosti ea, făcând un gest larg cu mâna. Sunt hrăniţi o dată pe zi, came crudă şase zile pe săptămână şi ouă cu lapte în a şaptea. Cu toţii au fost aduşi direct din Africa şi erau deja obişnuiţi să stea în cuşcă atunci când i-am luat în primire. Sunetul îndepărtat al unei orgi, semnalând deschiderea reprezentaţiilor de după-amiază, ajunse la urechile lor. Acesta e Merlin, cel pe care călăresc la final. Are zece ani şi e motanul cel mai calm cu care am lucrat vreodată. Heathcliff, şase ani, cel mai bun săritor al meu, continuă ea, mergând de-a lungul şirului de cuşti. Iar el e Faust, mezinul familiei la patru ani şi jumătate.

Leii începură să se învârtă prin cuşti pe măsură ce Jo îl conducea pe Keane prin faţa lor. Jo nu putu să se abţină şi îi făcu lui Faust un scurt semn cu mâna. Ascultător, leul scoase un răget prelung, asurzitor. Spre dezamăgirea ei, bărbatul nu o luă la sănătoasa.

- Foarte impresionant, rosti el domol. Pe el îl pui în centru când te întinzi peste corpurile lor, nu?

Jo se încruntă, apoi îşi dădu cu francheţe glas gândurilor.

- Da. Eşti foarte atent la detalii... şi ai nervii tari.

- Sunt necesare într-o anumită măsură şi în profesia

mea.

Dresoarea îi cântări spusele pentru o clipă, după care se întoarse la lei.

- Lazareth are doisprezece ani şi e un nătăfleţ şi jumătate. Bolingbroke are zece ani şi e frate cu Merlin. Hamlet, rosti ea oprindu-se din nou, are cinci ani. L-am adus ca înlocuitor pentru Ari. Jo îl privi drept în ochii lui roşietici. Are potenţial, dar e arogant. E şi răbdător, pe deasupra. Aşteaptă doar să fac o greşeală.

- De ce?

Keane se uită la Jo. Privirea ei, dintr-odată rece, era aţintită spre Hamlet.

- Ca să-mi poată veni de hac, îi spuse ea fără urmă de emoţie. E prima lui stagiune în cuşca de spectacole. Pandora, continuă Jo, arătând spre femele. E o doamnă foarte stilată. Are şase ani. Hester, la şapte, e cea mai bună la toate trucurile. Iat-o pe Porţia; şi ea e debutantă. În principiu, deocamdată încălzeşte locul.

- Încălzeşte locul?

- Exact cum sună. Încă nu ştie nici un truc mai complicat. Doar completează echipa, face câteva giumbuşlucuri de bază şi încălzeşte locul pe care stă. Jo continuă: Dulcineea, cea mai frumoasă dintre domniţe. Ofelia, care a fătat anul trecut; şi Abra, în vârstă de opt ani, e puţin mai temperamentală, dar este o bună echilibristă. Auzindu-şi rostit numele, felina se ridică, îşi întinse trupul lung, auriu, apoi începu să se frece de barele cuştii. Jo se încruntă şi îşi îndesă mâinile în buzunare. Te place, mormăi ea.

- Poftim?

Cu o sprânceană ridicată, Keane cercetă cu luare-aminte leoaica de aproximativ o sută cincizeci de kilograme.

- Când un leu te place, se comportă exact ca o pisică domestică. Se freacă de tine. Abra se freacă de gratii pentru că nu se poate apropia mai mult.

- Înţeleg, zâmbi el amuzat. Din păcate, habar n-am cum să-i întorc complimentul. Trase din ţigara de foi, apoi o privi pe Jo prin perdeaua de fum. Alegerile pe care le-ai făcut pentru numele lor sunt fascinante.

- Îmi place să citesc, îi oferi ea o explicaţie laconică. Mai e ceva ce vrei să ştii despre lei?

Era hotărâtă să menţină conversaţia la un nivel profesional. Zâmbetul lui îi amintise mult prea clar de întâlnirea lor din noaptea trecută.

- Îi sedezi înainte de spectacol?

Licăre de mânie ţâşniră din ochii lui Jo.

- Evident că nu.

- Am pus cumva o întrebare deplasată? Keane îşi aruncă ţigara, apoi o stinse sub călcâi.

- Nu, pentru un ageamiu, rosti Jo cu un oftat. Îşi dădu părul pe spate. A-i seda nu e doar un obicei crud, este o tâmpenie. Un animal sedat nu va reuşi mai nimic în spectacol.

- Nu îţi atingi leii cu biciul acela, remarcă el, urmărind cum o adiere uşoară îi mângâia o şuviţă de păr. De ce îl foloseşti?

- Ca să le atrag atenţia şi să ţin publicul treaz, zâmbi ea cam împotriva propriei voinţe.

Keane o apucă de braţ, făcând-o să se crispeze.

- Hai la o plimbare, sugeră el. O conduse departe de cuşti. Observând câţiva oameni care hoinăreau prin curtea din spate, Jo se abţinu să-şi tragă braţul din mâna lui. Ultimul lucru pe care îl voia era să se răspândească zvonul că avusese o altercaţie cu patronul. Cum îi dresezi? se interesă el.

- Nu fac aşa ceva. Nu sunt dresaţi, sunt antrenaţi. O blondă înaltă care ţinea un pudel micuţ în braţe trecu în apropiere de ei. Merlin e înfometat azi, strigă Jo rânjind.

Mimând panica, femeia îşi strânse căţelul în braţe şi o admonestă în franceză. Jo râse şi îi spuse în aceeaşi limbă că Fifi era bucăţică mult prea tare pentru Merlin.

- Fifi poate să facă o săritură cu dublu şurub pe spatele unui cal în mişcare, îl lămuri ea când îşi reluară plimbarea. E antrenată, la fel ca pisicile mele, dar e şi domesticită. Pisicile sunt sălbatice. Îşi întoarse faţa spre Keane. Soarele arunca o rază pe părul lui, care scânteia auriu. Un animal sălbatic nu poate ii niciodată dresat, şi oricine încearcă asta e un prost. Dacă iei o sălbăticiune şi o transformi în animal de casă, i-ai furat caracterul, i-ai stins scânteia. Şi totuşi, întotdeauna există o esenţă a sălbăticiei care se poate trezi la viaţă. Când un câine se întoarce împotriva stăpânului, nu e deloc plăcut. Când e vorba de un leu, consecinţele sunt fatale. Începuse să se obişnuiască cu mâna lui pe braţ, găsind că era uşor să-i vorbească, fiindcă asculta. Un mascul adult are un metru înălţime la umeri şi cântăreşte peste două sute treizeci de kilograme. O lovitură de labă bine ţintită poate frânge gâtul unui om, ca să nu mai vorbim de colţi şi gheare. Zâmbi şi dădu din umeri. Astea nu sunt virtuţile unui animal de casă.

- Cu toate astea, intri într-o cuşcă împreună cu doi-sprezece lei, înarmată doar cu un bici?

- Biciul e doar de faţadă, surâse Jo, şi parcă dădu la o parte un bici imaginar cu un gest al mâinii. Nu ar fi cine ştie ce apărare nici măcar împotriva unei singure feline care se repede cu toată forţa. Leii sunt inamici foarte tenaci. Un tigru este mai însetat de sânge, dar de obicei loveşte doar o dată. Un leu atacă din nou şi din nou. Ştii cumva versul scris de Byron despre saltul tigrului? „Fatal, rapid şi zdrobitor.” îşi uitase cu desăvârşire animozitatea şi începu să savureze plimbarea şi discuţia cu acest străin chipeş. E o descriere veridică, însă leul nu se teme de nimeni şi nimic atunci când atacă. Mai este şi încăpăţânat. Nu un luptător viclean precum tigrul, e doar precis. Aş paria oricând pe un leu împotriva unui tigru. Iar un om pur şi simplu nu are şanse împotriva vreunuia.

- Atunci, cum reuşeşti să rămâi întreagă?

Din muzica orgii mai rămăsese doar un zumzet în aer. Jo se întoarse, constatând cu uimire că se îndepărtaseră destul de mult de tabără. Vedea corturile şi rulotele, auzea ocazionalele strigăte şi hohote de râs, dar se simţea despărţită în mod straniu de ele. Se aşeză pe iarbă cu picioarele încrucişate şi smulse un firicel.

- Sunt mai deşteaptă decât ei. Cel puţin asta îi fac să creadă. Şi îi domin, în parte prin puterea voinţei. La antrenament trebuie să dezvolţi un raport, un respect reciproc şi, dacă ai baftă, o oarecare afecţiune. Dar nu poţi să ai atâta încredere în ei încât să devii neatent. Şi mai presus de toate, trebuie să ţii minte regula de bază a pokerului. Să blufezi, adăugă tânăra aruncând o privire spre Keane, care tocmai se aşeza. Joci poker? zâmbi ea maliţios.

- Mi s-a mai întâmplat. Părul ei flutura peste iarbă, iar Keane îi ridică o şuviţă. Tu?

- Uneori. Asistentul meu, Pete... Jo scrută curtea din spate, apoi zâmbi şi arătă cu degetul. Uite-l acolo, lângă a doua rulotă, alături de Mac Stevenson, cel cu şapca de baseball. Pete mai organizează câte o partidă din când în când.

- Cine e fetiţa pe catalige?

- Mezina lui Mac, Katie. Vrea să meargă pe ele la paradă. Începe să se priceapă. Uite-l pe Jamie, spuse ea, apoi chicoti când acesta căzu în mod regizat chiar în faţa cataligelor lui Katie.

- Jamie al lui Rose? întrebă Keane, urmărind spectacolul improvizat din curte.

- Asta dacă Rose reuşeşte să-l facă să se uite la ea. Deocamdată, are o pasiune pentru Carmen Gribalti. Carmen nici măcar nu-l bagă în seamă. Îi face ochi dulci lui Vito, echilibristul. Iar el face ochi dulci tuturor femeilor.

- Complicată situaţie. Amorul pare să fie foarte popular în lumea circului, comentă Keane, învârtind o şuviţă de-a lui Jo în jurul degetelor.

- Din ce-am citit, e popular pretutindeni.

- Tu pentru cine ai o pasiune, Jovilette?

O trase uşor de păr, să-i aducă faţa spre el. Mai era puţin şi buzele li se atingeau. Jo încerca să citească în privirea lui ce avea de gând în vreme ce aştepta să-i scadă pulsul. I se părea ciudat că avea un asemenea efect asupra ei. Cu o claritate fulgerătoare, începu să simtă mirosul curat şi dulce al ierbii şi căldura soarelui. Zgomotele circului amuţiseră în decor. Auzea păsările care se strigau cu triluri ascuţite. Îşi aduse aminte de gustul buzelor lui şi se întrebă dacă acum avea să fie la fel.

- Am fost prea ocupată ca să am pasiuni, răspunse ea.

Vocea îi era calmă, dar ochii nu i se astâmpărau nici o clipă. Pentru prima oară, Jo dorea din toată inima să fie sărutată de un bărbat. Voia să simtă ceea ce simţise în noaptea precedentă. Voia să fie ţinută, nu uşor cum o ţinuse mai devreme, ci aproape, cu braţele strânse împrejurul ei. Voia să retrăiască sentimentul acela de imponderabilitate. Nu mai experimentase o dorinţă fizică intensă, şi pentru o clipă exploră senzaţia. Simţea un tremur în stomac, care era totodată plăcut şi neliniştitor. Keane o urmări pe parcursul contemplaţiei mute, intrigat de intensitatea privirii ei.

- La ce te gândeşti?

- Mă întrebam de ce mă faci să mă simt atât de ciudat, îi mărturisi ea plină de candoare.

Keane zâmbi, iar Jo îi remarcă satisfacţia din ochi înainte ca el să apuce să-i dea glas.

- Chiar aşa? Ştiai că părul tău prinde razele soarelui? îl luă în palmă, lăsându-l să i se scurgă printre degete. Nu am mai întâlnit nici o femeie cu păr ca al tău. E o ispită în sine. În ce sens te fee să te simţi ciudat, Jovilette?

- Nu sunt încă sigură.

Jo fu surprinsă de emoţia ce îi vibra în glas. Dintr-odată, se hotărî că nu putea continua să se simtă ciudat ori să-şi

dorească un sărut de la Keane Prescott. Se ridică In picioare şi se curăţă pe turul pantalonilor.

- Dai bir cu fugiţii?

Fata îşi săltă capul spre Keane, care tocmai se ridica.

- Eu nu fug de nimic, domnule Prescott. Avea glasul tăios, glacial. Era supărată fiindcă se lăsase din nou cucerită de şarmul lui. Cu siguranţă n-am să fug de un avocat de la oraş, adăugă ea dispreţuitor. De ce nu te-ntorci la Chicago, să arunci pe cineva în închisoare?

- Sunt avocat al apărării. Eu scot oamenii din închisori, ripostă Keane.

- Bine. Atunci du-te să dai drumul unui criminal din nou pe străzi.

Bărbatul izbucni în râs, aducând-o chiar mai aproape de explozie.

- Aşa acoperim ambele laturi ale problemei, nu? Mă fascinezi, Jovilette.

- Ei bine, e cât se poate de neintenţionat din partea mea. Făcu un pas în spate, parcă ferindu-se de hazul din ochii lui. Nu avea să-i permită să-şi bată joc de ea. Locul tău nu-i aici. N-ai nici o treabă aici.

- Ba dimpotrivă. Am toată treaba din lume aici. Circul îmi aparţine.

- De ce? întrebă ea cu un gest larg, ca şi cum ar fi încercat să-i dea cuvintele la o parte. Fiindcă aşa scrie pe o foaie de hârtie? Mă gândesc că asta e tot ce înţeleg avocaţii, foi de hârtie cu tot felul de cuvinte ciudate. De ce-ai venit? Să vezi de ce suntem în stare şi să-ţi calculezi profiturile şi pierderile? Care e valoarea de lichidare a unul vis, domnule Prescott? Ce preţ pui pe spiritul uman? Uită-te acolo! strigă ea, desfăcându-şi braţele cât să cuprindă întreaga tabără din spatele lor. Vezi doar corturi şi o adunătură de rulote. Nu ai cum să înţelegi ce înseamnă asta. Dar Frank înţelegea. A iubit circul.

- Sunt conştient de asta. Şi mi l-a lăsat mie.

Glasul lui Keane era încă destul de calm, însă împrumutase o sonoritate de oţel. Jo observă că ochii îi deveniseră întunecaţi şi precauţi.

- Nu înţeleg de ce.

Cu obişnuitul gest de frustrare, Jo îşi îndesă mâinile în buzunare şi se întoarse cu spatele la el.

- Nici eu, te asigur, dar rămâne faptul că a făcut-o.

- Nu l-ai vizitat nici măcar o dată în treizeci de ani. Jo se răsuci spre el, iar părul îi urmă mişcarea într-un arc plin de pasiune. Nici măcar o dată.

- E cât se poate de adevărat, consimţi Keane. Rămăsese cu picioarele depărtate şi cu ochii fixaţi asupra ei. Desigur, unii ar putea privi problema în mod diferit. Nici măcar o dată în treizeci de ani el nu m-a vizitat pe mine.

- Mama ta l-a părăsit şi te-a luat cu ea la Chicago…

- Nu am de gând să discut despre mama mea, o întrerupse Keane ritos.

Jo se abţinu să-i dea o replică, răsucindu-se din nou cu spatele la el. Încă nu reuşise să-şi găsească frâiele cu care să se ţină sub control.

- Ce ai de gând să faci? vru ea să ştie.

- Asta e treaba mea.

- Aha! Jo se întoarse, apoi închise ochii şi mormăi ceva într-o limbă pe care el nu o înţelegea. Cât de arogant poţi să fii? Şi cât de rece? Genele îi fluturară în sus, dezvăluind ochi întunecaţi de mânie. Oare vieţile tuturor acelor oameni nu înseamnă nimic pentru tine? Visul lui Frank nu înseamnă nimic? Nu ai deja destui bani ca să nu trebuiască să-i răneşti pe alţii pentru a câştiga şi mai mulţi? Lăcomia nu e un lucru pe care l-ai moştenit de la Frank.

- Nu accept să fiu tratat astfel, o avertiză el.

- Dacă te-aş putea trata aşa cum vreau, te-aş sui în primul avion de Chicago, izbucni ea.

- Mă întrebam eu ce temperament se ascunde îndărătul ochilor ălora verzi şi tăioşi, spuse Keane, privind-o cum se înroşeşte în obraji.

- Se pare că e unul cât se poate de serios, începu ea, dar bărbatul îi tăie vorba:

- Stai o clipă. Cu sau fără aprobarea ta, circul ăsta îmi aparţine. S-ar putea să-ţi fie mai uşor dacă te-ai obişnui cu ideea. Linişte, adăugă el când Jo dădu să deschidă gura din nou. Legal vorbind, pot să fac ce vreau cu - ezită preţ de o clipă, apoi continuă pe un ton caustic - moştenirea mea. Nu am nici obligaţia, nici intenţia de a-mi justifica decizia în faţa ta.

Jo îşi îngropă unghiile în palme, căutând să-şi ascundă tremurul vocii.

- Nu aş fi crezut că s-ar putea să ajung să-mi displacă un om atât de repede.

- Jovilette, rosti Keane vârându-şi mâinile în buzunare şi

lăsându-se pe călcâie. M-ai detestat încă dinainte să mă fi întâlnit.

- E adevărat. Dar am învăţat să te detest în persoană în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Am un spectacol de făcut, încheie ea şi se întoarse spre tabără. Deşi Keane nu o urmă, îi simţea ochii aţintiţi asupra ei până când ajunse la rulotă şi închise uşa după ea.

Jumătate de oră mai târziu, Jamie ţâşni afară pe uşa din spate a cortului de spectacole. Rămas aproape fără suflare după un exerciţiu îndelungat, cu o mână îşi trase bretelele violete de pe piept în vreme ce lua înghiţitură după înghiţitură de aer. O zări pe Jo lângă iapa cea albă. Avea privirea întunecată şi cruntă, iar umerii îi erau înălţaţi şi rigizi. Jamie recunoscu semnele. Cineva sau ceva o mâniase pe Jo peste măsură şi abia dacă mai avea zece minute până să intre în scenă.

Se apropie de ea şi o trase uşor de păr.

- Hei.

- Salut, Jamie.

Jo se străduia să-şi menţină o voce plăcută, dar urmele de nervozitate erau evidente.

- Salut, Jo, răspunse el pe exact acelaşi ton.

- Termină, se răsti ea şi făcu câţiva paşi la o parte.

Iapa o urmă docilă. Jo încercase să îşi pună emoţiile cât de cât în ordine, dar eşuase lamentabil.

- Ce s-a întâmplat? o iscodi Jamie.

- Nimic, răbufni Jo, regretându-şi imediat replica.

Jamie insistă, cunoscând-o prea bine ca să se lase jignit.

- Nimicul e unul dintre subiectele mele preferate de conversaţie. Îşi aşează mâinile pe umerii ei, ignorând smucitura morocănoasă. Hai să vorbim despre asta.

- Nu e nimic de vorbit.

- Exact.

Începu să-i maseze umerii, risipindu-i tensiunea acumulată cu mâinile învelite în mânuşi albe.

- Of, Jamie. Bunătatea lui era irezistibilă. Suspinând, Jo consimţi să se lase consolată. Eşti un idiot.

- Nu sunt aici să fiu flatat.

- M-am certat cu patronul, murmură ea cu un oftat prelung.

- Ce ţi-ai găsit să te certi cu patronul?

- Mă scoate din sărite. Jo se răsuci înspre el. Mantia îi plesni ca un bici din pricina mişcării. Nu ar trebui să fie aici. Dacă s-ar întoarce la Chicago...

- Linişteşte-te. Jamie o scutură uşor de umeri şi îi tăie din vehemenţă. Ştii că nu-ţi face bine să te gândeşti la prostii chiar înainte de spectacol. Nu-ţi poţi permite să fii cu mintea la altceva decât la ce faci în cuşca aia.

- Am să fiu bine, mormăi ea.

- Jo! în vocea lui erau amestecate dojana, grija şi exasperarea.

Cam fără voia ei, fata îi întâlni privirea. Îi era imposibil să reziste ochilor gravi de pe chipul ce purta un machiaj atât de vioi. Cu un sunet aflat între suspin şi geamăt, îşi lăsă fruntea la pieptul lui.

- Jamie, mă înfurie atât de tare! Ar putea să distrugă totul.

- Hai să ne facem griji pentru asta când va veni vremea, o sfătui Jamie, mângâind-o pe păr.

- E)ar nu ne înţelege. Nu înţelege nimic.

- Ei bine, atunci ne revine sarcina de a-l face să înţeleagă, nu-i aşa?

Jo ridică privirea spre el şi îşi încreţi nasul.

- Eşti atât de raţional!

- Evident că sunt, o aprobă el maimuţărindu-se. Jo izbucni într-un hohot de râs la vederea sprâncenelor lui portocalii. Ne-am înţeles? întrebă clovnul luându-şi găleata de recuzită.

- Ne-am înţeles.

- Grozav, că tocmai mi-a venit semnalul.

Când dispăru pe după cortină, Jo îşi rezemă obrazul pe gâtul iepei şi îşi vârî nasul în coama ei.

- Deşi nu cred că eu sunt cea care să-l facă să înţeleagă.

Îmi doresc să nu fi venit aici, adăugă în sinea ei pe când urca în spinarea iepei. Îmi doresc să nu fi observat cât de mult îi seamănă ochii cu ai lui Ari şi cât de bine îi arată gura când zâmbeşte." Îşi plimbă cu delicateţe vârful limbii peste buze. „Îmi doresc să nu mă fi sărutat niciodată. Mincinoaso." Conştiinţa îi şoptea în ureche: „Recunoaşte, te bucuri că te-a sărutat. Nu ai mai simţit aşa ceva înainte şi, indiferent ce s-a petrecut, te bucuri că te-a sărutat noaptea trecută. Chiar ai mai vrut să te sărute şi azi.

Îşi alungă hotărâtă gândurile din minte şi începu să răsufle adânc, cadenţat până când auzi anunţul maestrului de ceremonii. Îmboldi iapa cu o bătaie din călcâie şi pomi în galop spre cort.

Nu a mers deloc bine. Spectatorii o aclamaseră, incapabili să detecteze problemele, dar Jo era conştientă că numărul era departe de a merge ca pe roate. Şi felinele îi simţiseră îndoiala. O testaseră de câte ori avuseseră ocazia, iar Jo fusese nevoită să modifice ritmul de mai multe ori pentru a compensa. Când numărul se sfârşi, capul îi bubuia de la efortul şi concentrarea depuse. Mâinile îi erau lipicioase când îl lăsă pe Merlin în grija lui Buck.

Bărbatul masiv se întoarse la ea imediat ce termină de ferecat cuşca.

- Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă el fără menajamente.

Din mânia - foarte rară, de altfel - care se ghicea în glasul lui, Jo îşi dădu seama că văzuse cel puţin o parte din numărul ei. Spre deosebire de public, Buck era în stare să observe orice abatere de la rutină. Dacă mai intri în cuşcă în starea în care eşti, una dintre mâţele alea o să afle ce gust ai.

- Am avut mici probleme de sincronizare, atâta tot. Jo lupta cu tremurul din stomac şi încerca să pară detaşată.

- Mici? Buck se încruntă. Arăta înspăimântător îndărătul bărbii blonde. Pe cine crezi că prosteşti? Am avut de-a face cu mâţele astea urâte încă dinainte să te fi născut tu. Când intri în cuşcă trebuie să-ţi iei şi creierul cu tine.

Perfect conştientă că avea dreptate, Jo îşi recunoscu greşeala.

- Ştiu, Buck. Ai dreptate, rosti ea dându-şi părul pe spate cu o mână ostenită. Nu se va mai întâmpla. Cred că am fost obosită şi puţin prinsă pe picior greşit.

Îi adresă un zâmbet spăşit. Buck se încruntă şi începu să se codească. Niciodată, în cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, nu reuşise să reziste zâmbetelor femeieşti.

- Bine, bombăni el, după care îşi trase nasul şi continuă mai ferm. Dar tu te duci să te culci imediat după final. Nu vreau să te văd pe-aici până la cină.

- Bine, Buck.

Jo îşi păstră tonul umil, deşi era tentată să rânjească. Slăbiciunea îi părăsea picioarele şi bâzâitul monoton al fricii se estompa în tâmplele ei. Se simţea totuşi epuizată şi fusese chiar dispusă să accepte tonul neobişnuit de poruncitor al lui Buck. În timp ce Buck

Îl ducea pe Merlin spre zona cuştilor, ea îşi spuse că un pui de somn era exact ce-i trebuia ca să-l evite pe Keane Prescott pentru restul zilei. Scoţându-şi din minte gândul acesta supărător, se hotărî să petreacă timpul ce rămăsese până la finalul spectacolului stând la taclale cu Vito echilibristul.

capitolul 4

Ploua necontenit de trei zile. Era o ploaie mocănească, nu puternică, dar insistentă. Pe măsură ce circul înainta spre nord, precipitaţiile se ţineau scai după el. Cu toate acestea, lucrătorii ridicară corturile pe câmpuri umede şi pe parcele noroioase şi acoperită arena cu paie în timp ce membrii trupei fugeau sub umbrele de la rulote la corturi.

Terenul din apropiere de Waycross, Georgia, era înţesat cu bălţi care reflectau cerul buhăit de nori cenuşii. Jo mulţumea unor ceruri mai înalte că nu fusese programat şi un spectacol de seară. La şase se întunecase deja şi o răceală tăioasă se strecura în aerul umed. Plecă în grabă de la cantină după o cină timpurie. Avea de gând să verifice leii, apoi să se închidă în rulotă, să tragă draperiile şi să se ghemuiască cu o carte în mâini. Tremurând, ajunse la concluzia că era o idee inspirată.

Nu avea umbrelă, aşa că se adăposti sub protecţia îndoielnică a unei pălării gri cu boruri late şi a unui impermeabil subţire. Cu capul în pământ, alerga prin noroaie, ocolind bălţile sau sărind peste ele. Îngâna o melodie, visând la plăcerile simple ale unei seri de lenevit. Fredonatul se sfârşi într-un icnet când se lovi de un obiect solid.

Se trezi cu braţele împresurate de nişte degete. Chiar dinainte să-şi ridice fruntea, Jo era sigură că omul care o apucase era Keane. Îi recunoscuse atingerea. Printr-o serie de manevre dibace, reuşise să nu rămână singură cu el, ca atunci când se plimbaseră împreună.

- Scuzaţi-mă, domnule Prescott. Mi-e teamă că nu mă uitam încotro mergeam.

- Poate că vremea ţi-a stricat radarul, Jovilette.

Nu dădu nici un semn că intenţiona să-i dea drumul.

Iritată, Jo se văzu nevoită să-şi ţină pălăria pe cap cu o mână în vreme ce se îndrepta ca să-i întâlnească privirea. Ploaia îi cădea rece pe faţă.

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

- O, ba cred că ştii. Nu e nici un alt suflet în preajmă. De nu ştiu câte zile, ai fost atentă să te găseşti tot timpul într-un grup de oameni.

Jo clipi, cu stropi de ploaie atârnându-i grei pe gene. Recunoscu mâhnită în sinea ei că fusese prostesc să-şi imagineze că nu avea să-i observe stratagema. Văzu că nici el nu avea umbrelă şi nici nu se deranjase să-şi ia o pălărie. Părul îi era întunecat de ploaie şi aducea cu nuanţa pe care ar fi avut-o coama unuia dintre leii ei dacă ar fi fost prins de un duş neaşteptat. Era greu să-i distingă trăsăturile în lumina mohorâtă, însă nici ploaia nu era de ajuns să-i ascundă ironia de pe chip.

- Interesantă observaţie, ricană ea. Acum, dacă nu vă supăraţi, nu vreau să fiu şi mai leoarcă de atât. Rămase surprinsă când se găsi încă în prinsoarea lui după o încercare hotărâtă de a se trage în spate. Încruntată, îşi lipi ambele mâini de pieptul lui şi împinse. Descoperi că se înşelase; sub constituţia lui zveltă se ascundea o forţă uimitoare. Înfuriată că îl subestimase şi că tocmai pierduse micul duel fizic, îşi ridică din nou privirea. Lăsaţi-mă, rosti ea cu dinţii încleştaţi.

- Nu. Nu cred că am să fac asta, răspunse Keane calm.

Jo îl săgetă cu privirea.

- Domnule Prescott, mi-e frig, sunt udă şi aş vrea să mă duc în rulota mea. Acum, ce doriţi de la mine?

- În primul rând, vreau să încetezi să-mi spui „domnul Prescott”. Jo se bosumflă, dar nu comentă. În al doilea rând, aş dori o oră din timpul tău pentru a parcurge lista cu angajaţi.

Făcu o pauză. Prin pelerina de ploaie, Jo îi simţea degetele neînduplecate pe braţele sale.

- Mai e ceva? întrebă, încercând să pară plictisită.

Pentru o clipă nu se auzi decât sunetul picăturilor de ploaie ropotind pe pământ şi plescăind în bălţi.

- Da, şopti Keane. Cred că e cazul să-mi scot chestia asta din minte.

Ea avea reflexe rapide, dar erau prea apropiaţi încât să-l poată evita. Şi era agil. Protestul îi fu înăbuşit de gura lui. Ii ţintui braţele pe lângă corp şi o cuprinse. Jo mai simţise trupul unui bărbat strâns lipit de al ei - când lucrase cu acrobaţii, sau exersase cu dresorii de cai -, dar niciodată cu asemenea intensitate. Era conştientă de prezenţa lui Keane cu fiecare fibră a fiinţei ei. Trupul lui era ca o vergea, suplu şi dur, braţele aveau o putere pe care ea nu o luase în considerare prima oară când îl văzuse. Dar ceea ce o fascina mai mult era gura lui. Acum nu mai era blândă şi curioasă; răpea şi prăda şi cerea tot mai mult înainte ca ea să-i poată răspunde.

Jo uită de ploaie, deşi continua să-i cadă pe faţă. Uită de frig. Căldura se răspândea în ea de undeva din interior. Uită de sine, sau măcar de femeia care-şi imaginase că era şi descoperi o alta. Când bărbatul îşi desprinse buzele de gura ei, Jo avea ochii încă închişi, savurând plăcerea ce stăruia, invitând altele noi.

- Mai vrei? murmură el în timp ce îşi plimba mâna în sus şi în jos pe spatele ei, făcându-i inima să bată nebuneşte. Sărutatul e un joc periculos, Jo. Îşi coborî gura din nou, apoi o muşcă uşor de buza inferioară. Dar ştii tot ce se poate despre pericol, nu-i aşa? O sărută pătimaş, lăsând-o fără aer. Cât de curajoasă eşti cu pisicile tale? Dintr-odată, tânăra femeie simţi un nod imens în gât. Picioarele i se făcură de cauciuc şi o furnicătură îi traversă ca un fulger şira spinării. Recunoscu senzaţia. Era aceeaşi ca în momentele când se găsea într-o situaţie limită cu leii. Reacţia apărea abia după ce uşa cuştii de siguranţă se închidea în urma ei şi criza trecuse. Abia atunci o vizita spaima. Cercetă ochii căprui, temerari ai lui Keane şi se cutremură. Ţi-e frig, rosti el cu asprime neaşteptată. Nu-i

de mirare. Mergem în rulota mea să bem o cafea.

- Nu! Protestul lui Jo fu tăios şi fulgerător. Ştia că era vulnerabilă şi ştia de asemenea că încă nu avea destulă experienţă încât să i se împotrivească. Era un risc prea mare să rămână singură cu el acum.

Keane se trase puţin înapoi, fără a slăbi strânsoarea. O studia cu o expresie de nepătruns.

- Ce s-a întâmplat acum a fost o chestiune personală. Strict între bărbat şi femeie. Sunt de părere că amorul ar trebui să fie ceva personal. Eşti o bucăţică apetisantă, Jovilette, şi eu sunt obişnuit să iau ceea ce-mi doresc, într-un fel sau altul.

Cuvintele lui fură ca o injecţie cu adrenalină. Jo îşi împinse bărbia înainte, cu ochii scăpărând.

- Nimeni nu mă ia, într-un fel sau altul. Dacă fac dragoste cu cineva, este doar pentru că vreau eu, proclamă ea cu răceală.

- Desigur, încuviinţă Keane. Amândoi suntem conştienţi că vei fi dispusă când are să vină momentul. Am putea face dragoste cu destul succes chiar în seara asta, dar cred că e mai indicat să ne cunoaştem mai bine înainte.

Gura lui Jo se deschise cu un tremur şi se închise de două ori înainte să scoată o vorbă.

- Cât de arogant, neruşinat...

- Şi sincer, i-o reteză Keane, bulversându-i iarăşi gândurile. Dar deocamdată avem afaceri de discutat, şi cu toate că nu m3 deranjează să mă sărut cu cineva în ploaie, prefer un mediu mai uscat atunci când mă ocup de afaceri. Ridică mâna oprindu-i protestul în faşă. Ţi-am spus, sărutul a fost între un bărbat şi o femeie. Treaba pe care o avem acum e între patronul acestui circ şi un membru al trupei aflat sub contract. Ai înţeles?

Jo inspiră adânc în încercarea de a-şi aduce vocea la un nivel normal.

- Am înţeles.

Fără alte cuvinte, îl lăsă să deschidă drumul pe terenul

alunecos.

Când ajunseră la rulota lui Keane, acesta îi făcu loc să intre fără mari politeţuri. Femeia clipi la schimbarea bruscă de luminozitate când gazda ei apăsă pe întrerupătorul de pe perete.

- Dă-ţi jos haina, rosti el din senin, desfăcându-i fermoarul înainte ca ea să se dezmeticească. Jo îşi duse instinctiv mâna la fermoar şi făcu un pas în spate. Keane ridică o sprânceană, apoi îşi dădu jos propria jachetă. Aduc cafeaua.

Pomi pe lungimea rulotei înguste şi dispăru după un colţ, acolo unde era instalată micuţa bucătărie.

Încet, Jo îşi dădu jos pălăria ce şiroia de apă, lăsându-şi părul care fusese adunat sub ea să cadă liber. Din reflex, îşi agăţă pălăria şi pelerina de cârligele de pe uşa rulotei. Trecuseră aproape şase luni de când fusese ultima oară în rulota lui Frank şi, ca o femeie care îşi vizitează un vechi prieten, începu să caute după schimbări.

Acelaşi abajur spălăcit decora lampa din lemn de arţar pe care Frank o folosea pentru citit. Însă acum stătea drept, nu în obişnuitul unghi neglijent. Perna pe care i-o cususe Lillie de la garderobă cu prilejul unui Crăciun de mult trecut încă acoperea mica arsură din tapiţeria canapelei. Jo se îndoia că noul proprietar ştia despre existenţa găurii. Pipa lui Frank era aşezată, ca întotdeauna, pe pervazul ferestrei laterale. Incapabilă să reziste, se duse până acolo şi îşi plimbă degetele peste lemnul uzat al pipei lui preferate.

- Niciodată nu ai reuşit să o umpli bine, murmură ea către stafia mult iubită a lui Frank. Dintr-odată, simţurile îi intrară în alarmă. Îşi suci capul să-l vadă pe Keane urmărind-o cu privirea. O roşeaţă neobişnuită îi impurpură obrajii când se găsi prinsă cu garda jos.

- Cum îţi bei cafeaua, Jo?

Tânăra înghiţi în sec.

- Neagră. Doar neagră. Mulţumesc, spuse ea, recunos-

cătoare că nu-i invadase intimitatea gândurilor.

Keane încuviinţă din cap, apoi se întoarse să ia două căni aburinde.

- Stai jos. Se îndreptă spre masa melaminată din capăt. Ar trebui să-ţi dai jos încălţările. Sunt ude. După ce lipăi pe întreaga lungime a rulotei, Jo se aşeză şi îşi desfăcu şireturile îmbibate de apă. Keane puse ambele căni pe masă înainte să dispară în zona din spate a încăperii. Când se întoarse, Jo sorbea deja din cafea. Poftim.

Îi oferi o pereche de şosete. Surprinsă, Jo clătină din cap.

- Nu, e-n regulă. N-am nevoie...

Refuzul politicos îi amuţi pe buze când îl văzu aplecându-se la picioarele ei.

- Picioarele-ţi sunt ca gheaţa, remarcă el după ce i le cuprinse în palme. Începu să le maseze în vreme ce Jo îl privea amuţită, straniu dezarmată de gestul său. Căldura i se răspândea în mod periculos dincolo de glezne. De vreme ce eu sunt cel răspunzător că te-am ţinut în ploaie, continuă el, trecându-i o şosetă peste călcâi, trebuie să mă asigur că nu tuşeşti şi strănuţi pe toată durata spectacolului de mâine. Ce picioare mici, murmură, plimbându-şi degetul mare peste curba gleznei pe când ea îi privea creştetul înmărmurită.

În părul lui se agăţau stropi lucioşi de ploaie. Pe tânăra femeie o cuprinse brusc dorinţa de a-i şterge cu mâna şi de a-i simţi textura părului sub degete. Era apăsător de conştientă de prezenţa lui şi se întreba dacă aşa avea să fie întotdeauna când se afla în preajmă. Keane îi trase pe picior şi a doua şosetă. Lăsându-şi degetele să-i zăbovească pe pulpă, îşi ridică privirea spre ea. Întâlni nişte ochi tulburaţi şi confuzi. Corpul asupra căruia Jo exercitase mereu un control absolut călătorea acum spre frontiere pe care mintea ei încă nu le explorase.

- Tot ţi-e frig? întrebă el cu blândeţe.

Jo îşi umezi buzele şi clătină din cap.

- Nu. Nu, mi-e bine. Keane afişă un zâmbet leneş, masculin, care spunea mai clar decât orice cuvinte că era conştient de efectul său asupra ei. În privire i se citea satisfacţia. Fără să-i zâmbească, Jo îl urmări ridicându-se în picioare. Nu înseamnă că ai să câştigi, îl avertiză ea ca răspuns la dialogul lor mut.

- Nu, nu înseamnă, spuse el, încă zâmbind în timp ce îi cerceta chipul cu o căutătură posesivă. Asta doar face lucrurile mai interesante. Cazurile deschise şi închise pe loc sunt în mod invariabil plictisitoare, abia merită osteneala dacă ştii că ai să câştigi imediat ce ţi-ai terminat pledoaria de început.

Jo ridică încet cana de cafea şi sorbi, trăgând puţin de timp pentru a se calma.

- Suntem aici să discutăm probleme de drept, sau de circ, maestre? îl întrebă, fixându-l cu privirea, în timp ce-şi aşeza cana pe masă. Dacă este vorba de drept, mi-e teamă că am să vă dezamăgesc. Nu prea am cunoştinţe în domeniu.

- Şi în ce domeniu ai cunoştinţe, Jovilette? Keane se aşează pe scaunul de alături.

- Ştiu tot ce e de ştiut despre lei. Şi despre Circul Colossus al lui Prescott. Pot să vă dau informaţii despre oricare dintre subiecte cu cea mai mare plăcere.

- Spune-mi despre tine, o îndemnă el şi, rezemându-se pe spătar, îşi scoase un trabuc din buzunarul sacoului.

- Domnule Prescott... Începu Jo.

- Keane, o întrerupse el, aprinzându-şi bricheta.

Se uită la vârful trabucului, apoi îşi întoarse privirea la ea, prin voalul subţire de fum.

- Aveam impresia că tu vrei să afli detalii despre personal.

Keane suflă nepăsător un jet de fum spre tavan.

- Faci parte din circul acesta, sau mă înşel? Vorbeam serios că vreau să fiu informat în privinţa trupei, şi nu văd nici un motiv de ce n-aş începe cu tine. Fă-mi pe plac.

Jo se hotărî că nu avea rost să se opună până în pânzele albe.

- Este o poveste destul de scurtă, spuse ea, ridicând din umeri. Am călătorit cu circul întreaga mea viaţă. Când am crescut îndeajuns, am început să lucrez ca bună la toate.

- Poftim? Keane, care se întinsese după ibricul de cafea, se opri.

- Bună la toate, repetă Jo, lăsându-l să-i reumple cana. E un termen de jargon, care înseamnă exact ce crezi. De exemplu, părinţii lui Rose sunt buni la toate. Mulţi vagabonzi vin la noi căutând o asemenea ocupaţie. De asemenea, e trecut în contractul fiecărui artist de circ, la fişa postului, că pe lângă activitatea principală trebuie să fie şi bun la toate. Majoritatea circurilor nu primesc artişti cu aere de vedetă, în nici un caz nu circurile ambulante. Faci ceea ce trebuie făcut, ce este necesar. Buck, unul dintre îngrijitorii care se ocupă de lei, umple un timp mort în spectacolul secundar şi e unul dintre cei mai pricepuţi la ridicarea corturilor. Pete e cel mai bun mecanic din trupă. Jamie ştie la fel de multe despre sistemele de iluminat ca mai toţi electricienii. Pe deasupra, e şi un acrobat peste medie, îi dezvălui ea lui Keane, care asculta cu o sprânceană ridicată.

- Şi tu ce anume mai faci? Bărbatul îi întrerupsese şirul vorbelor. Pentru o clipă, Jo ezită şi mâinile care tocmai gesticulau amuţiră. În afară de a călări la galop pe un cal fără şa sau frâie, de a da ordine unui elefant şi de a te înfrunta cu leii?

Îşi duse cana la buze, privind-o în vreme ce sorbea. Un zâmbet îi juca în privire. Jo îl studie încruntată.

- Mă iei peste picior?

Zâmbetul îi dispăru pe loc.

- Nu, Jo, nu te iau peste picior.

Tânăra continuă:

- Când e nevoie, mă ocup de menajerie în spectacolul secundar sau suplinesc la numărul de acrobaţie aeriană.

Nu la trapez. Cei de acolo trebuie să exerseze în mod constant ca să se sincronizeze, explică ea, relaxându-se din nou. Dar uneori mai ţin locul cuiva la Pânza Spaniolă, numărul cu costume pompoase, unde fetele stau agăţate de frânghii şi fac mişcări identice. Anul ăsta se deghizează în fluturi.

- Da, ştiu numărul.

Keane nu-şi lua ochii de la ea în vreme ce continua să pufăie din trabuc.

Dar de obicei Duffy preferă să folosească fete mai apetisante, care la final o fac şi pe animatoarele.

Avocatului îi încreţi un zâmbet la colţurile gurii.

- Înţeleg. Spune-mi, părinţii tăi erau europeni?

Distrasă, Jo clătină din cap.

- Nu. De ce întrebi?

- Din cauza numelui tău. Şi a uşurinţei cu care te-am auzit vorbind atât franceza, cât şi italiana.

- E uşor să înveţi alte limbi la circ.

- Accentul tău e perfect în ambele cazuri.

- Ce? Ah! Jo ridică din umeri şi îşi schimbă poziţia în scaun, încrucişându-şi picioarele. Avem o mare varietate de naţionalităţi aici. Frank obişnuia să spună că lumea ar putea să ia lecţii de la circ. Avem francezi, italieni, spanioli, germani, ruşi, mexicani, americani din toate colţurile ţării şi mulţi alţii.

Keane scutură scrumul într-un vas de sticlă.

- Ştiu. E ca un ONU ambulant. Deci ai învăţat ceva franceză şi italiană în timpul petrecut aici. Dar dacă ai călătorit cu circul întreaga ta viaţă, cum rămâne cu restul educaţiei tale?

Simţind o urmă de dezaprobare în vocea lui, Jo îşi ridică bărbia.

- Am mers la şcoală în timpul pauzelor de iarnă şi am avut un pedagog pe drum. Mi-am învăţat abecedarul, domnule avocat, şi încă puţin pe deasupra. Probabil ştiu mai multă geografie şi istorie universală decât dumneata,

şi din surse mai interesante decât manualele şcolare. Probabil că ştiu mai multe despre animale decât un student în anul trei la medicină veterinară şi am mai multă experienţă practică în a le trata. Mai mult, vorbesc şapte limbi şi...

- Şapte? Şapte limbi? o întrerupse Keane.

- Ei bine, cinci în mod fluent, se corectă ea în silă. Încă am unele dificultăţi cu greaca şi germana, dacă nu am timp să-mi caut cuvintele, şi încă nu sunt în stare să citesc în greacă.

- Care altele în afară de franceză, italiană şi engleză?

Jo privi încruntată în ceaşcă.

- Spaniola şi nisa. Rusa e utilă. O folosesc să-mi înjur pisicile în timpul spectacolului. Nu prea mulţi oameni înţeleg limba asta, aşa că e perfect.

Râsul lui Keane o făcu să-şi ridice privirea de la cafea. Stătea rezemat pe scaun, cu ochii sclipindu-i auriu de veselie. Cutele dintre sprâncenele lui Jo se adânciră.

- Ce-i aşa de nostim?

- Tu eşti, Jovilette. Ofensată, dădu să se ridice din scaun, dar Keane o opri punându-şi mâinile pe umerii ei. Nu te supăra. Nu are cum să nu mi se pară amuzant că tratezi ca pe un fapt divers o realizare pentru care orice absolvent de filologie s-ar lăuda. Nu încetezi să mă uimeşti, îşi trecu nonşalant un deget peste gura ei îmbufnată, apoi îşi duse mâna prin părul ei. Ultima oară când am vorbit, ai mormăit ceva spre mine. Mă înjurai în rusă?

- Probabil.

Rânjind, Keane îşi retrase mâna şi se aşează din nou pe scaun.

- Când ai început să lucrezi cu leii?

- În faţa publicului? Când am împlinit şaptesprezece ani. Frank nu mi-a dat voie să încep mai devreme. Era tutorele meu legal şi pe deasupra era şi proprietarul circului, aşa că nu am avut încotro. Dar mă descurcam deja cu ei pe la cincisprezece ani.

- Cum ţi-ai pierdut părinţii?

întrebarea o luă pe nepregătite.

- Într-un incendiu, rosti ea fără emoţie. Când aveam şapte ani.

- Aici?

Ştia că bărbatul nu se referea la rulota în care se aflau, ci la circ. Jo sorbi din cafeaua care începea să se răcească.

- Da.

- Nu ai avut alte rude care să te ia în grijă?

- Circul e familia mea. Nu am fost niciodată orfană. Şi întotdeauna l-am avut pe Frank.

- Chiar aşa? întrebă Keane, cu un zâmbet puţin sarcastic. Cum era el pe post de figură paternă?

Jo îl privi cu luare-aminte pentru o clipă. Oare era înveninat? se întrebă ea. Sau amuzat? Sau numai curios?

- Niciodată nu i-a luat locul tatălui meu. Nici nu a încercat, fiindcă nici unul dintre noi nu voia aşa ceva. Eram prieteni, atât de apropiaţi pe cât cred că e posibil să fie doi prieteni, însă deja avusesem un tată şi el avea deja un fiu. Nu căutam înlocuitori. Ştii, nu-i semeni deloc la înfăţişare.

Keane dădu din umeri.

- Da. Ştiu.

- Avea un chip blajin, plin de riduri. Jo zâmbi, lăsându-se în voia amintirii în timp ce îşi plimba absentă degetul pe buza cănii. Era şi brunet, şi abia începuse să încărunţească atunci când... Amuţi, apoi îşi reveni în simţiri clătinând repede din cap. Îi semeni destul de mult la timbru; avea o voce într-adevăr frumoasă. Acum, lasă-mă să-ţi pun eu o întrebare.

Keane deveni brusc atent, apoi făcu un gest cu mâna.

- Te rog.

- De ce eşti aici? M-am pierdut cu firea când te-am întrebat data trecută, însă chiar vreau să ştiu. Nu-i stătea în fire să se amestece în treburile altora, iar ceva din stinghereala ei îşi găsi drum în glas. Trebuie să-ţi fi fost greu să pleci de la cabinet, chiar şi pentru câteva săptămâni.

Bărbatul se uită încruntat la vârful trabucului înainte să-l strivească.

- Hai să spunem că am vrut să văd cu ochii mei ce anume l-a fascinat pe tatăl meu vreme de atâţia ani.

Jo îşi prinse mâinile laolaltă pe sub masă.

- Nu ai venit niciodată câtă vreme era în viaţă. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii la înmormântare.

- Aş fi fost cel mai mare ipocrit dacă aş fi luat parte la înmormântarea lui, nu crezi?

- Era tatăl rău, rosti ea, cu reproşul străbătându-i în glas şi în privire.

- Eşti mai deşteaptă de atât, Jo. Nu e suficient să ţi se nască întâmplător un copil ca să fii tată. Pentru mine, Frank Prescott a fost un simplu străin.

- Îl dispreţuieşti.

Dintr-odată, Jo se simţi prinsă între loialitatea faţă de Frank şi simpatia pentru bărbatul care stătea lângă ea.

Keane clătină din cap, căzut pe gânduri.

- Nu. Poate că l-am dispreţuit înainte să ajung om în toată firea, dar... Peste ani, am ajuns să fiu mai degrabă ambivalent faţă de el.

- A fost un om bun, grăi Jo, aplecându-se spre el într-un efort de a-l face să înţeleagă. Nu a vrut decât să le aducă oamenilor bucurie, să le arate aspectele magice ale vieţii. Poate că nu era croit să fie tată - unii bărbaţi nu sunt - dar era un om blând şi bun. Şi era mândru de tine.

- De mine? Cum? întrebă Keane, cumva amuzat.

- Of, cât de urâcios poţi să fii, şopti Jo, rănită de atitudinea lui nepăsătoare.

Se ridică de pe scaun, dar el o înşfăcă de braţ înainte să se îndepărteze.

- Nu, spune-mi. Sunt interesat.

Nu o ţinea strâns, dar Jo ştia că avea să o facă dacă rezista.

- Bine. Cu o zvâcnire din cap, îşi dădu părul pe spate. Aranjase să i se livreze ziarele din Chicago la biroul lui din Florida. Întotdeauna căuta orice menţionare a numelui tău, orice articol despre un caz în care ai fost implicat sau despre un dineu unde ai fost de faţă. Orice. Trebuie să înţelegi că, pentru noi, ceva scris negru pe alb în ziare e foarte important. Frank nu era artist de circ, dar era unul dintre noi. Uneori îmi citea câte un articol înainte să-l pună la păstrat. Ţinea un album. Îşi trase braţul şi păşi pe

lângă Keane în dormitor. Enormul cufăr de lemn era acolo unde fusese dintotdeauna, la capătul patului lui Frank. Jo îngenunche şi deschise capacul. Aici ţinea toate lucrurile pe care le socotea importante. Începu să caute cu repeziciune printre hârtii şi suvenire; de la moartea lui Frank, nu găsise puterea să umble prin cufăr. Keane se oprise în prag şi o urmărea. O numise cutia cu amintiri. Îşi dădu părul peste ureche şi îşi continuă căutarea. Spunea că amintirile sunt răsplata celor bătrâni, lată!

Scoase un album de un verde-închis şi se ridică. Fără să mai rostească o vorbă, îi întinse albumul lui Keane. După un moment, acesta traversă camera şi îl luă. Afară, ploaia răpăia lovind pământul. Cu o expresie de nepătruns, bărbatul deschise albumul. Paginile începură să fâşâie, alăturându-se sunetului înăbuşit al ploii.

- Ce om straniu trebuie să fi fost, să ţină un album despre un fiu pe care nu l-a cunoscut niciodată, murmură Keane fără vreo urmă de ranchiună. Ce fel de om era? întrebă brusc, uitându-se din nou la Jo.

- Un visător. Ceasul lui era întotdeauna cu cinci minute în urmă. Dacă agăţa un tablou pe perete, era întotdeauna câş. Nu-l îndrepta niciodată, pentru că nu observa. Se gândea întotdeauna la ziua de mâine. Bănuiesc că tocmai de aceea o ţinea pe cea de ieri într-o cutie.

Coborându-şi privirea, începu să dreagă haosul pe care îl cauzase în căutarea albumului. Un licăr de roşu îi atrase atenţia. Întinse mâna şi degetele găsiră o formă cunoscută. Jo ezită, apoi scoase vechea păpuşă din cufăr.

Era o bucată tristă de plastic şi mătase decolorată, cu trăsăturile şterse aproape în întregime. Un braţ era rupt, lăsând o mânecă goală. Sub boneta roşie, părul auriu era răzleţit, însă curajos. Pe picioarele gingaşe erau pictaţi pantofi de balerină. Podidită de lacrimi, Jo scoase un sunet firav de bucurie şi disperare.

- Ce e? întrebă Keane, privind-o cum strângea în mâini balerina ponosită.

- Nimic, rosti ea fremătător şi se ridică în grabă. Trebuie să plec. Deşi ar fi vrut, nu o lăsă inima să pună păpuşa înapoi în ladă. Înghiţi în sec. Nu voia să-şi dezvăluie emoţiile înaintea ochilor lui reci, inteligenţi. Poate că ar fi reacţionat cinic sau, mai rău, amuzat. Pot să o iau, te rog?

Îşi alesese tonul cu mare grijă. Încet, Keane traversă distanţa dintre ei şi îi luă bărbia între degete.

- Se pare că e deja a ta.

- A fost. Mâna i se strânse pe mijlocul păpuşii. Nu ştiam că Frank a păstrat-o. Te rog, şopti ea. Emoţiile îi atinseseră culmi periculoase. Simţea nevoia să-şi culce capul pe umărul lui. Întreaga seară fusese o adevărată montagne russe pentru sentimentele ei, culminând cu descoperirea celei mai preţioase posesiuni ale copilăriei sale. Ştia că dacă nu pleca, avea să caute alinare în braţele lui. O înspăimânta propria-i slăbiciune. Lasă-mă să trec.

Pentru o clipă, refuzul se oglindi în ochii lui. Apoi se dădu la o parte. Tânăra răsuflă uşurată.

- Te conduc până la rulota ta.

- Nu, spuse ea repede, prea repede. Nu e nevoie, completă Jo şi trecu pe lângă el în bucătărie. Se aşeză şi îşi trase încălţările, prea tulburată să-şi amintească faptul că îi purta şosetele. Nu e nici un motiv să ne udăm amândoi din nou. Continua să turuie, ştiind că el îi urmărea mişcările grăbite, dar era incapabilă să se oprească. Şi oricum am să văd ce-mi fac pisicile înainte să intru şi...

Se opri când Keane o apucă de umeri şi o ridică în picioare.

- Şi nu vrei să rişti să fii singură cu mine în caz că mă răzgândesc.

O urmă de tăgăduială i se cuibări pe buze, imediat alungată de certitudinea din ochii lui.

- Bine. Şi asta, recunoscu ea.

Keane îi dădu la o parte părul de pe gât şi clătină din cap. O sărută pe nas, apoi se duse să-i aducă pălăria şi impermeabilul. Precaută, Jo îl urmă. Când îi întinse pelerina, se întoarse şi îşi strecură braţele în mâneci, înainte să apuce să-i mulţumească, o întoarse cu faţa spre el şi îi închise fermoarul. Pentru o clipă, îşi plimbă degetele peste gâtul ei şi o măsură cu privirea. Apoi îi luă părul în mână şi i-l îngrămădi pe creştet, după care îi puse pălăria. Gesturile erau nevinovate, însă fata era zguduită de un sentiment de intimitate pe care nu-l mai trăise niciodată.

- Ne vedem mâine, spuse el, trăgându-i borul pălăriei mai în jos.

Jo încuviinţă. Deschise uşa, ţinând păpuşa lipită de coaste.

- Noapte bună, murmură ea, apoi păşi grăbită în noapte.

capitolul 5

Mireasma dimineţii era înviorătoare. Pe noul teren curcubeiele luceau în bălţi. Cerul era în sfârşit albastru, cu doar câţiva pufuleţi albi de nori plutind pe suprafaţa sa. Un mic dejun zgomotos şi aglomerat era servit în bucătărie. Cum nu avea poftă de mâncare, Jo nici nu dăduse pe acolo. Era agitată, încordată. Oricât s-ar ii străduit să-şi disciplineze mintea, gândurile nu conteneau să-i rătăcească spre Keane Prescott şi seara pe care o petrecuseră împreună. Jo îşi amintea totul, de la pasiunea învolburată a sărutului în ploaie la calmul cu care îi urase noapte bună. Era ciudat, cugetă ea, că de fiecare dată când vorbea cu el uita că era patronul, că era fiul lui Frank. Se străduia încontinuu să-şi reamintească de poziţiile pe care le ocupau.

Adâncită în gânduri, îmbrăcă o pereche de colanţi şi un costum mulat de gimnastă. Era adevărat că nu reuşise să păstreze relaţia dintre ei la un nivel profesional. Îi era greu să-şi ţină în frâu impulsul de a râde cu el, de a împărtăşi o glumă, de a-i deschide uşa spre magia circului. Dacă ar fi putut să o simtă, ar fi înţeles totul. Nu era surprinsă de faptul că persoana lui o incita, însă nu reuşea să-şi explice interesul pe care i-l purta el.

„De ce eu?” se întrebă, clătinând din cap. Se răsuci, deschise dulapul şi începu să se inspecteze în oglinda lungă de pe spatele uşii. Văzu o femeie de înălţime puţin sub medie, cu un corp lipsit de formele generoase ale animatoarelor lui Duffy. Picioarele mai salvau din situaţie, îşi zise. Lungi şi bine proporţionate, se terminau cu o

pereche de coapse zvelte. Şoldurile erau înguste, cam prea băieţeşti, se gândi ea bosumflată; iar mărimea bustului era cutremurător de nesatisfăcătoare. O sumedenie de femei din trupă aveau mai mult farmec şi mai multă experienţă.

Jo nu vedea în oglindă nimic ce ar fi putut atrage un avocat sofisticat din Chicago. Nu remarcă sinceritatea care strălucea în ochii verzi cu aspect oriental, nici bărbia pronunţată sau buzele pline. Pielea smeadă şi părul negru îi confereau un aer exotic, recunoscu ea, fără a-şi da seama cât de atrăgătoare o făcea temperamentul neîmblânzit ce răzbătea uneori la suprafaţă. Costumul negru îi scotea perfect în evidenţă trupul ferm şi mlădios, însă fata nici nu se gândi la sclipirea ca de satin a pielii ei netede. Încruntată, îşi dădu părul pe spate şi începu să-l împletească.

„Precis cunoaşte zeci de femei, se gândi ea în timp ce îşi aranja coada. Probabil că iese la cină cu alta în fiecare seară. Poartă haine frumoase şi parfumuri scumpe, continuă ea să se tortureze. Au nume precum Laura sau Patricia şi râsete joase, studiate.” Jo îşi privi reflexia cu o sprânceană ridicată şi încercă să imite râsul femeilor din lumea bună, dar strâmbă din nas la auzul unui sunet atât de găunos. „Vorbesc la lumina lumânării şi la un pahar de Beaujolais despre prieteni comuni, despre familiile Wallace sau Jameson. Şi când o ia pe cea mai frumoasă dintre ele acasă, ascultă împreună Chopin şi beau coniac în faţa şemineului. Doamna încântătoare e experimentată, pasională şi trecută prin viaţă. Pielea îi e moale şi albă. Când el pleacă, nu e devastată, ci reacţionează matur. Nici măcar nu-i pasă dacă o iubeşte sau nu.”

Se uită la femeia din oglindă şi observă că obrajii îi erau umezi. Trânti uşa cu un ţipăt de frustrare. „Ce se petrece cu mine? se întrebă, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Nu sunt în apele mele de zile bune! Trebuie să ies din... din... orice e starea asta. Încălţă nişte pantofi de sport, îşi luă

halatul pe braţ şi ieşi în grabă din rulotă.

Păşea cu precauţie, evitând bălţile şi orice altă speculaţie privind viaţa amoroasă a lui Keane Prescott. Când ajunse la jumătatea drumului, dădu peste Rose. jo îi citi pe chip că era mânioasă.

- Bună, Rose, spuse ea, dându-se strategic la o parte când îmblânzitoarea de şerpi păşi direct într-o băltoacă.

- Nu mai are speranţă, răspunse Rose. Îţi spun eu, continuă ea, oprindu-se şi fluturând un deget spre Jo. De data asta mi-a ajuns. De ce-ar trebui să-mi pierd timpul?

- Ai fost cât se poate de răbdătoare, consimţi prietena ei, ştiind că simpatia era cea mai înţeleaptă cale. E mai mult decât merită.

- Răbdătoare? Rose îşi duse mâna la sân într-un gest dramatic. Am avut răbdarea unei sfinte. Dar până şi sfinţii au limitele lor! îşi aruncă părul peste umeri şi oftă prelung. Adios! Cred că mă strigă mama.

Jo îşi continuă drumul spre cortul de spectacole. Jamie trecu pe lângă ea, cu mâinile în buzunare.

- E nebună, mormăi el. Se opri şi îşi desfăcu larg braţele. Lăsa impresia unui om nevinovat şi folosit. Jo dădu din umeri. Clătinând din cap, clovnul se îndepărtă. E nebună, rosti din nou.

Jo îl urmări cu privirea până ce se făcu nevăzut, apoi o luă spre cort.

Înăuntru, Carmen îl urmărea în plină adoraţie pe Vito, care exersa un nou număr pe sârma înclinată. Cortul răsuna de zarva repetiţiilor: glasuri şi bufnituri, huruitul echipamentului şi lătratul câinilor îmbrăcaţi în costume de clovn. În primul ring, Jo îi zări pe cei şase fraţi Beirot, care tocmai se încălzeau pentru numărul lor de acrobaţie. Mulţumită de momentul pe care şi-l alese, străbătu neobservată întreaga lungime a arenei. Un fluierat aspru se auzi de deasupra ei. Ridică privirea şi îi făcu amical cu pumnul lui Vito. O striga de la cinci metri înălţime, în timp ce se legăna pe o sârmă subţire, aşezată la un unghi de

patruzeci şi cinci de grade.

- Hei, gagico, ai un fund de milioane. Eşti aproape la fel de drăguţă ca mine.

- Nimeni nu-i la fel de drăguţ ca tine, Vito, replică ea.

- A, ştiu asta, oftă el executând o pivotare impecabilă. Dar am învăţat să-mi accept soarta. Când ieşim în oraş, scumpo? o întrebă el ca de fiecare dată, făcându-i provocator cu ochiul.

- Când îmi înveţi pisicile să meargă pe sârmă, îi dădu Jo răspunsul obişnuit.

Vito izbucni în râs şi începu să danseze un fel de cha-cha pe coardă. Carmen îi aruncă lui Jo o privire ucigătoare. „Trebuie să fie îndrăgostită până peste cap dacă ia în serios flirturile nevinovate ale lui Vito”, se gândi Jo. Apropiindu-se de ea, îi şopti complice:

- Ar fi căzut de pe sârmă dacă aş fi primit.

- Eu aş accepta dacă m-ar invita, mormăi Carmen, încântătoare până şi când era bosumflată.

Jo scutură din cap, întrebându-se de ce idilele erau întotdeauna atât de complicate. Era norocoasă că nu avea o asemenea problemă.

Dându-i lui Carmen o palmă de încurajare pe umăr, se îndreptă spre primul ring.

Cei şase fraţi Beirot erau cu toţii nişte tipi bruneţi şi îndesaţi care imigraseră din Belgia. Jo exersa adeseori cu ei pentru a-şi menţine elasticitatea şi ca să se asigure că nu i s-au tocit reflexele. Îi plăcea pe toţi, le cunoştea soţiile şi copiii şi înţelegea amestecul lor unic de engleză şi franceză.

Raoul era cel mai în vârstă şi mai solid dintre fraţi. Din cauza siluetei şi a forţei sale, el era cel care susţinea piramida umană. O observă pe Jo şi îi făcu amical cu mâna. Zâmbind, îşi duse mâna peste părul ce începea să se rărească.

- Salut. Vrei să faci tumbe?

Jo râse şi sări peste gard. Le arătă limba când auzi din

cele toate cele şase guri că „lenevea”.

- Trebuie să mă încălzesc puţin. Muşchii mei au nevoie de reglaj, rosti ea, luând un aer de demnitate lezată.

Se antrenă cu ei în următoarea jumătate de oră, făcând exerciţii de sporire a flexibilităţii şi a capacităţii pulmonare. Muşchii i se încălziseră şi începeau să se relaxeze, inima îi bătea regulat. Era plină de energie. Mintea îi era limpede. În această stare, se lăsă convinsă cu uşurinţă să execute câteva acrobaţii. Lăsând lucrurile mai complicate pe seama experţilor, făcu sub supravegherea lui Raoul nişte salturi pe spate, volte şi răsuciri. Reuşi cu oarecare succes să meargă pe sferă vreme de treizeci de secunde, alegându-se cu fluierături admirative la final.

Când acrobaţii începură cu salturile, se dădu la o parte. Se aliniară unul în urma celuilalt şi începură să alerge pe o rampă, sărind pe o trambulină şi executând o serie de răsuciri şi rotiri înainte să aterizeze pe saltea. Se strigau unul pe celălalt într-un flux continuu de franceză.

- Bine. Jo, e rândul tău, o invită Raoul cu un gest din mână.

- O, nu. Scuturând din cap, se întinse să-şi ia halatul.

- Aha!

Urmă un cor de tachinări şi linguşiri în franceză.

- Trebuie să le dau pisicilor vitaminele, spuse ea neîndueplecată.

- Hai, Jo. E distractiv. Nu-ţi place să zbori? Raoul rânji şi ridică din sprâncene. Când tânăra aruncă o privire spre rampă, acrobatul ştiu că era tentată să încerce. Hai că poţi să sari bine. Faci un salt înainte peste cap, apoi aterizezi pe umerii mei.

Se bătu uşor pe umeri, ca pentru a-i arăta că se putea bizui pe ei.

Jo zâmbi şi îşi muşcă gânditoare buza inferioară. Trecuse mult timp de când se urcase la trapez. Într-adevăr, părea distractiv. Îi aruncă lui Raoul o privire serioasă.

- Mă prinzi?

- Raoul nu ratează niciodată, declară el cu mândrie, apoi se întoarse spre fraţii săi. N’est-ce pas? Ceilalţi ridicară din umeri şi îşi dădură ochii peste cap, mormăind nedesluşit. Ha, făcu el, cu un gest de respingere din dosul palmei.

Ştiind că Raoul era unul dintre cei mai pricepuţi acrobaţi, Jo se apropie de rampă. Îl săgetă pentru o ultimă oară cu ochii mijiţi.

- Să mă prinzi, îi porunci, făcându-i cu degetul.

- Chérie, e fular la ureche, rosti el şi îşi luă poziţia cu o mişcare elegantă din mâini.

- Floare, îl corectă Jo.

Apoi trase o gură adâncă de aer, îşi ţinu răsuflarea şi pomi. Când picioarele îi părăsiră trambulina, se ghemui pentru rostogolirea peste cap şi văzu cortul răsturnându-se odată cu ea. Se simţea bine. Când cortul începu să revină la poziţia iniţială, se îndreptă pentru elementul final, având grijă să nu-şi încordeze muşchii. Picioarele îi aterizară pe umerii puternici ai lui Raoul şi se clătină doar puţin înainte ca acesta să-i apuce strâns gleznele. Jo se îndreptă din postura nereuşită şi compensă printr-un gest teatral cu ambele braţe, primind aplauze şi fluierături generoase. Sări cu vioiciune, iar Raoul o prinse de mijloc să amortizeze impactul.

- Nu vrei să intri în echipa noastră? o întrebă, dându-i o palmă amicală pe fund. Te punem pe prăjina flexibilă.

Jo rânji şi îşi luă halatul.

- Nu mersi. Rămân la mâţe.

După ce le făcu zglobiu cu mâna, îşi îmbrăcă halatul pe jumătate şi pomi spre arenă. Se opri locului când îl văzu pe Keane rezemat de balustrada de la primul rând al tribunei.

- Uimitor, spuse şi se îndreptă spre ea. Dar, la urma urmei, circul ar trebui să fie uimitor, nu? Ridică mâneca uitată a halatului, apoi îi vârî celălalt braţ în ea. Există ceva ce nu poţi să faci?

- Sute de lucruri, răspunse ea, luându-l în serios. Dar mă pricep foarte bine numai la animale. Restul este doar joacă.

- Mi-ai părut extraordinar de pricepută în ultima jumătate de oră, replică el în timp ce îi scotea părul strâns în coadă de sub gulerul halatului.

- Eşti aici de atâta timp?

- Am intrat când Vito îţi remarca fundul.

- Ah, făcu Jo şi începu să râdă, privindu-l în treacăt pe Vito, care tocmai flirta cu Carmen. E un nebun.

- Poate, o aprobă Keane, apucând-o de braţ. Dar are o vedere ascuţită. Vrei nişte cafea?

Jo îşi aduse numaidecât aminte de seara trecută. Cum nu mai voia să cadă pradă farmecelor lui, clătină din cap.

- Trebuie să mă schimb, îi spuse ea legându-şi cordonul. La două avem spectacol şi vreau să repet cu leii.

-E incredibil cât timp dedicaţi artei voastre. Repetiţiile par să se întindă până la începutul spectacolului, iar spectacolul pare să se încheie cu alte repetiţii.

Jo se înmuie când îl auzi numind „artă” îndeletnicirea lor.

- Artiştii de circ caută mereu ceva în plus în ei înşişi. E o încleştare continuă în urmărirea perfecţiunii. Chiar şi când un număr decurge strălucit şi ştii asta, începi să te gândeşti la reprezentaţia următoare. Cum pot să fac totul mai bine, la o anvergură mai mare, mai sus sau mai repede?

- Niciodată mulţumiţi? întrebă Keane când ieşiră la

lumina soarelui.

- Dacă am ii, nu am mai avea motivaţie să continuăm.

Keane încuviinţă, însă în gestul lui era ceva nefiresc, de parcă ar fi fost cu mintea în altă parte.

- Trebuie să plec în după-amiaza asta, spuse el ca pentru sine.

- Plecaţi? Inima îi îngheţă în piept. Impactul veştii fu atât de copleşitor şi neaşteptat, încât avu nevoie de un moment în care să-şi revină. La Chicago?

Keane se opri şi se întoarse spre ea.

- Hm? A, da.

- Şi circul? întrebă Jo, ruşinată că nu aceasta fusese prima ei grijă.

Îşi dădu brusc seama că nu voia ca el să plece. Keane se încruntă preţ de o clipă, apoi îşi continuă drumul.

- Nu are sens să dau peste cap programul din acest an, rosti el pe un ton aspru şi oficial.

- Din acest an? repetă Jo cu precauţie.

Bărbatul se întoarse şi se uită la ea.

- Nu m-am hotărât încă asupra căii de urmat, dar nu am să fac nimic până la finele verii.

- Înţeleg, oftă ea. Deci avem o amânare.

- Într-un fel.

Jo căzu pe gânduri câteva clipe, dar nu se putu abţine să nu întrebe:

- Atunci, nu veţi... adică, veţi sta la Chicago acum; nu veţi mai călători cu noi?

Ocoliră o baltă până când Keane răspunse.

- Nu mă simt în stare să fac o alegere în deplină cunoştinţă de cauză după o şedere atât de scurtă. Au apărut nişte complicaţii în unul dintre dosarele mele, de care trebuie să mă ocup personal, dar ar trebui să mă întorc într-o săptămână sau două.

Un sentiment de uşurare îi inundă întreaga fiinţă. „Se va întoarce”, îi şopti o voce în ureche. „Nu ar trebui să-ţi pese”, şopti o alta.

- În câteva săptămâni vom fi în Carolina de Sud, îl informă Jo cu prefăcută nepăsare.

Ajunseseră la rulota ei. Apucă de clanţă şi apoi se întoarse spre el. „Vreau doar să-l fac să înţeleagă ce înseamnă circul, îşi spuse sieşi în vreme ce îl privea drept în ochi. E singurul motiv pentru care vrea să se întoarcă.” Conştientizarea minciunii o făcu să-şi ferească ochii. Keane zâmbi, uitându-se îndelung la chipul ei.

- Da, Duffy mi-a dat o listă cu etapele turneului. Vă găsesc eu. Nu mă inviţi înăuntru?

- Înăuntru? A, nu, v-am spus că trebuie să mă schimb şi... Bărbatul făcu un pas înainte în timp ce ea căuta scuze. Ceva din ochii lui îi dădu de înţeles că nu trebuia să dea înapoi. Văzuse aceeaşi privire în ochii unui leu care avusese de gând să treacă un hotar periculos. Pur şi simplu nu am timp acum. Dacă nu ne mai vedem până plecaţi, vă urez drum bun. Se întoarse să deschidă uşa. Simţi o mişcare în urma ei şi se răsuci, dar în clipa aceea el o împinse peste prag şi o urmă înăuntru. Când închise uşa după el, Keane se trezi faţă în faţă cu o întruchipare a mâniei. Nu-i plăcea să fie încolţită. Spuneţi-mi, domnule avocat, sunteţi la curent cu legislaţia pe tema intrării prin efracţie?

- Nu se aplică, replică el flegmatic. Uşa nu era închisă, îşi plimbă privirea peste simplitatea atrăgătoare a rulotei lui Jo. Culorile predominante erau parcă desprinse dintr-un peisaj de toamnă, iar zorzoanele lipseau cu desăvârşire. Linoleumul cu picăţele bej şi maro era curat ca lacrima. Interiorul semăna cu al rulotei lui Frank, însă detaliile confereau o anumită căldură. La ferestre nu erau jaluzele, ci draperii; pe canapeaua verde erau răspândi' te perne mari, confortabile; un buchet de flori sălbatice proaspăt culese înveselea atmosfera. Fără să scoată vreo vorbă, Keane se îndreptă spre cufărul negru lăcuit de pe latura opusă uşii. Pe el se găsea o carte, pe care o ridică în timp ce Jo încă fierbea. Contele de Monte Cristo, rosti el

cu voce tare şi o deschise. În franceză, adăugă ridicând din sprânceană.

- A fost scrisă în franceză, deci o citesc în franceză, murmură Jo, trăgându-i-o din mână.

Iritată, deschise capacul lăzii, să pună cartea la adăpost.

- Măi să fie, sunt toate ale tale? Keane prinse capacul cu o mână şi cu cealaltă căută printre cărţi. Tolstoi, Cervantes, Voltaire, Steinbeck. Când ai timp să citeşti aşa ceva în lumea asta nebună, în care trebuie să munceşti douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

- Îmi fac timp, se răţoi Jo la el, cu scântei în priviri. Propriul meu timp. Doar pentru că eşti proprietarul nu înseamnă că poţi să dai buzna aici, să-mi scotoceşti prin lucruri şi să-mi ceri să-ţi dau socoteală pentru timpul meu liber. Asta e rulota mea. Tot ce e în ea îmi aparţine.

- Stai puţin, îi opri Keane torentul de cuvinte. Nu-ţi cer-eam să-mi dai socoteală pentru timpul tău liber. Eram pur ţi simplu uimit că ai destul timp la dispoziţie pentru asemenea lecturi. De vreme ce nu mă pot pretinde un specialist în domeniul tău, ar fi incredibil de stupid din partea mea să critic numărul de ore pe care-l aloci muncii. În al doilea rând, continuă bărbatul înaintând spre ea, însă fără să ii atingă - deşi Jo tresări la acest gând îmi cer scuze că ţi-am „scotocit prin lucruri", după cum te-ai exprimat. Eram curios din mai multe motive. Unul ar fi că şi cu posed o bibliotecă destul de vastă. Se pare că avem pasiuni comune, indiferent că ne place sau nu. Cât despre faptul că am dat buzna în rulota ta, nu pot decât să ple-dez vinovat. Dacă ai de gând să-mi intentezi un proces, îţi pot recomanda câţiva avocaţi de două parale cu onorarii exagerate.

Ultimele lui cuvinte forţară un zâmbet pe buzele ei şovăielnice.

- Am să mă mai gândesc la asta. Coborî capacul lăzii cu mai multă grijă decât intenţionase mai devreme. I se

atrăsese atenţia că nu se comportase prea amabil. Îmi pare rău, zise ea cu spatele la el.

- Pentru ce? întrebă el curios.

- Pentru că m-am burzuluit la tine. Ridică din umeri şi apoi îi lăsă să cadă. Credeam că mă critici. Poate că sunt prea sensibilă.

Până să vină răspunsul lui Keane trecură câteva secunde.

- Îţi accept scuzele fără rost, dacă îmi răspunzi la o întrebare.

Jo se încruntă nedumerită.

- Ce întrebare?

- Citeşti Tolstoi în rusă?

Jo izbucni în râs, dându-şi la o parte firele rebele de pe faţă.

- Da, e în rusă.

Keane surâse, desfătându-se la vederea celor două gropiţe din obrajii ei.

- Ştii că, deşi eşti încântătoare în orice situaţie, farmecul ţi-e însutit când zâmbeşti?

Tânăra se crispă. Deloc obişnuită cu acest tip de complimente, se uită la el fără a şti cum să-i răspundă. Îi veni în minte gândul că oricare dintre femeile sofisticate pe care şi le imaginase în dimineaţa aceea ar fi ştiut exact ce să zică. Ar fi fost capabile să zâmbească sau să râdă, să servească replica potrivită. Jovilette Wilder nu era o asemenea femeie, recunoscu ea. Îl privi grav.

- Nu ştiu să flirtez, mărturisi ea fără ocolişuri.

Keane îşi dădu capul într-o parte, iar pe chipul său trecu o umbră prea rapidă ca Jo s-o poată interpreta. Păşi spre ea.

- Jo, nu flirtam cu tine. Făceam doar o observaţie. Nu ţi-a mai spus nimeni că eşti frumoasă?

Se afla mult prea aproape de ea, dar Jo nu prea avea loc de manevre evazive în spaţiul strâmt al rulotei. Fu nevoită să-şi dea capul pe spate şi să-şi ţină ochii la

acelaşi nivel cu ai lui.

- Nu chiar în felul în care ai făcut-o tu.

Îşi propti repede o palmă pe pieptul lui, dornică să păstreze mica, dar importanta distanţă dintre ei. Ştia că fusese încolţită, însă nu însemna că era învinsă. Keane îi ridică mâna cu blândeţe, o întoarse cu palma în sus şi o duse la buze. Fără a fi conştientă de asta, fata îşi umplu până la refuz plămânii cu aer şi îi goli lent.

- Ai mâini splendide, murmură el, urmărind cu degetul linia subţire, albastră a vinişoarelor. Oase înguste, degete lungi. Şi palmele arată că ai muncit din greu. Ceea ce le face încă şi mai interesante. Ca şi pe tine, încheie el, ridicându-şi privirea de la mână la chipul ei.

Vocea lui Jo răguşi de emoţie, dar nu avea cum să o schimbe.

- Nu ştiu cum ar trebui să răspund când îmi spui asemenea lucruri. Aş prefera să încetezi.

Sub halat, sânii urcau şi coborau odată cu bătăile înnebunite ale inimii.

- Sincer? Keane îşi trecu dosul palmei pe obrazul ei. Este păcat, pentru că găsesc tot mai multe de spus cu cât te privesc mai bine. Jovilette, eşti o creatură atât de fascinantă!

- Acum o să mă schimb. Trebuie să pleci, spuse ea mobilizându-şi toată hotărârea.

- Din păcate, e adevărat, murmură el luându-i bărbia în mână. Atunci dă-mi un sărut de rămas-bun.

Jo încremeni.

- Nu prea cred că e necesar...

- Nu ai putea să te înşeli mai mult. E cât se poate de necesar, îi spuse el în timp ce îşi cobora gura. Buzele li se întâlniră într-o şoaptă uşoară şi blândă. O cuprinse cu braţele, aducând-o cu delicateţe mai aproape de el. Sărută-mă şi tu, porunci el încet. Pune-ţi braţele în jurul meu şi sărută-mă.

Tânăra mai rezistă o clipă, însă ispita gurii lui care o ciugulea pe a ei era prea puternică. Lăsându-şi voinţa condusă de instinct, îşi ridică braţele şi îi cuprinse gâtul. Gura i se înmuie sub a lui, despărţindu-se, oferindu-se. Capitularea ei păru să-i aţâţe flacăra pasiunii. Sărutul deveni mai aspru. Braţele i se încordară, zdrobind-o la pieptul lui. Geamătul ei înfundat nu era de protest, ci de uimire. Degetele îşi găsiră drumul prin părul lui des, rugându-l să se apropie. Simţi halatul desfăcându-se, apoi mâinile lui trecându-i peste bust. Se înfioră la atingerea lui, simţi cum pielea i se încălzeşte, se răceşte şi se încălzeşte din nou în succesiune rapidă.

Când îi luă sânul în mână, se ruşină şi icni speriată.

- Încetişor, îi şopti el pe buze.

O mângâie cu blândeţe, convingând-o să se relaxeze din nou. Îi sărută colţurile gurii, aşteptând să se liniştească înainte să i-o exploreze iarăşi cu limba. Costumul subţire îi venea ca un şablon peste trup. Nu opunea nici o barieră degetelor lui fierbinţi şi curioase. Se mişcau încet, zăbovind pe vârful sânului, explorându-i moliciunea, rătăcind spre talie, apoi mângâindu-i şoldul şi coapsa.

Nici un alt bărbat nu o mai atinsese atât de nestingherit. Jo era incapabilă să-l oprească, neputincioasă în faţa propriei sale nevoi de a fi iarăşi

de2mierdată. Oare aceasta era pasiunea despre care citise adeseori? Pasiunea care îi împingea pe bărbaţi la război, să se împotrivească oricărei raţiuni, să rişte totul? Simţi că în sfârşit o înţelegea. Se agăţă de el în vreme ce învăţa - prin descoperire - nevoile propriului trup. Gura îi deveni tot mai înfometată, mai dornică să se delecteze cu gustul lui. Era sigură că rămăsese în braţele lui câtă vreme anotimpurile zburau unul după altul, deceniile se succedau cu iuţeală şi lumi întregi erau distruse şi construite din nou.

Dar când bărbatul se retrase, Jo zări acelaşi soare revărsându-se prin fereastră. Eternitatea durase doar câteva clipe.

Incapabilă să scoată un cuvânt, îl privi pur şi simplu, fermecată. Ochii îi erau întunecaţi şi ageri, obrajii îmbujoraţi de patimă. Dar cumva, deşi încă ardea după sărutul lui, gura ei îşi păstrase inocenţa tinerească.

- E greu de crezut că sunt primul bărbat care te atinge, murmură el, sorbind-o din priviri. Şi e teribil de incitant. Mai ales acum că am aflat că ai o pasiune care-ţi egalează frumuseţea. Cred că mi-ar plăcea să facem dragoste pentru prima oară în timpul zilei, ca să privesc cum minunata stăpânire de sine pe care o ai se desface strat după strat. Discutăm despre asta când mă întorc.

Jo se forţă să-şi recapete luciditatea, ştiind că era periculos de aproape să i se predea necondiţionat.

- Doar pentru că te-am lăsat să mă săruţi şi să mă atingi nu înseamnă că am să te las să faci dragoste cu mine. Se îndreptă de spate simţind cum îşi recăpăta încrederea în sine. Dacă o fac, va fi pentru că e ceea ce vreau eu, nu pentru că-mi spui tu.

Expresia din ochii lui Keane se schimbă.

- Corect, încuviinţă el. Şi va fi treaba mea să te fac să o doreşti. Îi luă bărbia în palmă şi îi aşeză un sărut fugar pe buze. Ca şi prima oară, Jo îşi ţinu ochii deschişi şi îl privi. Îl simţi zâmbind ştrengăreşte înainte să-şi ridice capul. Eşti

cea mai fascinantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Am să mă întorc, spuse el fluturând nonşalant din mână, după care ieşi.

Jo contemplă spaţiul gol într-o tăcere deplină.

Fascinantă? îşi repetă ea, trecându-şi vârfurile degetelor pe buzele ce nu-şi pierduseră căldura. Alergă repede la fereastră şi, îngenunchind pe canapea, îl petrecu pe Keane cu privirea. Cu un fior brusc, îşi dădu seama că deja îi era dor de el.

capitolul 6

Jo învăţase că săptămânile pot trece la fel de greu ca anii. După plecarea lui Keane, căutase orice urmă a lui la fiecare etapă a turneului. Scrutase înfrigurată mulţimile de orăşeni care veneau la ridicarea cortului de spectacole, iar pe măsură ce zilele se lungeau, oscila între mânie şi disperare faţă de absenţa lui. Singurul loc unde mai reuşea să-şi păstreze concentrarea era în cuşcă, fiindcă ştia că nu-şi putea permite greşeli. Dar după fiecare spectacol îi era din ce în ce mai greu să se relaxeze. Se trezea în fiecare dimineaţă cu certitudinea că el avea să se întoarcă. În fiecare noapte era bântuită de nesomn, aşteptând ca soarele să răsară. Primăvara era în plină floare. Terenurile cu iarba lor înaltă miroseau a viaţă înnoită. De obicei, responsabile pentru asta erau florile sălbatice strivite sub picioare, care îşi lăsau aroma puternică în aer. Deşi caravana circului călătorea spre nord, zilele se încălzeau şi soarele se încăpăţâna să se ducă tot mai târziu la culcare, în vreme ce mai toţi ceilalţi membri ai trupei se bucurau de aerul înmiresmat şi cerul senin, Jo era ca pe ace.

Îi trecu prin minte că, după întoarcerea la viaţa sa din Chicago, Keane luase decizia de a nu mai reveni. La Chicago avea confort, avuţie şi femei elegante. De ce s-ar fi întors? Jo evită să se gândească la soarta circului, refuzând să ia în calcul posibilitatea ca proprietarul să-l închidă la sfârşitul stagiunii. Îşi spuse că singurul motiv pentru care voia să-l revadă era pentru a-l convinge să ţină circul deschis. Dar amintirea braţelor care-i cuprinseseră trupul îi invada gândurile mult prea des. Se

resemnă treptat, umplând cu muncă golul inexplicabil pe care îl simţea.

De câteva ori pe săptămână îşi făcea timp să-l antreneze pe Gerry, care se arăta plin de entuziasm. La început, îi permise doar să lucreze cu doi pui din menajerie, lăsându-l să se joace cu ei şi să-i hrănească, dar cu mănuşi de piele pe mâini. Îl încurajă să-i înveţe trucuri simple cu ajutorul bucăţelelor de came. Şi Jo şi el fură mulţumiţi când felinele răspunseră răbdării sale, începând să-i dea ascultare.

Zelosul Gerry, cu afecţiunea lui sinceră faţă de animale, avea precis un potenţial considerabil. Marea ei grijă era că încă nu dezvoltase o frică sănătoasă. Era prea nonşalant, iar cu nonşalanţa, ştia Jo, venea şi neatenţia. Când fu de părere că progresase îndeajuns, hotărî că sosise timpul să facă următorul pas în instruirea lui.

În acea zi nu se ţinea spectacolul de matineu, iar sub cortul principal se adunaseră la repetiţii mai toţi membrii trupei. Jo era îmbrăcată în cizme şi pantaloni kaki, cu o bluză cu mâneci lungi vârâtă în pantaloni. Stătea cu ochii pe Gerry în vreme ce îşi strângea biciul în mână. Intraseră în cuşca de siguranţă, iar acum Jo îi dădea ultimele instrucţiuni.

- Bine. Buck are să-i dea drumul lui Merlin prin culoar, în afară de Ari, e cel mai docil dintre motani. Se opri şi adăugă cu tristeţe în ochi: Ari nu mai poate duce nici măcar o sesiune scurtă de repetiţii. Alungă depresia care o ameninţa şi continuă: Merlin te cunoaşte, e obişnuit cu vocea şi cu mirosul tău. Gerry încuviinţă şi înghiţi în sec. Când intrăm, te ţii ca scaiul de mine. Te mişti când mă mişc şi eu şi nu scoţi o vorbă până când nu-ţi spun. Să nu fugi dacă ţi se face fiică. E important, înţelegi? întrebă ea şi îl strânse de braţ ca să-şi sublinieze vorbele. Nu fugi. Îmi spui dacă ţi-e teamă şi te duc până la cuşca de siguranţă.

- Nu am să fug, Jo, promise el ştergându-şi palmele umezite de emoţie pe pantaloni.

- Eşti gata?

- Da, răspunse tânărul cu un zâmbet larg.

Jo deschise uşa ce dădea în cuşca principală şi îl lăsă pe Gerry să intre, după care o încuie. Se îndreptă spre centrul arenei cu paşi calmi, încrezători.

- Dă-i drumul, Buck, strigă ea, şi imediat se auzi zăngănitul de bare. Merlin intră fără grabă, apoi sări pe piedestal. Căscă gura cât toate zilele înainte să se uite la Jo. Merlin, azi facem un solo şi tu eşti vedeta, i se adresă ea apropiindu-se. Vino după mine, îi ordonă lui Gerry, care stătea pironit locului şi se holba la felina mătăhăloasă.

Merlin îi aruncă nou-venitului o privire nepăsătoare şi aşteptă. Cu o mişcare ascendentă din braţ, Jo îl făcu să se ridice pe labele din spate. Ştii, primul truc pe care îl învaţă un leu e să-şi ia locul, îi spuse tânărului din spatele ei. Publicul nici măcar nu bagă de seamă. Ridicarea pe două labe, urmă ea în timp ce îi făcea semn lui Merlin să-şi coboare labele din faţă, e de obicei al doilea element şi ia ceva timp. Mai întâi trebuie să ai grijă ca muşchii dorsali ai leului să fie exersaţi. Îi făcu din nou semn lui Merlin să se ridice, apoi, cu o comandă rapidă, îl îndemnă să sfâşie aerul cu ghearele şi să ragă. Minunat, grăsunule, surâse ea, după care îi permise să revină la postura patrupedă. Fiecare ordin se dă întotdeauna din aceeaşi poziţie şi pe acelaşi ton. E nevoie de răbdare şi de mult exerciţiu. Acum îl dau jos de pe piedestal. Plesni cu biciul pe podea, iar Merlin sări jos. Acum îl mân spre locul din arenă unde vreau să se întindă. Jo pomi şi se asigură că învăţăcelul ei o urma. Cuşca e un cerc de doisprezece metri în diametru. Trebuie să cunoşti fiecare centimetru din ea pe de rost. Trebuie să ştii cât de departe de gratii te găseşti în fiecare moment al spectacolului. Dacă ajungi cu spatele

la bare, nu ai cum să te fereşti în caz că ai necazuri. Este una dintre cele mai mari greşeli pe care le poate face un antrenor de lei. La semnalul ei, Merlin se lăsă jos, apoi se întoarse pe o rână. Rostogolire, Merlin, rosti ea brusc, semn care îl trimise într-o serie de tumbe. Foloseşte-le numele cât mai des; îi ţine atenţi la tine. Trebuie să cunoşti fiecare leu şi tendinţele lor individuale.

Jo păşi alături de Merlin, apoi îi făcu semn să se oprească. Când scoase un răget, îl scărpină pe creştet cu coada biciului.

- Le place să fie mângâiaţi ca oricăror pisici de casă, dar nu trebuie să te joci cu ei. Este esenţial să nu le acorzi o încredere totală şi să-ţi aminteşti întotdeauna că trebuie să-ţi păstrezi autoritatea asupra lor. Ţi-i supui nu prin şfichiuiri, bătăi sau urlete, ceea ce nu e doar o cruzime, ci şi face din ei nişte animale rele şi imprevizibile, cât prin răbdare, respect şi determinare. Niciodată să nu-i umileşti; au dreptul la mândria lor. Îi păcăleşti, Gerry, rosti ea ridicând ambele braţe, gest care îl aduse din nou pe Merlin pe picioarele din spate. Factorul necunoscut este omul. De aceea folosim lei crescuţi în savană şi nu pe cei din captivitate. Ari e o excepţie. Un leu născut şi crescut în captivitate e prea obişnuit cu oamenii, aşa că îţi poţi pierde concentrarea. Înaintă cu braţele ridicate. Merlin o urmă, umblând pe labele posterioare. Avea peste doi metri şi se înălţa ameninţător peste Jo. Poate că au oarecare afecţiune faţă de tine, dar nici o teamă şi foarte puţin respect. Din nefericire, asta se întâmplă adeseori când vine vorba de o felină cu care lucrezi de mult. Nu devin mai docile cu trecerea timpului, ci mai periculoase. Te pun mereu la încercare. Şmecheria e să le faci să creadă că eşti invulnerabil. Îl aduse jos pe Merlin, care căscă încă o dată, şi îl trimise la locul lui. Dacă unul vrea să-ţi dea o labă, trebuie să-l opreşti chiar atunci, pentru că altfel vor încerca din nou şi din nou, şi se vor apropia tot mai mult. De obicei, dacă un antrenor e rănit în cuşcă, a păţit-o fi-

indcă a făcut o greşeală. Leii le observă imediat; uneori le trec cu vederea, alteori nu. Ăsta mi-a dat nişte bobârnace zdravene de câteva ori. Şi-a ţinut ghearele retrase, dar întotdeauna există posibilitatea ca la un moment dat să uite că se joacă. Întrebări?

- Sute, răspunse Gerry în vreme ce se ştergea la gură cu dosul palmei. Doar că acum nu mă pot concentra pe una anume.

Jo chicoti şi îl scărpină din nou pe Merlin când îi auzi răgetul.

- Au să-ţi vină toate mai târziu. E greu să absorbi totul de prima dată, dar ţi se ivesc în minte după ce te relaxezi. Bine, ştii semnalul. Fă-l să se ridice.

- Eu?

Jo făcu un pas în lateral, lăsându-şi elevul faţă în faţă cu Merlin.

- Poţi să fii oricât de speriat, doar să nu laşi teama să ţi se vadă pe faţă. Priveşte-l în ochi.

Gerry îşi frecă palma de pantaloni, apoi o ridică aşa cum o văzuse pe Jo făcând de sute de ori.

- Sus, i se adresă el felinei pe un ton relativ ferm.

Merlin îl observă pentru o clipă, apoi se uită la dresoare. Ştia foarte bine că are în faţă un amator nedemn de atenţia lui. Jo fu atentă să nu i se citească nici o expresie pe chip.

- Te testează. Are experienţă şi e mai greu de păcălit. Fii mai hotărât, şi de data asta spune-i pe nume.

Gerry luă o gură adâncă de aer şi repetă semnalul din mână.

- Sus, Merlin.

Leul îl privi mai întâi cu coada ochiului, apoi începu să-l măsoare.

- Din nou, îi cern Jo tânărului, care înghiţi sonor. Cu mai multă autoritate în glas. Crede că eşti fraier.

- Sus, Merlin! repetă el. Cuvintele lui Jo îl enervaseră destul cât să ridice vocea. Merlin se supuse, deşi îndărătnicia lui era evidentă. A făcut-o. Chiar a făcut-o, şopti Gerry plin de emoţie.

- Foarte bine, zise Jo, mulţumită de ambii săi elevi. Acum adu-l jos. Odată ce leul reveni la poziţia iniţială, Jo îi ceru băiatului să-l facă să coboare de pe piedestal, îi întinse biciul. Uite. Foloseşte mânerul să-l scarpini pe cap. Cel mai mult îi place după ureche.

Dresoarea simţi o urmă de tremur în mâinile lui când luă biciul, însă apoi îl ţinu ferm, chiar şi când Merlin închise ochii şi dădu drumul unui răget puternic.

Drept răsplată pentru că se descurcase bine, Jo îi permise lui Merlin să i se frece de picior până la sosirea lui Buck, care trebuia să-l scoată din cuşcă. Zăngănitul barelor era semnalul de final pentru leu, care, ca un soldat victorios, ieşi cu fruntea sus.

- Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse lui Gerry când rămaseră singuri în cuşcă.

- A fost grozav. Băiatul îi înapoie biciul, cu mânerul ud de la palmele lui transpirate. A fost incredibil. Când pot s-o fac din nou?

Jo zâmbi şi îl bătu pe umăr.

- În curând. Dar nu uita lucrurile pe care ţi le-am spus şi vino la mine când îţi aminteşti toate întrebările acelea.

- Bine. Mersi, Jo. Mersi foarte mult. Vreau să merg să le povestesc băieţilor, spuse el cu mâna pe poarta cuştii de siguranţă.

- Du-te. Îl privi cum o luă la goană. Sări peste balustradă şi se făcu nevăzut prin intrarea din spate. Jo se sprijini de bare, cu un zâmbet larg pe chip. Aşa eram şi eu? Îl întrebă pe Buck, care se afla la celălalt capăt al cuştii.

- Prima oară când ai reuşit de una singură să faci o mâţă să se ridice, numai asta ne-au auzit urechile vreme

de o săptămână. Aveai doisprezece ani şi te credeai pregătită pentru spectacolul cel mare.

Izbucnind în râs, tânăra şterse mânerul biciului de pantaloni şi se întoarse. Chiar atunci observă că cineva era în spatele ei.

- Keane! Folosise numele pe care îşi jurase că nu-l va pronunţa. Se simţi inundată de bucurie. Îi radia pe chip. Tocmai când renunţase la orice speranţă de a-l mai vedea, iată-l. Îşi reveni în fire abia după ce făcu doi paşi spre el, ca hipnotizată. Nu ştiam că te-ai întors.

Strânse cu putere mânerul biciului, căci abia se stăpânea să nu întindă mâinile să-l atingă.

- Se pare că mi-ai dus dorul.

Glasul îi era aşa cum şi-l amintea: jos şi domol.

Jo se blestemă în sinea ei că era atât de naivă şi de transparentă.

- Poate... puţin, recunoscu ea cu precauţie. Se pare că m-am obişnuit cu tine; pe deasupra, ai fost plecat mai mult timp decât îmi spuseseşi.

Arăta la fel, se gândi ea, exact la fel. Îşi aminti că trecuse doar o lună. Timp în care avuse impresia că trecuseră ani.

- Mmm, da. Am avut mai multe probleme decât mă aşteptam. Pari cam palidă, remarcă el atingându-i obrazul cu vârful degetului.

- Probabil din cauză că nu am stat prea mult la soare, născoci ea o scuză pe moment. Cum a fost la Chicago?

Simţea nevoia să devieze conversaţia de la subiecte personale până avea răgaz să-şi aducă sub control emoţiile; apariţia lui neaşteptată o dăduse peste cap.

- Bine, răspunse el, examinându-i scrupulos chipul. Ai fost vreodată pe-acolo?

- Nu. Ajungem în apropiere spre sfârşitul stagiunii, dar nu am avut timp să mă duc până în oraş.

Keane încuviinţă absent. Privirea îi lunecă spre cuşca goală din spatele ei.

- Văd că îl înveţi pe Gerry.

- Da. Uşurată că ajunseră la un subiect ce ţinea de viaţa profesională, Jo îşi relaxă muşchii umerilor. A fost pentru prima oară în aceeaşi incintă cu un leu adult. S-a descurcat foarte bine.

Keane o privi cu o mină serioasă şi iscoditoare.

- Tremura. Am observat asta de unde stăteam să te privesc.

- A fost prima lui... Începu ea să-l apere pe Gerry.

- Nu-l criticam, o întrerupse Keane cu o urmă de nerăbdare. Doar că stătea acolo lângă tine, tremurând din cap până-n picioare, iar tu erai netulburată, te stăpâneai perfect.

- Stăpânirea de sine intră în fişa postului, îi aminti ea.

- Leul avea mai bine de doi metri şi zece când s-a ridicat pe labele din spate şi tu te-ai strecurat pe sub el fără nici o protecţie, nici măcar tradiţionalul scaun.

- Ţi-am mai spus, numărul meu e unul estetic, nu de luptă.

- Jo, rosti el atât de aspru încât fata clipi. Nu eşti niciodată înspăimântată când intri acolo?

- Înspăimântată? repetă ea ridicând din sprâncene. Evident că sunt înspăimântată. Mai înspăimântată decât l-ai văzut pe Gerry... sau decât ai fi şi tu.

- La ce te referi? Am văzut cum curgeau şiroaiele pe băiatul ăla.

Jo observă cu oarecare curiozitate că era mânios.

- În cea mai mare parte, era emoţionat. Încă nu are experienţa necesară ca să se sperie în toată puterea cuvântului. Îşi dădu părul pe spate şi oftă prelung. Nu-i plăcea să vorbească despre temerile ei cu nimeni şi îi era chiar mai dificil să o facă în faţa lui Keane. Continuă totuşi, din credinţa că dacă înţelegea ce urma să-i spună, avea să înţeleagă şi circul. Adevărata teamă vine atunci când îi cunoşti, când lucrezi cu ei, când îi înţelegi. Tu, unul, poţi doar să speculezi despre ce pot să facă unui om. Eu ştiu. Ştiu exact de ce sunt capabili. Sunt incredibil de curajoşi, dar, mai presus de orice, sunt incredibil de vicleni. Am văzut de ce sunt în stare. Cu ochi calmi şi limpezi, începu să-i povestească o întâmplare din trecut: O dată, tatăl meu aproape şi-a pierdut un picior. Aveam în jur de cinci ani, dar îmi amintesc totul. A făcut o greşeală şi un leu nubian de aproape două sute cincizeci de kile şi-a băgat colţii în coapsa lui şi l-a târât prin arenă. Din fericire, a fost distras de o femelă în călduri. Leii sunt imprevizibili când le stă mintea la sex, acesta fiind probabil unul dintre motivele pentru care l-a atacat pe tatăl meu. Sunt groaznic de geloşi odată ce şi-au ales perechea. Tata a reuşit să ajungă la cuşca de siguranţă înainte ca vreun altul să-l atace. Nu-mi aduc aminte câte copci a avut şi cât timp i-a luat să meargă bine din nou, dar nu pot uita privirea acelui leu. Înveţi repede despre teamă când te afli în cuşcă, dar o controlezi, o canalizezi sau îţi găseşti altă ocupaţie.

- Atunci de ce? întrebă Keane şi o apucă de umeri înainte să apuce să se întoarcă. De ce o faci? Şi nu-mi spune că asta e slujba ta. Nu-i suficient.

În vreme ce-l asculta, Jo căuta cu înfrigurare pe faţa lui vreun semn cu ajutorul căruia să-i decripteze gândurile. Se întrebă dacă nu cumva o condamna pentru că-l luase pe Gerry în cuşcă.

- Şi Gerry va ajunge să se priceapă. Sunt de părere că fiecare om are nevoie să fie bun - foarte bun - la ceva. Şi

mă bucur când le pot oferi oamenilor care au venit să mă vadă cel mai bun spectacol de care sunt în stare. Dar dincolo de toate, iac asta pentru că le iubesc. Cuiva din afară îi vine greu să înţeleagă sentimentele unui dresor pentru animalele sale. Le iubesc inteligenţa, frumuseţea extraordinară, forţa şi sălbăticia care le separă de nişte cai bine dresaţi. Sunt captivante, provocatoare, terifiante.

Keane nu rosti nici un cuvânt timp de câteva clipe. Jo vedea în ochii lui că era încă furios, dar degetele de pe umerii ei se relaxară. Simţea o uşoară pulsaţie în locurile atingerii şi era sigură că până dimineaţa aveau să-i apară vânătăi.

- Probabil că senzaţiile tari creează dependenţă şi este greu să trăieşti fără ele odată ce devin o obişnuinţă.

- Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta, replică ea, uşurată că aparent se potolise.

- Nu, nu cred că ai avea prea multe motive.

Bărbatul îşi plecă fruntea în semn de salut şi dădu să plece. Jo făcu un pas după el.

- Keane! Numele lui îi scăpă printre buze fără să vrea. Când se întoarse spre ea, îşi dădu seama că nu-i putea pune nici una dintre zecile de întrebări care îi zburau prin minte. Simţea că are dreptul să-l întrebe un singur lucru. Te-ai mai gândit la ce vei face cu noi... cu circul?

Observă cum, pentru o clipă, mânia îi renăscu în privire.

- Nu.

Cuvântul fu scurt şi definitiv. Când îi întoarse din nou spatele, Jo, pradă unui acces de indignare, îl prinse de braţ.

- Cum poţi să fii atât de rece, atât de lipsit de inimă? Cum e posibil să fii atât de nonşalant când ţii în mâini vieţile a peste o sută de oameni?

- Nu forţa nota, Jo.

- Nu încerc asta, răspunse fata, gesticulând cu frustrare. Doar îţi cer să fii drept, să fii... blând, încheie ea patetic.

- Nu-mi cere nimic, rosti el cu duritate. Sunt aici. Mulţumeşte-te cu asta deocamdată.

În sinea lui Jo se ducea o luptă. Nu putea să o nege: revenirea lui dovedea că se ţinuse de cuvânt. Avea măcar restul stagiunii să-l convingă.

- Se pare că nu am de ales.

- Nu ai, încuviinţă el.

Îl privi încruntată cum se îndepărtează cu un mers elegant pe care nu putu să nu-l admire. Pentru prima oară observă că avea palmele la fel de transpirate precum cele ale lui Gerry. Enervată, le şterse de şolduri.

- Vrei să vorbim despre asta?

Jo se răsuci să-l vadă pe Jamie, care stătea în spatele ei echipat în costumul lui de clovn. Nu-i venea să creadă că fusese atât de absorbită încât se lăsase prinsă pe nepregătite.

- A, Jamie, nu te-am văzut.

- Nu te-ai uitat la altcineva în afară de Prescott de când ai ieşit din cuşcă.

- Cum de eşti încă machiat? îi evită ea comentariul.

Bărbatul arătă spre căţelul de la picioarele ei.

- Potaia asta nici nu mă bagă-n seamă dacă nu sunt pictat pe faţă. Vrei să vorbim?

- Despre ce?

- Despre Prescott, despre ce simţi pentru el.

Câinele stătea răbdător lângă Jamie şi dădea din coadă. Jo se aplecă şi îi ciufuli blana cenuşie.

- Nu ştiu la ce te referi.

- Uite, nu spun că nu poate să meargă, dar nu vreau să te văd suferind. Ştiu cum e să fii nebun după cineva.

- Ce Dumnezeu te face să crezi că sunt înnebunită după Keane Prescott? se răsti Jo concentrându-şi atenţia asupra câinelui.

- Hei, vorbeşti cu mine, îţi aminteşti? Jamie o luă de braţ obligând-o să se ridice. Poate că alţii nu au observat, dar nu toată lumea te cunoaşte la fel de bine ca mine. De când a plecat la Chicago ai fost într-o stare jalnică. Te uitai după el în fiecare maşină care venea. Şi acum, când l-ai văzut, te-ai luminat ca bradul de Crăciun. Nu spun că ar fi ceva greşit să fii îndrăgostită de el, dar...

- Îndrăgostită de el? repetă Jo, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Da, îndrăgostită de el.

Jo se uită pierdută la Jamie. Brusc, îşi dădu seama că avea dreptate.

- Îndrăgostită de el, murmură, ca şi cum ar fi probat cuvintele. O, nu, suspină închizând ochii.

- Cum de nu te-ai prins până acum? întrebă Jamie cu blândeţe. Văzând cât de afectată era, o mângâie pe braţ.

- Se pare că sunt o mare gâscă în materie de amor. Jo deschise ochii şi se uită împrejur, mirându-se că lumea arăta la fel ca înainte. Ce-o să mă fac?

- Să fiu al dracu' dacă ştiu, spuse Jamie şi lovi rumeguşul cu papucul lui enorm. Nu sunt tocmai un maestru la capitolul ăsta. Voiam doar să ştii că ai pe cineva care să te asculte, zâmbi el bătând-o cu simpatie pe umăr, după care îşi văzu de drum. Jo rămase locului, în deplină confuzie.

Petrecu restul după-amiezii absorbită de ideea că era îndrăgostită de Keane Prescott. Pentru câtva timp se lăsă în mrejele ineditei experienţe de a iubi pe cineva nu ca prieten, ci din toată fiinţa, ca amant. Se simţea străbătută de lumină şi de putere, ca şi cum ar fi prins soarele în palmă. Începu să viseze cu ochii deschişi.

Keane o iubea nebuneşte. I-o mărturisise de nenumărate ori în vreme ce o ţinea în braţe sub clar de lună. Voia să o ia de soţie, nu suporta să trăiască fără ea. Era dintr-odată îndeajuns de sofisticată şi de abilă încât să socializeze la clubul deschis chiar pe proprietatea lor. Schimba poveşti mondene cu soţiile altor avocaţi. Aveau copii şi o casă la ţară. Cum ar fi fost să se trezească în acelaşi oraş în fiecare dimineaţă? Ar fi învăţat să gătească şi ar fi chemat oaspeţi la cină. Ar fi petrecut în doi serile lungi, liniştite de iarnă. Lumânări şi muzică. În pat, o ţinea în braţe până dimineaţa.

„Proasto!” îşi reveni în simţiri. În timp ce hrănea leii împreună cu Pete, îşi spuse că basmele erau pentru copii. Asemenea lucruri nu aveau să se întâmple. „Trebuie să-mi dau seama cum să procedez înainte să intra până la gât în chestia asta."

- Pete, ai fost vreodată îndrăgostit? începu ea pe un ton neutra în vreme ce-i întindea Ambrei porţia de came crudă pe un băţ lung.

Pete îşi molfăi încet guma cu ochii la Jo, care trecea bucata de came printre gratii.

- Hmm, să vedem. Îşi coborî buza inferioară şi rămase pe gânduri. Doar de vreo opt ori, dacă-mi aduc bine aminte. Poate douăsprezece.

Jo izbucni în râs şi se îndreptă spre cuşca următoare.

- Vreau să spun, cu adevărat îndrăgostit.

- Mă îndrăgostesc foarte uşor, mărturisi Pete. Nu pot să rezist unui chip drăguţ. De fapt, nu pot să rezist nici unei urâte. Da, dom’le, iubirea e ca atunci când ai o chintă regală pe o miză mare, rânji el.

Jo clătină din cap şi îşi continuă treaba.

- Bine, dacă eşti aşa de expert, spune-mi ce faci când iubeşti o persoană care nu are aceleaşi sentimente faţă de tine şi nu vrei ca ea să ştie că o iubeşti, pentru că nu vrei să te faci de râs?

- O clipă. Trebuie să chibzuiesc pe îndelete. Închise

ochii şi tăcu preţ de câteva secunde, dar gândurile i se citeau din mişcările buzelor. Bine, hai să vedem dacă, în sfârşit, am priceput. Deschise ochii şi se concentră. Eşti îndrăgostită...

- N-am spus că cu sunt îndrăgostită, se grăbi Jo să-l întrerupă.

Pete ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele.

- Hai doar să te folosim drept exemplu ca să evităm confuziile. Jo încuviinţă, prefăcându-se absorbită de hrănitul leilor. Deci, eşti îndrăgostită, dar tipul ăsta nu te iubeşte. În primul rând, trebuie să te asiguri că e chiar aşa. O săgetă cu coada ochiului, apoi îşi mută guma pe cealaltă parte a gurii. Ei bine, atunci primul lucru e să-l faci să se răzgândească.

- Să se răzgândească? îl îngână Jo, nedumerită.

- Sigur. Pete începu să gesticuleze pentru a demonstra simplitatea procedurii. Tu te îndrăgosteşti de el, apoi el de tine. Te laşi greu sau te laşi uşor. Sau baţi din gene şi surâzi. Cabotin, începu să clipească repetat, cu un zâmbet ce se voia şarmant pe buze. Jo chicoti şi se rezemă de prăjină. Pete, cu şapca lui de baseball, tricoul alb şi jeanşii spălăciţi, dădea cea mai bună reprezentaţie din acea zi. Îl faci gelos. Sau îi gâdili orgoliul. Fato, sunt atâtea feluri prin care să abureşti un bărbat că nu le pot număra, şi eu am fost aburit în fiecare dintre ele. Da, sunt un adevărat prostănac.

Părea atât de mulţumit de slăbiciunea lui, că Jo zâmbi. „Cât de uşor ar fi dacă şi eu aş putea să tratez dragostea cu atâta detaşare”, se gândi ea.

- Să presupunem că nu vreau să aplic nici una dintre metodele astea. Să presupunem că nu prea ştiu cum să procedez şi nu vreau să mă fac de râs dându-mi cu stângul în dreptul. Să presupunem că respectiva persoană... ei bine, să presupunem că oricum lucrurile nu ar merge între noi. Ce fac atunci?

- Faci prea multe presupuneri, o mustră Pete clătinând din deget. Am şi eu una pentru tine. Să presupunem că nu eşti prea deşteaptă, deoarece te-ai convins că n-ai cum să câştigi încă dinainte să începi jocul.

- Uneori, oamenii se pot răni în cursul jocului, replică ea cu voce joasă. Mai ales când nu-i cunosc regulile.

- Rănile se vindecă, spuse Pete fluturând din mână. Cel mai bine e să câştigi, dar nici să joci nu e tocmai rău. Jo, viaţa asta întreagă e un joc. Ştii asta. Şi regulile se schimbă mereu. Tu ai curaj, continuă el aşezându-şi mâna aspră pe umărul ei. Mai mult curaj decât majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit. Ai şi minte, o minte însetată de cunoaştere. Şi-mi spui că, deşi ai toate cărţile în mână, ţi-e teamă să-ţi asumi un risc?

Privirea lui îi spunea lui Jo că eschivările şi situaţiile ipotetice nu aveau să meargă.

- Probabil că-mi asum doar riscuri calculate. Pete, îmi ştiu teritoriul; îmi ştiu mişcările. Şi ştiu exact ce se poate întâmpla dacă greşesc. Îmi asum riscuri în ceea ce priveşte integritatea fizică, nu şi cea sufletească. Nu am făcut repetiţii pentru aşa ceva şi cred că ar fi sinucidere curată să cred că mă pot implica în acest joc.

- Ba ar trebui să crezi mai mult în Jo Wilder, o sfătui Pete bătând-o afectuos pe obraz.

- Hei, Jo!

Tânăra se întoarse şi o văzu pe Rose. Purta jeanşi mulaţi, o bluză albă şi un boa constrictor de doi metri pe post de şal.

Jo îi dădu prăjina lui Pete.

- Salut Rose. L-ai scos pe Baby la plimbare?

- Avea nevoie de aer curat. Cred că a suferit de rău de maşină în dimineaţa asta, spuse Rose mângâindu-şi povara. Nu ţi se pare că e cam obosit? Dresoarea de şerpi îl ridică puţin pe Baby, permiţându-i lui Jo să examineze pielea lucioasă, multicoloră, şi ochii mici şi negri.

- Nu prea cred.

- Oricum, este o zi călduroasă, remarcă Rose încolăcindu-şi din nou reptila în jurul gâtului. O să-i fac o baie. Poate asta îl înviorează puţin.

Jo observă că ochii prietenei sale cercetau cu atenţie împrejurimile.

- Îl cauţi pe Jamie.

- Pff. Nu-mi pierd timpul cu individul ăla, declară Rose dându-şi buclele negre pe spate cu o mişcare a capului. Mi-e indiferent, continuă ea în vreme ce-l mângâia pe Baby.

Şi asta e o metodă, se amestecă Pete. Înghiontind-o pe Jo, urmă: Am uitat de ea. Nu dă greş.

Rose se uită încruntată când la unul, când la celălalt.

- Despre ce vorbeşte?

Jo râse şi se aşeză pe un butoi de apă.

- Despre metodele de a prinde un bărbat în mreje. Pete a făcut un studiu despre asta dintr-un punct de vedere masculin, o lămuri ea în timp ce lăsa razele calde ale soarelui să-i joace pe faţă.

Rose îi aruncă lui Pete cea mai dispreţuitoare privire de care era în stare.

- Aha! Crezi că o fac pe indiferenta ca să mă bage în seamă?

- Nu dă greş, repetă el potrivindu-şi şapca pe frunte, îl derutezi şi începe să se gândească la tine. Îl înnebuneşti făcându-l să se întrebe de ce nu-l bagi în seamă.

Rose cugetă puţin asupra ideii.

- Merge de obicei?

- Are optzeci şi şapte la sută şanse de succes, o asigură Pete, apoi îl mângâie amical pe Baby. Dă rezultate până

şi în cazul leilor, se hlizi el arătând cu degetul mare în spate şi făcându-i lui Jo cu ochiul. Leoaica cea drăguţă şade acolo şi se uită în gol de parcă ar avea probleme importante de rezolvat. Băiatul din cuşca alăturată face tot ce poate, în afară de a sta în cap, ca să-i atragă atenţia. Ea îşi face toaleta, prefăcându-se că nici nu ştie de prezenţa lui. Apoi, poate după ce el ajunge să se dea cu capul de gratii, se uită încolo, clipeşte din ochii ăia mari şi galbeni şi spune: „A. cu mine vorbeai?” Pete izbucni în râs şi îşi îndreptă spatele. Săracul e agăţat ca un peşte în cârlig.

Rose zâmbi, căci şi-l imaginase pe Jamie prins într-un cârlig şi pe ea ţinând de fir.

- Poate că nu-l mai bag pe Baby în rulota lui Carmen. O, uite, Duffy şi patronul vin încoace.

Cochetă din fire, Rose îşi aranjă instinctiv părul.

- Vai, cât e de chipeş! Nu crezi, Jo?

Prietena ei avea deja ochii pironiţi în cei ai lui Keane. Părea neajutorată, prizonieră a privirii lui hipnotice. Strânse în mâini marginea butoiului de apă şi îşi spuse că trebuie să se controleze.

- Da, e foarte atrăgător, încuviinţă ea cu prefăcută indiferenţă.

- Jo, ţi se albesc încheieturile, îi şopti Pete la ureche.

Cu un oftat de frustrare, îşi relaxă mâinile. Luă o poziţie demnă, hotărâtă să arate mai multă cumpătare. Îşi reaminti că stăpânirea de sine era trăsătura fundamentală a ocupaţiei sale. Dacă putea să-şi ţină sub control emoţiile şi să ducă de nas doisprezece lei, cu siguranţă putea să facă la fel cu un bărbat.

- Bună, Duffy, îl salută Rose. Îi zâmbi în treacăt, după care îşi îndreptă atenţia spre Keane. Bună ziua, domnule Prescott. Ne bucurăm să vă avem din nou printre noi.

- Salut, Rose. Îi zâmbi, apoi ridică o sprânceană când coborî ochii la reptila din jurul umerilor ei. Cine este prietenul tău?

- O, el e Baby. Rose mângâie semnele de culoarea bronzului de pe spatele şarpelui.

Desigur. Jo observă cum buna dispoziţie îi aducea la suprafaţă nuanţa aurie din ochi. Salut, Pete.

îi adresă îngrijitorului o uşoară înclinare a capului, apoi privirea i se mută asupra lui Jo şi rămase fixată pe ea.

La fel ca în prima zi când se întâlniseră, Keane nu se deranjă să-şi ascundă interesul. O măsura iarăşi din cap până în picioare. Îşi reafirma stăpânirea asupra ei. Jo pricepu că, deşi îl iubea, în acelaşi timp îi era şi teamă de el. Se temea de influenţa pe care o avea asupra ei, de faptul că o putea răni. Avu totuşi grijă să nu lase asemenea gânduri să i se citească pe faţă. Cu ochi la fel de distanţi ca ai lui, îşi repetă în minte că teama nu avea secrete pentru ea. Poate că dragostea ridica probleme de neconceput, însă cu teama se putea descurca. Nu avea să se ghemuiască de frică înaintea lui; dimpotrivă, avea să respecte regula fundamentală a arenei. Nu intenţiona să dea bir cu fugiţii.

Fără o vorbă, se săgetau reciproc cu privirea în vreme ce restul îi urmăreau cu mai multă sau mai puţină curiozitate. O urmă de zâmbet miji pe buzele lui Keane. Confruntarea voinţelor continuă până ce Duffy îşi drese bine glasul.

- Hm, Jo.

Perfect calmă, fără grabă, îşi îndreptă atenţia spre el.

- Da, Duffy?

- Tocmai ce am trimis-o la dentist pe una dintre fetele care fac numărul cu Pânza Spaniolă. Părea să aibă un ab-

ces. Sper că poţi să-i ţii locul astă-seară.

- Sigur.

Doar pentru Pânză şi pentru spectacolul de deschidere, continuă el. Duffy nu rezistă tentaţiei de a se uita cu coada ochiului la Keane, să verifice dacă tot o mai fixa cu privirea. Nici o schimbare. Se întrebă stânjenit ce naiba se petrecea. Ia-ţi locul obişnuit la final. O să avem doar o singură fată în minus la cor. Garderobierele o să-ţi rezolve ţinuta.

Jo îi zâmbi, deşi era conştientă că Keane nu-şi clintise ochii de la ea.

- Bine. Cred că ar fi cazul să exersez mersul pe tocurile alea de şapte centimetri. Ce poziţie iau?

- Funia numărul patru.

- Duffy, când mă laşi şi pe mine să urc pe pânză? întrebă Rose cu glas mieros, trăgându-l de mânecă.

- Rose, cum poate o mogâldeaţă ca tine măcar să stea în picioare îmbrăcată în costumul ăla greu? Duffy clătină din cap, ţinându-se la o distanţă sigură de Baby. Chiar şi după treizeci şi cinci de ani petrecuţi pe la carnavaluri, bâlciuri şi circuri, tot se temea de şerpi.

- Sunt destul de puternică, se lăudă Rose îndreptându-şi spatele în speranţa că aşa părea mai înaltă. Şi am exersat. Dornică să-şi demonstreze abilităţile, şi-l cobori pe Baby de pe umeri. Ţineţi-l puţin, rosti ea trântindu-i lui Keane şarpele în braţe.

- Ah... Keane îl preluă şi se uită cu suspiciune în ochii plictisiţi ai lui Baby. Sper că a mâncat de curând.

- A avut un mic dejun copios, îl asigură Rose, care făcea podul din picioare pentru a-i dovedi lui Duffy cât era de flexibilă.

- Lui Baby nu-i place gustul de proprietar, îi explică Jo lui Keane. Doar câte vreun orăşean rătăcit. Rose îl ţine pe o dietă strictă. Nu se deranjă să-şi ascundă zâmbetul sarcastic. Era prima dată când îl vedea pus în încurcătură.

- Presupun că ştie că eu sunt proprietarul, rosti Keane

în vreme ce Baby îşi găsi o poziţie mai confortabilă.

Încă rânjind din pricina figurii încurcate a lui Keane, Jo se întoarse spre Pete.

- Vai, nu ştiu. I-a spus careva lui Baby despre noul proprietar?

Pete îşi scoase o nouă lamă de gumă şi intiă în joc:

- Eu, unul, n-am avut când. Pe deasupra, mai arată şi a orăşean. Sper că Baby n-o să încurce borcanele.

- Doar vă tachinează, domnule Prescott, interveni Rose, care tocmai îşi termina audiţia improvizată făcând sfoara. Baby nu mănâncă oameni. E blând ca un mieluşel. În timpul reprezentaţiei, chem din sală copii mici să-l mângâie. Se ridică şi se şterse pe pantaloni. Dar dacă iei o cobră...

- Nu, mersi, refuză Keane descărcând şarpele de doi metri în braţele dresoarei, care şi-l puse în jurul gâtului.

- Duffy, eu am plecat. Ce părere ai?

- Roag-o pe una dintre fete să te înveţe exerciţiul. Mai vedem după aia.

Toată numai un zâmbet, Rose se îndepărtă sprinţară.

- Hei, Duffy! Era Jamie. Te caută nişte orăşeni. I-am trimis la rulota roşie.

- Bine. Hai că vin cu tine.

Duffy îi făcu cu ochiul lui Jo, apoi se grăbi să-l prindă pe Jamie din urmă.

Keane stătea foarte aproape de butoaie. Jo ştia cât de riscant avea să fie să se dea jos. Ştia de asemenea că pulsul începuse să i-o ia razna, în ciuda eforturilor de a-l controla.

- Trebuie să merg să văd de costum.

Sări cu agilitate de pe butoi, în speranţa că va putea sâ-l ocolească. Dar nici nu atinse bine pământul că se trezi cu mâinile lui în jurul taliei. Cu ultimul crâmpei de voinţă, evită să se tragă sau să se împotrivească, alegând să-şi ridice încet ochii spre el.

Degetele lui i se plimbau în mişcări circulare pe corp. Le simţea căldura prin materialul bluzei. Îşi dorea cu toată fiinţa să nu fie ţinută. Apoi, cu perversitate, îşi dori să fie ţinută mai strâns. Se chinuia să nu cedeze pe când buzele se încălzeau sub sărutul aruncat de privirea lui. Inima începu să-i bubuie în urechi.

Keane îşi trecu mâna pe întreaga lungime a cosiţei ei groase. Încet, ochii îi rătăciră înapoi la ai ei. După care îi dădu drumul pe neaşteptate şi făcu un pas înapoi, lăsând-o să treacă.

- Ai face bine să mergi la garderobă să-ţi iei costumul.

Resemnată că nu-i era scris să-i descifreze toanele, Jo trecu pe lângă el şi traversă tabăra. Dacă petrecea cât mai mult timp la muncă, poate că gândurile nu aveau să-i mai stăruie la Keane Prescott. Poate.

capitolul 7

Cortul principal era arhiplin pentru spectacolul de seară. Din locul ei de la parada de deschidere, Jo urmărea nerăbdarea înscrisă pe chipurile din mulţime. Formaţia interpreta o muzică săltăreaţă, vioaie, un sunet de alămuri care învăluia parada tematică în vreme ce mărşăluia pe pistă. Jo juca rolul micuţei Bo Peep[l]. Purta o bonetă dantelată şi o fustă largă, tip crinolină şi ţinea un miel în lesă. Deoarece în mod normal numărul ei venea imediat după deschidere, rareori participa la ea. Acum, se bucura să-i privească pe spectatori de aproape. Când se afla în cuşcă, îi scotea aproape cu desăvârşire din minte.

Avea în faţa ochilor un grup foarte pestriţ: bebeluşi, copii mai mari, părinţi, bunici, adolescenţi. Cu toţii aplaudară cu entuziasm. Jo le zâmbi şi le făcu cu mâna în vreme ce urma fără dificultăţi coregrafia de bază.

După o rapidă schimbare de costumaţie, îşi făcu numărul de Regină a Felinelor din Junglă. Peste câteva minute, într-o nouă ţinută, îşi făcu apariţia ca unul dintre cei Doisprezece Fluturi Rotitori.

- Să vezi ce tocmai am auzit, îi şopti Jamie la ureche în vreme ce ea îşi lua poziţia corespunzătoare. Ai să faci treaba asta şi săptămâna viitoare. Barbara n-o să poată să se ţină cu dinţii de funie.

Jo dădu din umeri ca să redistribuie greutatea enormelor aripi albastre.

- Rose are să înveţe exerciţiul, mormăi ea şi zâmbi când ajunse în lumina reflectoarelor. Duffy o bagă în număr dacă poate să stea dreaptă în costumul ăsta

l Personaj dintr-un cântec pentru copii (n.tr.)

blestemat.

Scoase un sunet de iritare, dar nu uită să zâmbească. Cântăreşte o tonă.

Urcă încet pe funie, în ritmul valsului cântat de formaţie.

- Ah, lumea asta a spectacolului, îl auzi oftând pe Jamie.

Îşi jură că avea să-l împungă în coaste în momentul plecăciunii de final. Îşi începu conştiincioasă numărul, imitându-i pe ceilalţi unsprezece Fluturi Rotitori.

Împărţi în grabă o cană de cafea cu mama lui Rose, pe care o întâlni la garderobă, când re turnă costumul de fluture şi se schimbă în combinezonul ei alb-auriu. Muşchii se cam plângeau din cauza greutăţii nefamiliare a aripilor şi mintea îi zbură la o baie lungă, luxoasă. Era un vis rezervat pentru luna septembrie. Pe drum, duşurile erau la ordinea zilei.

Ultima ei sarcină în spectacol era să stea în picioare pe capul lui Maggie, care era personajul principal din parada elefanţilor. Robustă şi de nădejde, Maggie rămase locului în vreme ce şirurile de câte patru elefanţi de fiecare parte a ei se ridicară pe picioarele din spate, sprijinindu-le pe cele din faţă de spinarea precedentului. Pe capul lat al lui Maggie, Jo strălucea sub lumina reflectoarelor cu ambele braţe ridicate în aer. Acesta era momentul când primea un ropot covârşitor de aplauze care se contopea cu muzica, cu fluierul maestrului de ceremonii, cu râsetul copiilor. Deşi mai înainte fusese istovită, acum se simţea plină de energie. Ştia că oboseala avea să se întoarcă, aşa că îşi savura cu atât mai mult clipa de glorie. Pentru acele câteva secunde nu mai existau ore lungi de muncă, drumuri obositoare înainte de ivirea zorilor. Rămânea doar vraja. Chiar şi când totul se termină şi coborî de pe Maggie, încă se simţea euforică. În afara cortului, membrii trupei stăteau laolaltă cu îngrijitorii şi cu tehnicienii. Se schimbau anecdote, se disecau prestaţii, se făceau

comentarii. Treptat, cu toţii se duseră la treaba lor, singuri, în perechi sau în grupuri. Unii aveau să se schimbe şi să ajute la strânsul corturilor, alţii se duceau direct la culcare, alţii aveau să stea mai toată noaptea supăraţi că numărul nu le ieşise cum îşi doreau.

Prea plină de energie ca să doarmă, Jo plănui să ajute la coborârea cortului principal. Aprinse lumina imediat ce intră în rulotă, apoi începu să-şi înnoade părul în timp ce se îndrepta spre baia micuţă. Îşi şterse cu mişcări rapide machiajul de scenă. Exagerarea exotică din jurul ochilor se risipi, lăsând liziera deasă a genelor şi verdele întunecat al irisurilor în starea lor firească.

Obrajii îşi regăsiră nuanţa trandafirie, iar gura, nerujată, părea ciudat de vulnerabilă. Obişnuită cu asemenea schimbări, nu observă contrastul izbitor între Jovilette artista de circ şi femeia mignonă şi cumva fragilă în combinezonul sclipitor. Cu faţa nemachiată şi o coadă simplă ce-i atârna peste spate, imaginea sălbatică, de ţigancă, era mai puţin evidentă. Rămânea doar în mişcări, dar chipul lipsit de orice artificii era delicat şi tânăr, în parte ingenuu, în parte pasional. Însă Jo nu văzu nimic din toate pe când se pregătea să-şi desfacă fermoarul. Înainte să-l tragă în jos, auzi o bătaie în uşă.

- Intră, strigă ea luând-o spre uşă.

Se opri ca fulgerată când îl văzu pe Keane în prag.

- Nu ţi-a spus nimeni să întrebi cine e mai întâi? închise uşa după el şi o încuie cu nepăsare. Poate că nu e nevoie să-ţi încui uşa pentru oamenii de la circ, dar sunt o mulţime de orăşeni curioşi care se mai învârt pe-aici.

- Mă descurc cu un orăşean curios. Niciodată nu-mi încui uşa.

În vocea ei se ghiceau o oarecare rigiditate şi iritare. Keane le ignoră pe ambele.

- Ţi-am adus ceva din Chicago.

Cu aceste vorbe, supărarea i se mai risipi. Pentru prima oară, observă micul pachet pe care îl ţinea.

- Cee?

Keane zâmbi şi se apropie de ea.

- Nu este ceva care muşcă, o asigură el întinzându-i obiectul.

Încă precaută, Jo ridică privirea spre el, apoi o coborî spre pachet.

- Nu e ziua mea.

- Nu e nici Crăciunul.

Tonul lui răbdător o nedumeri. Oare cum aflase de reticenţa ei de a accepta cadouri?

- Îţi mulţumesc, rosti ea solemn.

- Cu plăcere, răspunse Keane pe acelaşi ton.

Formalităţile odată încheiate, Jo rupse hârtia ce ascundea cadoul.

- A! E Dante, exclamă ea. Sfâşie în grabă restul ambalajului şi-l aruncă pe masă. Îşi plimbă aproape cu veneraţie palma pe coperta de piele adulmecându-i mirosul bogat. Ştia că în anul acela nu şi-ar fi permis să cumpere alte cărţi dacă ar fi ales să dea bani pe o asemenea ediţie. O deschise încet, de parcă ar fi vrut să prelungească plăcerea. Filele erau grele şi de o nuanţă gălbuie. Textul era în italiană şi numai ce aruncă o privire pe prima pagină, că versurile începură să-i zburde în minte. Este minunată, murmură ea, copleşită.

Când îşi ridică privirea să-i mulţumească, îl găsi pe Keane zâmbind.

Deodată, o cuprinse timiditatea, cu atât mai intensă cu cât arareori o simţise. O viaţă petrecută în faţa publicului îi dăduse o încredere firească pe care o avea în aproape oricare situaţie.

Acum, pe neaşteptate, se îmbujoră; în minte i se învolburau cuvinte ce refuzau să se lase puse în ordine.

- Mă bucur că-ţi place, îi spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul. Întotdeauna roşeşti când cineva îţi face un cadou?

Pentru că nu avea habar cum să-i răspundă la întreba-

re, fata o ocoli.

- A fost drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine.

- Îmi vine în mod firesc.

Jo clipi stânjenită.

- Nu ştiu ce să spun.

Reuşi într-un sfârşit să se uite la el cu francheţea ei obişnuită, dar bulversarea i se citea pe chip. Sentimentele care o năpădeau erau prea puternice, iar prezenţa lui Keane avea un efect devastator.

- Ai spus-o deja. Luă canea din mâinile lui Jo şi o răsfoi. Evident, nu înţeleg o iotă din ea. Te invidiez pentru asta. Înainte ca Jo să rumege ideea că un om precum Keane Prescott o invidia pentru ceva, se trezi că bărbatul îşi ia ochii de la cane şi îi zâmbeşte. Gândurile i se împrăştiară ca nişte furnici speriate. Ai nişte cafea? întrebă el punând canea pe masă.

- Cafea?

- Da, ştii tu, cafea. Se cultivă în cantităţi industriale în Brazilia.

Jo îl privi deznădăjduită.

- Nu. Ţi-aş face o cană, dar trebuie să mă schimb şi să ajut la strângerea corturilor. Cred că mai au la bucătărie.

O privi cercetător, cu sprânceana ridicată.

- Nu crezi că ai lucrat destul astăzi, cu atâţia miei, lei şi fluturi? Apropo, eşti un fluture foarte atrăgător.

- Mulţumesc, dar...

Keane îi luă vârful cozii între degete.

- Hai să spunem că ai liber în restul serii. Îmi fac singur cafeaua dacă-mi arăţi unde o ţii.

Deşi oftă zgomotos, Jo era mai degrabă amuzată decât nervoasă. Până la urmă, o cană de cafea era un minimum de răsplată pentru cadoul splendid pe care-l primise.

- Lasă că o fac eu, deşi după ce-o guşti s-ar putea să re* greţi că nu te-ai dus la cantină. Acestea fiind spuse, pomi spre bucătărie. Nu auzi nici un sunet, dar era sigură că

o urmărea. Pentru prima dată o enervară dimensiunile mici ale încăperii. Aşeză un ibric de cupru pe unul din cele două ochiuri şi aprinse focul. Încercă să rămână cu spatele la el cât luă două căni din bufet. Era conştientă că dacă s-ar fi întors i-ar fi ajuns în braţe. Ai urmărit întregul spectacol? întrebă ea într-o doară în timp ce scotea un borcan de cafea instant.

- Duffy m-a pus să lucrez la recuzită. Cred că vrea să mă facă om bun la toate.

Amuzată, întoarse capul să-i zâmbească. Îşi dădu imediat seama de greşeala strategică pe care o comisese. Faţa lui Keane era la nici două palme depărtare, cu o expresie deloc misterioasă. O voia şi avea de gând să o aibă. Înainte să facă o mişcare, o cuprinse de umeri şi o răsuci spre el. Jo ştia că era cu spatele la gratii.

Începu să-i desfacă părul cu nonşalanţă, până când i se revărsă pe umeri.

- Am vrut să fac asta încă de prima oară când te-am văzut. E un păr în care să te pierzi, rosti el cu infinită blândeţe. Strânse o şuviţă în pumn, ca pentru a-şi dovedi afirmaţia. În soare, vibrează de roşu, dar pe întuneric e ca noaptea însăşi.

Jo îşi dădu brusc seama că de fiecare dată când era aproape de el îi era din ce în ce mai greu să-i reziste. Se pierdea tot mai mult în ochii lui, ademenită de puterea lui. Gura îi fremăta deja la amintirea sărutului, jinduind la unul nou. În spatele lor, ibricul începu să şuiere.

- Apa, bâigui ea şi căută să se întoarcă.

Cu o mână în părul ei, Keane o opri şi închise focul. Şuierul începu să amorţească, apoi pieri. Încă răsuna în capul lui Jo.

- Vrei cafea? murmură el, plimbându-şi degetele pe gâtul ei.

Ochii li se întâlniră. Ai ei erau mari şi direcţi, ai lui calmi şi iscoditori.

- Nu, şopti ea.

Nu voia altceva decât să-i aparţină. Îi luă gâtul în palmă şi îi căută pulsul. Bătea ca nişte aripi de fluture. Simţi freamătul uşor al trupului ei când o aduse mai aproape.

- Tremuri. De teamă? Sau de nerăbdare? întrebă el mângâindu-i buzele cu degetul.

- Ambele, răspunse înecată de emoţie. Icni speriată când palma lui îi acoperi inima. Bătăile disperate sporiră. Ai de gând... Se opri pentru o clipă, căci rămăsese fără suflu. Ai de gând să faci dragoste cu mine?

„Ochii lui chiar s-au întunecat? se întrebă ea buimăcită. Sau e doar închipuirea mea?”

- Frumoasa mea Jovilette, murmură el şi îşi coborî gura spre a ei. Fără pretenţii, fără ocolişuri, irezistibilă.

Natura sărutului se schimbă fulgerător. Gura lui o gusta înfometată, iar a ei se descotorosi de orice urmă de precauţie. Dacă a-l iubi era o nebunie, atunci oare a face dragoste cu el însemna să renunţe la orice dram de sănătate mintală? Fără urmă de prudenţă şi scăldată în emoţii, îşi lăsă inima să-i controleze voinţa. Când buzele se despărţiră sub ale lui, nu era un act de capitulare, ci de contraatac.

Keane domoli sărutul. O ţinea să freamete pe tăişul de lamă al pasiunii. Gura lui tachina, promitea, apoi îi satisfăcea pofta crescândă. Îi găsi fermoarul de la baza gâtului şi trase încet de el. Pielea lui Jo era caldă, iar el o pipăi, scoţând un sunet gutural de plăcere în vreme ce sânul ei se umflă sub mâna sa. O exploră fără grabă, ca şi

cum îi memora fiecare curbă. Jo nu mai tremura, ci se adaptă la ritmul pe care el îl stabilise. Suspinele îi erau spontane, pline de uimire şi încântare.

Cu un avânt care o lăsă fără suflare, Keane îi strivi gura sub a sa. Instinctele lui Jo răspunseră, aruncând-o într-o lume pe care doar şi-o imaginase. Mâinile lui devenită mai dure, mai insistente. Amândoi erau ca doi naufragiaţi, aruncaţi cât colo de talazurile pasiunii. Marea nu avea zări şi nici adâncime. Era o mare nemiloasă, care îi cufunda pe cei creduli promiţându-le plăceri fără margini. Jo nu încercă să reziste, ci se cufundă mai adânc.

La început avu impresia că bătăile erau doar cele ale inimii care ameninţa să-i scape printre coaste. Când bărbatul se îndepărtă, murmură în semn de protest şi îl trase înapoi. Gura lui îşi reluă cu lăcomie săruturile, dar cum bătăile nu conteneau, înjură şi se ridică din nou.

- Cineva e insistent, bombăni Keane. Tulburată, Jo se uită la el cu nedumerire. Uşa, o lămuri el.

- A.

Năucită, îşi trecu o mână prin păr şi încercă să-şi pună gândurile în ordine.

- Mai bine răspunzi, o sfătui el.

Îi închise fermoarul cu o mişcare rapidă. Jo se trezi brusc la realitate. Keane îi cercetă o clipă chipul îmbujorat şi părul ciufulit, apoi se dădu la o parte. Abia ţinându-se pe picioare, tânăra femeie se îndreptă spre partea din faţă a rulotei. Clanţa nu se clinti. Îşi aminti că el o încuiase şi răsuci cheia.

- Da, Buck? întrebă cu o brumă de calm când îi deschise ajutorului ei.

Jo. Chipul îi era ascuns în umbre, dar îi înţelese durerea din glas. Inima i se făcu cât un purice. E Ari.

Nici nu termină bine că Jo ieşi valvârtej din rulotă şi se repezi înspre tabără. Îi găsi pe Pete şi Gerry lângă cuşca lui Ari.

- Cât e de grav? îl întrebă pe Pete.

Acesta o apucă de umeri.

- Jo, e foarte grav de data asta.

Pentru o clipă vru să clatine din cap, să nege ceea ce vedea în ochii lui Pete. În schimb, îl dădu la o parte şi se îndreptă spre cuşcă. Bătrânul leu era întins pe o rână, iar pieptul i se umfla şi scădea sub povara răsuflării.

- Deschide-o, îi ordonă lui Pete pe un ton reţinut.

Auzi un clinchet de chei, dar nu se întoarse.

- Nu intri acolo. Kane o apucă ferm de umeri.

Jo îi aruncă o privire pierdută.

- Ba intru. Ari nu o să-mi facă rău, nici mie, nici altora. Doar o să moară. Acum lasă-mă. Glasul îi era jos şi lipsit de emoţie. Deschide-o, ordonă din nou trăgându-se din mâinile lui Keane. Poarta se deschise cu un zăngănit la auzul căruia dresoarea se răsuci şi se sui în cuşcă. Ari abia se mişca. Doar când îngenunche lângă el, Jo văzu că mai avea ochii deschişi. Erau copleşiţi de oboseală şi durere. Ari, suspină ea, conştientă că nu avea să mai vadă ziua de mâine. Singurul răspuns fu un şuierat domol. Îi puse mâna pe coaste şi simţi ritmul neregulat al respiraţiei lui. Leul făcu un efort să-i răspundă atingerii, chemării, însă nu reuşi decât să-şi mişte puţin capul pe podea. Gestul îi frânse inima lui Jo. Îşi culcă faţa în coama lui, amintindu-şi-l aşa cum fusese odinioară: plin de forţă şi de o frumuseţe înspăimântătoare. Apoi îşi ridică fruntea şi inspiră adânc, ca şi cum căuta să se oţetească. Buck! îl auzi apropiindu-se, dar nu-şi luă ochii de pe Ari. Adu-mi trusa medicală. Am nevoie de un ac hipodermic cu fenobarbital.

Simţi uşoara ezitare a lui Buck înainte să răspundă.

- Bine, Jo.

Fără să mai scoată o vorbă, îl mângâie pe Ari pe cap. În depărtare se auzeau zgomotele produse de strângerea corturilor, strigătele oamenilor, huruitul echipamentului şi zăngănitul de metal pe lemn. Un elefant mugi şi, la trei cuşti mai încolo, Faust îi răspunse cu un răget cam fără chef.

- Jo! întoarse capul la chemarea lui Buck. Bărbatul îi dădu la o parte părul din ochi. Lasă-mă pe mine.

Ea clătină din cap şi întinse mâna.

- Jo. Keane se apropie de gratii. Avea glasul blând, dar ochii îi semănau intr-atât cu ai leului de la genunchii ei, încât aproape că-i dădură lacrimile. Nu trebuie să faci tu asta.

- E leul meu. Am spus că o s-o fac atunci când vine vremea. A venit vremea. Ochii i se întoarseră spre Buck. Dă-mi seringa, Buck. Să terminăm cu asta. Când avu seringa în mână, se uită cu luare-aminte la ea, apoi o strânse în palmă. Înghiţi în sec şi se întoarse spre Ari. Îi întâlni privirea. După mai mult de douăzeci de ani în captivitate, tot mai era ceva neîmblânzit în leul muribund. Dar în ochii lui citi încrederea faţă de ea şi îi veni să plângă. Ai fost cel mai bun, îi spuse, trecându-şi mâna prin coama lui. Ai fost întotdeauna cel mai bun. Jo se simţi învăluită de o amorţeală rece şi se rugă să rămână aşa până ce termina. Eşti obosit. Am să te ajut să dormi. Trase capacul de pe acul seringii şi aşteptă până se asigură că mâinile nu-i tremurau. Nu o să te doară, nu vei mai simţi durere de acum încolo.

Îşi şterse involuntar gura cu dosul palmei, apoi, cu o mişcare rapidă, înfipse acul în umărul leului. Cu un scâncet înfundat, goli conţinutul seringii. Ari nu scoase nici un sunet, dar continuă să o privească atent. Jo nu rosti cuvinte de alinare, ci doar rămase lângă el, mângâindu-i coama pe măsură ce ochii lui se înceţoşau. Treptat, răsuflarea i se domoli, deveni din ce în ce mai stinsă până

când dispăru. Jo îl simţi cum îşi dă duhul şi îşi încleştă pumnul în coama lui. Un fior rapid, convulsiv îi străbătu corpul.

Cu un efort suprem, ieşi din cuşcă şi închise uşa după ea. Simţi că parcă i se fărâmau oasele, aşa că îşi încordă muşchii. Imediat ce păşi pe sol, Keane o apucă de braţ şi dădu să o conducă înspre rulotă.

- Ocupă-te de tot ce trebuie, îi spuse lui Buck când trecură pe lângă el.

- Nu, o fac eu, protestă Jo, încercând să-şi tragă braţul.

- Nici să nu te gândeşti. E de-ajuns.

- Nu-mi spune ce să fac, se răsti ea, lăsându-şi durerea să se refugieze în mânie.

- Ba îţi spun, o contrazise el strângând-o mai tare.

- N-ai dreptul să-mi spui ce să fac, insistă ea cu glasul înecat de lacrimi. Vreau să-mi dai pace.

Keane se opri şi o luă de umeri. Luna scăpătată îi lumina privirea.

- Nici nu mă gândesc să te las singură când eşti atât de supărată.

- Emoţiile mele n-au nimic de-a face cu tine. Nici nu termină de vorbit, că bărbatul o înşfăcă din nou de braţ şi o trase după el spre rulotă. Jo voia cu disperare să fie singură şi să jelească ferită de ochii altora. Doliul şi lacrimile o priveau numai pe ea. De parcă nu-i auzea protestele, Keane o trase în rulotă şi închise uşa după ei. De ce nu ieşi o dată de-aici? întrebă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile.

- Nu plec până nu mă asigur că eşti bine, răspunse calm Keane îndreptându-se către bucătărie.

- Sunt cât se poate de bine, rosti ea cu tremur în glas. Sau voi fi imediat ce mă laşi în pace. Nu ai dreptul să-ţi bagi nasul în treburile mele.

- Mi-ai mai spus asta, se auzi glasul lui din celălalt capăt al rulotei.

- Nu am făcut decât ceea ce trebuia făcut, spuse Jo crispată, luptându-se cu respiraţia care i-o luase razna. Am sfârşit suferinţa unui animal bolnav, atâta tot. Pentru numele lui Dumnezeu, Keane, pleacă! izbucni ea şi se în* toarse cu spatele la el, ducându-şi braţele la piept.

- Bea asta.

- Nu. Se răsuci spre el. În ciuda eforturilor de a şi le reţine, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Supărată pe sine, îşi puse podul palmei între sprâncene şi închise ochii. Nu te vreau aici. Keane puse jos paharul, după care o luă în braţe. Nu. Nu vreau să mă ţii.

- Păcat. O mângâie cu blândeţe pe spate. Jo, ai făcut un lucru foarte curajos. Ştiu că ai ţinut la Ari. Ştiu cât de greu ţi-a fost să te desparţi de el. Acum suferi şi n-am de gând să te părăsesc.

- Nu vreau să plâng în faţa ta. Îl cuprinse cu pumnii strânşi.

- De ce nu? Continuă să o mângâie şi îi duse capul pe umărul său.

- De ce nu mă laşi singură? îşi pierdu stăpânirea de sine şi începu să suspine. Se agăţă cu degetele de cămaşa lui. De ce-i pierd întotdeauna pe cei pe care-i iubesc?

O cuprinse jalea. Se lăsă alinată la pieptul lui cu aceeaşi disperare cu care încercase să-l respingă.

Nu se opuse când o luă în braţe până la canapea şi o legănă în poală. O mângâie pe păr, aşa cum îl mângâiase şi ea pe Ari, ca pentru a potoli durerea stârnită de conştiinţa ireparabilului. Încetul cu încetul, suspinele ei se domoliră, însă ramase cu faţa lipită de pieptul lui, ascunsă de păr ca de o cortină.

- Este mai bine? Jo încuviinţă doar din cap, căci încă nu

se simţea în stare să vorbească. Keane se întinse spre paharul cu apă. Acum bea asta.

Recunoscătoare, Jo îşi adăpă gâtul uscat, apoi îşi culcă din nou capul pe pieptul lui. Închise ochii, întrebându-se câtă vreme trecuse de când mai fusese ţinută şi alinată de cineva.

- Keane, murmură ea.

Îi simţi buzele pe creştet.

- Hmm?

- Nimic. Doar Keane, rosti ea cu glas stins şi pătrunse pe tărâmul somnului.

capitolul 8

Jo simţi soarele arzându-i pleoapele închise. Auzi cântecul vioi al păsărelelor, tipic dimineţilor de vară. Mintea, care plutea uşor spre trezie, îi spuse că trebuia să fie luni. Numai luni răsăritul o prindea dormind. Era ziua de strâns tabăra, singura în care circul nu ţinea reprezentaţii. Se gândi cu lene că trebuia să se scoale. Avea să-şi rezerve două ore pentru citit.

„Poate că am să mă duc până în oraş, să văd un film. În ce oraş suntem?” Se răsuci pe burtă cu un oftat somnoros.

„Sau ar fi o idee să curăţ pisicile, poate le spăl cu furtunul dacă e destul de cald.” Gândul declanşă un potop de amintiri şi o trezi de-a binelea. Ari. Jo deschise ochii, se răsuci pe spate şi se uită pierdută la tavan. Îşi aminti, de parcă ar fi fost din nou acolo, cum bătrânul leu murise privind-o cu atâta încredere. Suspină din nou. Tristeţea nu dispăruse, însă nu mai era jalea tăioasă, deznădăjduită din noaptea precedentă. Începea să se resemneze. Îşi dădu seama cât o ajutase insistenţa lui Keane de a sta cu ea la apogeul durerii sale. Avusese pe cineva pe care să se descarce, şi apoi pe cineva de care să se agaţe. Îşi aduse aminte de nesperata alinare pe care o găsise în braţele lui, lipindu-şi obrazul de pieptul răbdător şi statornic. Adormise cu sunetul inimii lui în ureche.

Se uită la fereastră, apoi la peticul de lumină albă pe care soarele îl arunca pe podea. Dar nu e luni, îşi aminti ea dintr-odată. E joi. Se ridică şi îşi îndreptă părul, care părea răsfirat pretutindeni. Ce căuta în pat într-o zi de joi, când soarele deja răsărise? Fără a-şi da timp să găsească

un răspuns, se ridică şi ieşi în grabă din cameră. Icni înfundat când dădu nas în nas cu Keane.

O mângâie pe păr, apoi îşi trecu mâna pe umărul ei.

- Am auzit cum te foiai, spuse el degajat, uitându-se la faţa ei surprinsă.

- Ce faci aici?

- Cafea. Sau cel puţin asta făceam până acum. Cum te simţi?

- Sunt bine. Poate puţin dezorientată, rosti ea şi îşi duse mâna la tâmplă. Am dormit prea mult. Nu mi s-a mai întâmplat înainte.

- Ţi-am dat un somnifer, o informă Keane nonşalant.

O luă pe după umeri şi o conduse în bucătărie.

- Un somnifer? Nu-mi aduc aminte să fi luat un somnifer.

- Ţi l-am pus în apa pe care ai băut-o. Ibricul de pe aragaz îşi începu şuierul strident. Keane îl luă de pe foc. Mă îndoiam că l-ai fi luat de bunăvoie.

- Nu l-aş fi luat, încuviinţă Jo. Nu am luat un somnifer în viaţa mea.

- Ei bine, ai făcut-o astă-noapte. L-am trimis pe Gerry să-mi aducă unul cât timp erai cu Ari în cuşcă. Îi întinse o cană de cafea şi o iscodi în treacăt. Se pare că nu ţi-a făcut rău. Ai adormit buştean. Te-am pus în pat, ţi-am schimbat hainele...

- Mi-ai schimbat...

Deodată, Jo îşi dădu seama că purta doar o cămaşă de noapte albă. Îşi duse instinctiv mâna la nasturele de sus, chiar deasupra bustului. Încercă fără succes să-şi amintească dacă se petrecuse altceva decât că adormise în braţele lui.

- Nu cred că ai fi petrecut o noapte prea confortabilă în costumul tău. Tânăra femeie îşi lăsă mâna să cadă. Era o mişcare inconfundabilă de mândrie. Privirea lui Keane se înmuie. Jo, aveai nevoie de un somn bun. Erai epuizată, în deplină tăcere, Jo îşi duse cafeaua la buze şi îi întoarse

spatele. Ajunsă la fereastră, întâlni terenul pustiu. Dormise atât de adânc încât nu auzise hărmălaia ce însoţise ridicarea taberei. Toată lumea a plecat, în afară de câţiva muncitori şi o camionetă cu un generator electric. Vor pleca şi ei când nu mai ai nevoie de curent, îi explică el.

Jo era copleşită de o senzaţie de vulnerabilitate. Seara trecută îşi pierduse de mai multe ori controlul, care fusese întotdeauna esenţial în viaţa ei. Şi de fiecare dată Keane fusese de faţă. Voia să fie furioasă pe el pentru că îi invadase intimitatea, însă îi era imposibil. Avusese nevoie de el, iar el o ştiuse.

- Nu era nevoie să rămâi şi tu în urmă, spuse ea, urmărind cum o cioară plutea la mică distanţă de pământ.

- Nu eram sigur că vei fi în stare să conduci optzeci de kilometri în dimineaţa asta. Rulota mea e la Pete.

Umerii i se ridicară şi căzură înainte să se întoarcă. Lumina ce intra prin fereastra din spatele ei pătrundea prin faldurile subţiri ale cămăşii de noapte. Trupul ei era o umbră zveltă. Când vorbi, vocea îi era măcinată de regret.

- Azi-noapte am fost groaznic de nepoliticoasă faţă de tine.

Keane făcu un gest de nepăsare şi sorbi din cafea.

- Erai supărată.

- Da. Mâhnirea i se citea în privire. Ari a fost foarte important pentru mine. Poate că îl vedeam ca pe unica legătură cu tatăl meu, cu copilăria mea. Ştiam de câtva timp că nu va apuca sfârşitul stagiunii, dar nu am vrut să mă gândesc la asta. Se uită în cana de cafea pe care o strângea în mâini. Puţinii aburi care se mai ridicau din ea dispărură. Noaptea trecută a fost o uşurare pentru el. A fost egoist din partea mea să-mi doresc altceva.

Şi am greşit să mă descarc pe tine aşa cum am făcut-o. Îmi pare rău.

- Nu-ţi vreau scuzele, Jo.

Îşi ridică privirea spre el, fiindcă părea supărat.

- M-aş simţi mai bine dacă le-ai accepta, Keane. Ai fost

foarte blând.

Spre uimirea ei, înjură în barbă şi se întoarse spre aragaz.

- Nu-ţi vreau recunoştinţa mai mult decât scuzele. Puse cana pe masă şi îşi mai turnă cafea. Nu sunt necesare nici una, nici celelalte.

- Sunt, pentru mine, răspunse Jo făcând un pas spre el. Keane...

Îşi aşeză cana şi îl atinse. Când el se întoarse, Jo se lăsă în voia impulsurilor. Îşi odihni capul pe umărul lui şi îl cuprinse cu braţele. Bărbatul se crispă şi îşi puse mâinile pe umerii ei ca şi cum ar fi vrut să o îndepărteze. Apoi dădu drumul unui oftat prelung şi se relaxă. O aduse mai aproape de el.

- Nu ştiu niciodată la ce anume să mă aştept de la tine. Îi ridică bărbia cu degetul. Din reflex, Jo închise ochii şi îi oferi gura. Simţi cum degetele i se strâng pe pielea ei înainte să o dezmierde uşor cu buzele. Ar trebui să mergi să te schimbi. Dăm o tură prin oraş şi îţi fac cinste cu micul dejun.

Se dădu un pas în spate cu o mină amicală, dar nu tocmai afectuoasă. Jo încuviinţă, nedumerită de atitudinea lui, dar bucuroasă că nu mai era nervos.

- Bine.

Primăvara lăsa loc verii când circul se îndreptă spre nord. Soarele întârzia să apună, aruncându-şi privirea de foc în cortul principal destul timp după începerea spectacolului de seară. Mai veneau din când în când ploi

puternice, însă erau doar furtuni scurte de vară, însoţite de tunete şi fulgere. Pe parcursul lunii iunie, Circul Colossus şerpui prin Carolina de Nord până în vestul statului Tennessee.

În decursul lungilor săptămâni de trecere spre vară, Jo trebui să se confrunte cu atitudinea paradoxală a lui Keane. Comportarea lui prietenoasă faţă de ea o descumpănea. Râdea când îi spunea ceva amuzant, o asculta dacă avea vreo plângere, dar - spre marea ei mirare - strecurase o barieră invizibilă între ei. Existau momente când se întreba dacă pasiunea care erupsese vulcanic în noaptea revenirii lui de la Chicago existase realmente. Oare dorinţa pe care o gustase pe buze fusese o fantezie? Apropierea pe care o simţise înflorind între ei se ofilise, risipindu-se în cele patru zări. Acum, relaţia lor era aceea dintre patron şi angajat.

Keane mai plecase de două ori la Chicago în acea perioadă, dar nu-i mai adusese nici un cadou surpriză. Nici măcar o dată în acele săptămâni nu mai venise la ea în rulotă. Iniţial, schimbarea sa de comportament o nedumerise. Nu era furios. Nu se purta nici pătimaş, nici rece, ci adoptase o neutralitate pe care ea n-o înţelegea. Pe măsură ce zilele deveneau săptămâni, fu nevoită se recunoască faptul că Keane nu părea interesat de o idilă.

În ajunul spectacolului de pe 4 Iulie, Jo stătea în pat fără somn. Avea în mână volumul de Dante, însă cartea nu făcea decât să-i amintească de sentimentul de goliciune care o secătuia de puteri. O închise şi se uită pierdută la tavan. „E timpul să-mi revin, se dojeni ea. E timpul să renunţ la iluzia că mai face parte din viaţa mea. Când iubeşti un bărbat înseamnă doar că-l incluzi în rândul dorinţelor tale. Nu mi-a vorbit niciodată despre dragoste, nu mi-a promis nimic, nu mi-a oferit altceva decât ce mi-a dat. Nu a făcut nimic să mă rănească.” Jo îşi închise pleoapele şi strânse cartea în mâini. „Cât îmi doresc să-l pot urî pentru că mi-a arătat cum ar putea fi viaţa şi apoi

mi-a întors spatele. Dar nu pot.” Suspină şi îşi plimbă cu blândeţe un deget pe coperta netedă de piele. „Nu-l pot urî, dar nici nu-l pot iubi. Cum ies din asta.7 Ar trebui să-i fiu recunoscătoare că nu mă mai doreşte. Aş fi făcut dragoste cu el. Apoi aş fi suferit de o sută de ori mai mult. Aş putea să sufăr mai mult de atât?” Rămase nemişcată pentru câteva momente, încercând să-şi adune gândurile.

„Ar fi cel mai bine să nu ştiu, îşi spuse ea. Ar fi mai bine să-mi amintesc că a fost bun cu mine când am avut nevoie de el şi că n-am dreptul să-i cer nimic. Vara nu durează la infinit. Când se termină, s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Pot măcar să fac aşa încât timpul pe care-l mai avem să fie plăcut.”

Cuvintele îi sunară găunos în inimă.

capitolul 9

Ziua de 4 Iulie era aglomerată, cu mutatul pe un nou teren, ridicarea cortului, o paradă stradală şi două spectacole. Dar era o zi de sărbătoare. Elefanţii purtau panaşuri în culorile drapelului pe capetele enorme. Reprezentaţia de seară avea să fie ţinută cu o oră mai devreme pentru a permite şi un foc de artificii. Conform tradiţiei, circul petrecea sărbătoarea naţională în acelaşi orăşel din Tennessee. Autorizaţiile necesare fuseseră procurate din timp, iar artificiile fuseseră deja stocate într-un depozit. Procedura fusese mereu aceeaşi în toţi anii trecuţi. Era una dintre cele mai profitabile nopţi ale circului. Era o vreme pentru concesii.

Jo îşi petrecuse ziua într-o veselie autoimpusă. Refuza să permită ca depărtarea de Keane să-i strice unul dintre momentele principale ale verii. Se convinsese că posomoreala nu avea să schimbe nimic, iar voioşia generală a publicului o ajută să-şi menţină moralul ridicat.

Între spectacole survenea inevitabila plictiseală. Unii dintre membrii trupei stăteau la poveşti în faţa rulotei şi se bucurau de vremea plăcută. Alţii mai exersau ori încercau să corecteze unele probleme din numărul lor. Îngrijitorii spălau elefanţii, provocând o inundaţie minoră în ţarc.

Jo urmărea amuzată îmbăierea. De fiecare dată se distra copios la vederea acestui aspect al vieţii de circ, mai ales dacă erau implicaţi şi câţiva novici. Invariabil, Maggie sau unul dintre masculii mai bătrâni îi stropeau cu o trompă plină de apă pentru a le face iniţierea. Ceilalţi îngrijitori se făceau că plouă, deşi Jo ştia că îi încurajau pe

elefanţi să joace feste nou-veniţilor.

Îl zări pe Duffy şi se îndreptă spre el. Din câte se părea, avea o discuţie serioasă cu un orăşean. Respectivul era la fel de scund ca Duffy, dar mai rotofei, cu o siluetă de om de succes, după cum spusese Frank la un moment dat. Burta îi începea imediat de sub piept şi se revărsa peste brâu. Cu tenul albicios, avea nişte ochi spălăciţi pe care îi mijea la lumina soarelui. Jo mai văzuse genul acesta de oameni. Se întrebă ce vindea şi care era preţul solicitat. De vreme ce Duffy pufnea iritat, Jo presupuse că era vorba de o sumă considerabilă.

- Carlson, ţi-am mai spus că deja am plătit pentru depozitare. Am o chitanţă semnată. Şi plătim cincisprezece dolari pentru livrare, nu douăzeci.

Carlson fuma o ţigară mică, fără filtru, pe care o aruncă la pământ.

- L-ai plătit pe Myers pentru depozitare, nu pe mine. Am cumpărat locul acum şase săptămâni. Nu-i problema mea că aţi plătit în avans, ridică el din umerii laţi.

Jo îl zări cu coada ochiului pe Keane, care se apropia cu Pete. Pete turuia ceva, iar patronul încuviinţa. În vreme ce dresoarea privea întregul tablou, Keane îl cercetă în treacăt pe Carlson. Ştia foarte bine expresia aceea. Oaspetele lor era luat la puricat. Keane o observă şi îi zâmbi când trecu pe lângă ea.

- Salut, Jo.

Din cale-afară de curioasă, ea i se alătură fără jenă.

- Ce se petrece?

- De ce nu aflăm? sugeră el când ajunseră în dreptul celor doi. Bună ziua, domnilor, îi salută Keane amical. E vreo problemă?

- Individul ăsta, mârâi Duffy, întinzând cu dispreţ un deget către Carlson, vrea să-i plătim de două ori pentru depozitarea artificiilor. Mai vrea şi douăzeci de dolari pentru livrare, când ne-am înţeles la cincisprezece.

- Myers a fost cel care şi-a dat acordul pentru cincisprezece. Eu nu mi-am dat acordul pentru nimic, zâmbi

şiret Carlson. Dacă vă vreţi artificiile, tre' să le plătiţi cu banii jos, adăugă el, apoi aruncă o privire spre Keane. Cine-i tipul ăsta?

Duffy începu să şuiere de indignare, dar Keane îi puse mâna pe umăr.

- Sunt Prescott, rosti el fără să se arate afectat de bădărănia interlocutorului. Poate că vrei să-mi spui şi mie ce se petrece.

- Prescott, ha? Carlson îşi mângâie bărbia dublă cât timp îl măsură pe Keane. Văzu că avea în faţă un ins tânăr şi amabil, aşa că se simţi mai aproape de succes. Ei bine, acum ajungem undeva, rosti el jovial întinzându-i mâna; Keane i-o luă fără ezitare. Jim Carlson, continuă el. Frumuşel circ ai aici, Prescott. Eu şi nevasta venim în fiecare an. Acum, urmă el ridicându-şi cureaua, având în vedere că şi dumneata eşti om de afaceri, sunt sigur că putem să ne înţelegem. Problema e că artificiile voastre sunt în depozitul meu. Chestia este că trebuie să-mi câştig şi eu traiul, nu pot să rămână acolo pe gratis. Am cumpărat locul de la Myers acum şase săptămâni. Nu pot să răspund pentru o înţelegere pe care aţi făcut-o cu el, nu? Carlson zâmbi cu gura până la urechi, mulţumit că interlocutorul îl ascultase cu atâta politeţe. Cât despre livrare, ei bine... Făcu un gest de neputinţă şi-l bătu pe Keane pe umăr. Ştii cum e cu preţurile la benzină zilele astea, fiule. Dar putem să discutăm despre asta după ce rezolvăm prima problemă.

Keane încuviinţă.

- Pare rezonabil, rosti el, ignorând pufnetele lui Duffy. Se pare că aveţi o problemă, domnule Carlson.

Zâmbetul lui Carlson pieri pentru o fracţiune de secundă.

- Eu n-am nici o problemă. Voi aveţi o problemă, asta în cazul în care nu vă vreţi artificiile.

- O, ne vom recupera artificiile, domnule Carlson, îl corectă Keane cu un zâmbet care îi păru lui Jo mai

degrabă viclean decât amical. Conform paragrafului trei, secţiunea cinci, a codului referitor la micile întreprinderi, noul proprietar e obligat prin lege să îşi asume toate contractele, înţelegerile, garanţiile şi ipotecile fostului proprietar până când respectivele contracte, înţelegeri, garanţii şi ipoteci expiră sau sunt transferate.

- Ce naiba... Începu Carlson fără urmă de zâmbet, dar Keane continuă:

- Desigur, nu vom intenta proces câtă vreme ne primim marfa. Dar asta nu vă rezolvă problema.

- Problema mea? icni Carlson în timp ce Jo privea copleşită de admiraţie. N-am nici o problemă. Dacă-ţi închipui că...

- A, dar aveţi una, domnule Carlson, deşi sunt sigur că nu aţi intenţionat să încălcaţi legea.

- Să încalc legea?

Carlson îşi şterse palmele pline de sudoare pe pantaloni.

- Depozitarea de explozibile fără autorizaţie, îl lămuri Keane. Desigur, dacă nu cumva aţi obţinut una după cumpărarea depozitului.

- Ei bine, nu, am...

- Mă temeam de asta, rosti avocatul plin de compasiune. Vedeţi dumneavoastră, în paragraful şase al secţiunii cinci din codul referitor la micile întreprinderi se precizează că toate autorizaţiile, permisele şi mandatele sunt netransferabile. Acordarea de noi autorizaţii, permise sau mandate trebuie cerută în scris de noul proprietar. Evident, cererea trebuie legalizată la notar. Keane aşteptă puţin, să îl lase pe Carlson să digere informaţiile primite.

Dacă nu mă înşel, continuă el pe ton de conversaţie, amenda e destul de mare în statul ăsta. Desigur, condamnarea depinde de...

- Condamnarea?

Carlson se făcu la fel de alb ca batista cu care se ştergea la ceafa. Keane îi zâmbi cu simpatie, apoi îi spuse:

- Ştiţi cum facem? Scoateţi artificiile de pe proprietatea dumneavoastră şi le aduceţi aici. Nu trebuie să implicăm organele legii în aşa ceva. Până la urmă, a fost doar o mică neglijenţă. Doar amândoi suntem oameni de afaceri, nu? Prea tulburat ca să detecteze sarcasmul, Carlson încuviinţă fără o vorbă. Livrarea era cincisprezece dolari, corect? Carlson nu obiectă, ci se mulţumi să-şi vâre batista jilavă înapoi în buzunar şi să dea din cap a încuviinţare. Foarte bine, conchise Keane. Vă aduc banii la livrare. Mă bucur că v-am fost de folos.

Uşurat de parcă i se luase un bolovan de pe piept, Carlson se întoarse şi se îndreptă spre dubiţa lui. Jo reuşi să păstreze o figură serioasă până sărmanul afacerist se făcu nevăzut. Pete şi Duffy izbucniră în râs în acelaşi timp.

- Era adevărat? întrebă Jo luându-l pe Keane de braţ.

- Ce să fie adevărat? se făcu el că nu înţelege, ridicând o sprânceană la hohotele care îl înconjurau.

- „Paragraful trei, secţiunea cinci din codul referitor la micile întreprinderi”, îl cită ea.

- N-am auzit de el în viaţa mea, răspunse Keane cu nepăsare, făcându-l pe Pete să se sufoce de râs.

- L-ai născocit, se minună Jo. Ai născocit totul!

- Probabil, încuviinţă el.

- Cea mai tare înşelătorie pe care am văzut-o de ani buni, se minună Duffy şi îl bătu părinteşte pe spate. Fiule, ui putea intra în afaceri.

- Deja am intrat, îi spuse Keane cu un zâmbet şmecheresc.

- Dacă am vreodată nevoie de un avocat, ştiu la cine să merg, se amestecă Pete, trăgându-şi şapca mai pe ceafă. Vino la bucătărie în seara asta, şefule. O să avem o partidă de poker. Hai, Duffy» tre' să-i povestim şi lui Buck ce s-a întâmplat.

Pe măsură ce se îndepărtau, Jo îşi dădu seama că noul patron fusese acceptat în mod oficial. Înainte, fusese un intrus, un orăşean. Acum era unul dintre ei. Se întoarse şi îşi ridică faţa spre el.

- Bun venit la bord.

- Mulţumesc.

Jo observă că înţelese exact ceea ce se lăsase nerostit.

- Ne vedem la joc. Nu uita să-ţi aduci banii, îl preveni ea făcându-i cu ochiul. Dădu să plece, dar Keane o apucă de braţ şi o trase înapoi.

- Jo, începu el, nedumerind-o cu seriozitatea subită din privire.

- Da? Ezită un moment, apoi clătină din cap. Nimic, nu contează. Ne vedem mai încolo. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei, apoi se îndepărtă.

Jo îşi studia mâna fără să afişeze vreo emoţie. La împărţirea cărţilor constatase că-i lipsea doar una pentru a face culoare de cupă, iar acum aştepta ca altcineva să deschidă. Îşi plimbă încet privirea în jurul mesei. Duffy pufăia din trabuc, aparent netulburat de numărul tot mai scăzut de jetoane dinaintea lui. Pete mesteca din gumă cu aceeaşi nonşalanţă. Lângă el stătea Amy, soţia înghiţitorului de săbii, apoi Jamie, apoi Raoul. Chiar lângă ea era Keane, care, la fel ca Pete, câştiga încontinuu.

Miza crescu. Jetoanele zornăiau pe masă. Jo decartă şi constată cu bucurie că schimbase trefla cu o a cincea cupă. O puse lângă celelalte fără să clipească. Învăţase jocul de la Frank. Înainte să înceapă următoarea tură de plusat, jamie se aruncă arborând o figură plouată.

- N-ar fi trebuit să-i iau scaunul lui Buck, mormăi el şi se încruntă când Pete plusă miza.

- Ai scăpat ieftin, puştiule, îl consolă Duffy în vreme ce împingea nişte jetoane spre centrul mesei. Eu rămân doar pentru că nu vreau să-mi schimb standardele de trai. Asta fac banii din tine, bombăni el enigmatic.

- Trei popi, anunţă Pete când toţi terminară de mizat, apoi arătă cărţile.

Ceilalţi îşi aruncară mâinile într-un şuvoi de proteste.

- Culoare de cupă, rosti Jo înainte ca Pete să apuce să adune jetoanele. Duffy se lăsă pe spate şi hohoti cu poftă.

- Bravo, Jo. Nu-mi convine să-l văd doar pe el că-mi ia toţi banii.

După două ore, bucătăria de campanie se încălzise şi mustea de mirosul de cafea, tutun şi bere. Ghinionul se ţinea scai de Jamie în aşa măsură, că îl chemase pe Buck să joace în locul lui.

Jo avea în mână doar o pereche de cinci. Când Keane plusă pe deschiderea lui Raoul, miza începu să se mărească binişor în doar câteva secunde. Din curiozitate, Jo rămase o tură, dar se aruncă după ce trase restul cărţilor. Ieşită din joc, îl urmări cu interes. Se lăsă pe coate şi începu să-i studieze pe ceilalţi participanţi. Keane juca bine, remarcă ea. Privirea nu-l dădea de gol. Nimic nou sub soare. Bău o duşcă de bere în timp ce Duffy, Buck şi Amy se aruncară. Pete mesteca din gumă fără a-l slăbi din ochi. Keane, care-şi ţinea ciotul de trabuc între dinţi, îi răspundea cu aceeaşi monedă. Raoul mormăi ceva în franceză şi se uită încruntat la cărţile sale.

- Poate că blufează, presupuse Pete când Keane plusă. Hai să plusăm cu încă cinci şi să vedem ce iese.

Raoul înjură în franceză, apoi în engleză şi îşi aruncă mâna.

Keane numără fără grabă jetoanele pe care trebuia să le plătească şi le aruncă la mijloc. Era un munte de plastic, roşu, alb şi albastru. Apoi reîncepu să numere.

- Îţi plătesc cinci şi plusez cu zece, rosti el fără emoţie.

Un cor de murmure se declanşă în jurul mesei. Pete se mai uită o dată la mâna lui şi rămase pe gânduri. Apoi ochii îi căzură pe maldărul generos de jetoane dinaintea sa. Îşi permitea să rişte încă zece. Ridică privirea şi îl iscodi câteva momente pe Keane, după care zâmbi larg.

- Nu, asta este a ta, spuse el şi îţi aşează cărţile cu faţa în jos.

Keane lăsă cărţile din mână şi se întinse să adune jetoanele.

- Nu le-arăţi? întrebă Pete cu un rânjet prietenos. Keane împinse un jeton rătăcit înapoi în maldăr şi dădu din umeri. Întoarse cărţile cu mâna liberă. Reacţia varie de la înjurături la râsete. Nimic, mormăi Pete, clătinând din cap. Absolut nimic. Ai nervi de oţel, şefule. Îşi întoarse propriile cărţi. Până şi eu am avut pereche de şeptari.

Raoul scrâşni din dinţi şi înjură cu eleganţă în două limbi. Jo zâmbi cu gândul la inventivitatea cu care îşi alesese cuvintele, apoi se ridică râzând şi îi trase lui Jamie pălăria de pe cap. Îşi deşertă jetoanele în ea.

- Ia banii pentru mine, îi ceru, după care îl pupă cu zgomot pe gură. Dar să nu-i joci.

- Nu te retragi cam repede? căută Duffy să o provoace.

- Chiar tu m-ai învăţat să mă retrag în plină glorie, îi aminti ea.

Le zâmbi şi le făcu cu mâna, apoi ieşi.

- Jo asta e deşteaptă flacără, comentă Raoul, chicotind în timp ce făcea cărţile.

- Foc, îl corectă Pete, care îşi desfăcea o nouă lamă de gumă. Observă că privirea lui Keane rătăcea spre uşa pe care ieşise tânăra. Şi mai şi arată bine, adăugă el. Văzând

că ochii patronului se întoarseră spre el, îl iscodi: Nu crezi, şefule?

Keane îşi aşează cărţile una peste alta.

- Jo e încântătoare.

- La fel ca mamă-sa, interveni Buck, care se uita cu ochi mijiţi la cărţile sale. Era o frumuseţe. Nu-i aşa, Duffy?

Duffy mormăi aprobator pe când se întreba de ce nu>i zâmbeşte norocul.

- Întotdeauna mi s-a părut groaznic felul în care a murit. La fel şi Wilder, adăugă clătinând din cap.

- Un incendiu, nu? întrebă Keane în timp ce îşi luă cărţile şi le aranjă.

- Incendiu din cauza unui circuit electric, încuviinţă Buck ridicându-şi halba. Un scurt la instalaţia rulotei. Ce păcat. Dacă nu ar ii fost în pat, dormind, probabil că ar fi scăpat cu viaţă. Rulota era pe jumătate scrum când s-a dat alarma. Pur şi simplu nu am putut ajunge la ei. Partea lor de rulotă era ca un fumai. Dormitorul lui Jo era în cealaltă parte, şi era să o pierdem şi pe ea. Frank a spart fereastra şi a scos-o afară. Săraca fetiţă. Strângea în braţe o păpuşă veche de parcă era ultimul lucru pe care-l mai avea. A tot plimbat-o cu ea după aceea. Îţi mai aduci aminte, Duffy? întrebă el, apoi privi în cărţi şi deschise cu două jetoane. Avea doar un braţ. Duffy pufni din nou *i se aruncă. Frank ştia cel mai bine cum să se descurce cu fetiţa aia.

- Mai degrabă, ea ştia cum să se descurce cu el, mormăi Duffy.

Raoul ridică miza la cinci, iar Keane se aruncă.

- Nu-mi mai împărţiţi mâna următoare, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

Unul dintre fraţii Gribalti luă scaunul pe care îl eliberase Jo, iar Jamie se aşeză pe al lui Keane.

Se uită la cărţi din curiozitate. Keane avuse o chintă la valet. Privi gânditor spre canaturile care se bălăngăneau.

Afară, Jo se plimba prin noaptea caldă. Ridică ochii spre

cer şi se gândi la artificii. Fuseseră minunate, cugetă ea, eclipsând stelele cu mulţimea lor de culori vibrante. Deşi totul se terminase şi o nouă zi plutea în aer, încă simţea urmele de magie ce stăruiau în noapte. Departe de a fi somnoroasă, se îndreptă spre cortul de spectacole.

- Bună, frumuşico.

Jo scrută umbrele cu ochii mijiţi. Abia desluşea o siluetă.

- A, tu eşti Bob, nu-i aşa? Se opri şi îi zâmbi amical. Eşti nou aici.

Bărbatul făcu un pas spre ea.

- Sunt aici de aproape trei săptămâni.

Era tânăr, cam de vârsta lui Jo, robust şi cu trăsături ascuţite. Tocmai în acea după-amiază primise un duş zdravăn de la Maggie. Dresoarea îşi vârî mâinile în buzunare şi continuă să zâmbească. Aparent, băiatul credea că timpul petrecut în cadrul trupei îl făcea deja un veteran.

- Îţi place să lucrezi cu elefanţii?

- E în regulă. Îmi place mai mult să ridic cortul.

Jo îl înţelegea.

- Şi mie. Se joacă poker în bucătărie, îi spuse cu un gest din braţ. Poate vrei să dai pe-acolo.

- Mi-ar plăcea mai mult să fiu cu tine.

Când se apropie, Jo simţi miros de bere. Sărbătorise, se gândi ea şi clătină din cap dezaprobator.

- E bine că mâine e luni. Nimeni nu o să fie în stare să se ocupe de corturi. Ar trebui să te culci, îl sfătui ea. Sau să bei nişte cafea.

- Hai să mergem în rulota ta. Bob se împletici puţin, apoi o înşfacă de braţ.

- Nu. Jo se răsuci hotărâtă în direcţia opusă. Să mergem la bucătărie.

Avansurile lui nu o tulburau. Era suficient de aproape de bucătărie încât, dacă ar fi strigat, o duzină de bărbaţi vajnici ar fi năvălit afară. Insă asta era exact ceea ce voia să evite.

- Vreau să merg cu tine, bolborosi el în timp ce se străduia să o tragă din nou departe de bucătărie. Eşti aşa de frumoasă în cuşca aia cu lei! îşi puse ambele braţe în jurul ei, dar Jo simţi că era mai degrabă din raţiuni de echilibru decât de flirt. Omu' mai are nevoie de o doamnă frumoasă din când în când.

- Te dau de mâncare la lei dacă nu-mi dai drumul, îl preveni Jo.

- Pun pariu că eşti o pisică sălbatică, mormăi el şi se prăvăli spre gura ei.

Deşi îşi cam pierdea răbdarea, tânăra femeie suportă sărutul care aterizase puţin la stânga de ţintă. Mâinile lui erau însă mai precise, şi Jo se trezi apucată de fund. Ieşindu-şi din fire, căută să-l împingă de lângă ea, dar bărbatul îşi înfipse degetele în fesele ei. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi ridică pumnul şi îl izbi drept în falcă. Bob se prăbuşi la pământ, cu un icnet surprins.

- Ei bine, s-a zis cu operaţiunea de salvare, comentă Keane din spatele ei.

Jo se răsuci spre el. Când îl recunoscu, îşi trecu o mână prin păr şi oftă iritată. Ar fi preferat să nu aibă martori. Chiar şi în lumina slabă, văzu că era furios. Păşi din instinct între el şi bărbatul întins la pământ, care îşi freca falca şi scutura din cap ca să se descotorosească de ţiuitul din urechi.

- Bob a fost puţin prea entuziast, spuse ea în grabă. Apucându-l de braţ pe Keane, îi explică: A sărbătorit.

- Şi eu mă simt cam entuziast, murmură acesta.

Când dădu să treacă de ea, Jo se agăţă şi mai aprig.

- Nu, Keane, te rog.

îi aruncă o privire fioroasă.

- Jo, ai de gând să-mi dai drumul ca să mă pot ocupa de treaba asta?

- Nu până nu mă asculţi. Urma de amuzament din ochii ei îl întărâta şi mai abitir, aşa că Jo se strădui să o suprime. Keane, te rog, nu fi dur cu el. Nu mi-a făcut nimic.

- Te-a atacat, izbucni el.

Abia rezistă impulsului să o dea mai încolo şi să-l înhaţe de grumaz pe Bob, care încă nu se ridicase.

- Nu, mai mult se sprijinea pe mine. Echilibrul lui e cam deficitar. A încercat doar să mă sărute, argumentă ea, evitând cu precauţie să menţioneze partea cu mâinile care rătăceau te miri unde. Şi l-am lovit mai tare decât trebuia. E nou, Keane. Nu-l concedia.

Keane o privi exasperat.

- Să-l concediez era cel mai mic rău pe care aveam de gând să i-l fac.

Jo zâmbi, fără să-şi poată ascunde licărul din privire.

- Dacă aveai de gând să-mi răzbuni onoarea, află că n-a făcut decât să-mi mute nasul din loc cu răsuflarea lui. Mai bine îl pui să cureţe ţarcul pentru câteva zile.

Keane înjură în barbă, dar nu-şi putu reţine zâmbetul care-i mijea pe buze. Când remarcă asta, Jo slăbi strânsoarea.

- Domnişoara Wilder vrea să-ţi mai dau o şansă, i se adresă încă ameţitului Bob pe un ton dur, pe care se gândi Jo că îl folosea să intimideze martorii în procese. Are o inimă mai blândă decât am eu. Aşa că nu am să te pocnesc de câteva ori, nici nu te dau afară, după cum mi-a trecut prin minte. Făcu o pauză, îngăduindu-i lui Bob să rumege cele auzite. În schimb, te las să-ţi duci... entuziasmul la culcare. Îl ajută să se ridice şi continuă: Dar dacă mai aud că te apropii neinvitat de domnişoara Wilder sau

de oricare altă angajată de-a mea, ne întoarcem la prima alegere. Şi, înainte să te zbor, am să dau de veste că ai fost pus la pământ cu un singur pumn de către o femeie de cincizeci de kilograme, adăugă el ameninţător.

- Da, să trăiţi, domnule Prescott, răpăi Bob pe cât de clar era în stare.

- Du-te să te culci, îi spuse Jo cu blândeţe, văzând cât era de palid. Ai să te simţi mai bine dimineaţă.

- Evident că n-ai prea băut la viaţa ta, comentă Keane în timp ce Bob se îndepărta pe trei cărări. Singurul lucru pe care o să-l simtă de dimineaţă o să fie o durere teribilă de cap. Ea zâmbi, fericită să-l audă vorbind fără scutul subţire al politeţii. Şi unde ai învăţat directa aia de dreapta? se interesă el luându-i mâna să o examineze.

Jo izbucni în râs, lăsându-şi degetele să se întrepătrundă cu ale lui.

- Sigur nu l-aş fi pus jos dacă nu s-ar fi înclinat deja în direcţia aia. Îşi ridică faţa spre el şi luci în lumina stelelor. Citi în ochii lui o expresie efemeră pe care nu o putu înţelege. S-a întâmplat ceva?

Pentru o clipă, bărbatul nu spuse nimic. Inima începu să-i bubuie sub sân, căci se aştepta să fie sărutată.

- Nu, nimic. Vraja se sfărâmă în bucăţi. Hai, te conduc până la rulota ta.

- Nu mergeam acolo. Din dorinţa de a-l destinde, îl luă de braţ. Dacă vii cu mine, am să-ţi arăt nişte trucuri de magie, îi zâmbi ea ademenitor. Îţi place magia, nu-i aş», Keane? Până şi unui avocat sobru şi devotat meseriei trebuie să-i placă magia.

- Aşa îţi par ţie? Un avocat sobru şi devotat?

Jo aproape râse la urma de enervare din glasul lui.

- O, nu întru totul, deşi e o parte din tine. Savura senzaţia că, pentru moment, îl avea doar pentru ea. Mai posezi şi o înclinaţie spre aventură şi un simţ al umorului destul de agreabil. Şi mai e şi temperamentul acela al tău, adăugă ea, accentuând substantivul.

- Se pare că m-ai citit ca pe o carte deschisă.

- A, nu. Se opri şi se întoarse spre el. Deloc. Ştiu doar cum eşti aici. Pot doar să speculez despre cum eşti la Chicago.

Keane ridică din sprânceană, atent la ea.

- Aş fi diferit acolo?

Jo îşi încreţi fruntea, gânditoare.

- Nu ai fi? Cu siguranţă circumstanţele sunt altele. Ai probabil o casă ori un apartament mare, şi o menajeră care vine o dată - nu, de două ori pe săptămână. Cu-fundată în imaginea pe care o construise, o dezvoltă cu privirea pierdută în zare. Ai un birou cu vedere la oraş, o secretară foarte eficientă şi un asistent juridic strălucit. Mergi la club să iei prânzuri de afaceri. În sala de tribunal eşti nemilos şi te bucuri de un succes enorm. Ai propriul tău croitor şi te antrenezi la sală de trei ori pe săptămână. La sfârşitul săptămânii mergi la teatru, dar ai şi activităţi fizice. Poate tenis, cu siguranţă nu golf. Nu, handbal.

Lui Keane nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Asta e magia?

- Nu. Jo ridică din umeri şi pomi din nou. Doar deducţii logice. Nu-ţi trebuie o grămadă de bani ca să-ţi dai seama cum se poartă cei care îi au. Şi ştiu că iei legea în serios. Nu ai fi ales o carieră care să nu fi fost importantă pentru tine.

Bărbatul mergea în tăcere. Când vorbi, avea glasul calm.

- Nu sunt sigur că mă flatează micul tău rezumat asupra vieţii mele.

- E doar o schiţă. Ar trebui să te înţeleg mai bine ca să

umplu golurile.

- Şi nu poţi?

- Ce? întrebă Jo, oprindu-se. Să te înţeleg?

Începu să râdă, amuzată de absurditatea întrebării lui. Nu, nu te înţeleg. Cum aş putea? Trăieşti într-o lume diferită. Zicând acestea, dădu la o parte cortina de la intrarea în cortul de spectacole şi pătrunse în beznă. Când apăsă pe întrerupător, două şiruri de lumini se aprinseră deasupra lor. Umbrele bântuiau în colţuri şi cădeau peste locurile din stal. E minunat, nu-i aşa? Vocea ei limpede străbătu întreaga lungime a cortului iar din capăt îi răspunse ecoul. Să ştii că nu e gol. Sunt întotdeauna aici... artiştii, publicul, animalele. Înaintă până ajunse lângă al treilea ring. Ştii ce e asta? îl întrebă pe Keane şi îşi desfăcu larg braţele, învârtindu-se la trei sute şaizeci de grade. Este o minune fără vârstă într-o lume aflată în continuă schimbare. Indiferent ce se întâmplă afară, totul rămâne la fel aici. E cel mai fragil dintre circuri, aflat la mila elefanţilor, a emoţiilor, a mecanicilor, a toanelor publicului. Dar şase zile pe săptămână, vreme de douăzeci şi nouă de săptămâni, facem miracole. Creăm o lume în zori, apoi dispărem în întuneric. Şi asta e parte din mister. Aşteptă până ce Keane veni lângă ea. Corturi răsar de nicăieri pe un câmp viran, elefanţi şi lei se plimbă pe strada principală. Şi niciodată nu îmbătrânim, pentru că fiecare nouă generaţie ne redescoperă. Stătea într-un cerc de lumină, viplă şi splendidă. Viaţa de aici e nebună. Şi e grea. Terenuri noroioase, orar demenţial, febră musculară, dar când ţi-ai terminat numărul şi ai senzaţia că a fost ceva deosebit, nu se compară cu nimic de pe lume.

- De asta o faci?

Jo clătină din cap ţi părăsi inelul de lumină intrând în culoarul obscur ce ducea către alt ring.

- Fundamentul e acelaşi. Cu toţii avem propriile noastre motive, presupun. M-ai mai întrebat asta; nu sunt sigură

că îţi pot explica. Poate cu toţii credem în miracole. Se răsuci în lumină, care începu să pâlpâie în jurul ei. Am fost aici întreaga mea viaţă. Ştiu fiecare truc, fiecare iluzie. Ştiu cum reuşeşte tatăl lui Jamie să înghesuie douăzeci de clovni într-o maşină cu două locuri. Dar de fiecare dată când asist, râd ţi cred ceea ce-mi văd ochii. Nu e doar încântarea, Keane, e anticiparea încântării. E faptul că ştii că ai să vezi cel mai mare lucru sau pe cel mai mic, pe cel mai rapid sau pe cel mai înalt. Jo alergă în centrul ringului şi îşi aruncă braţele în aer. Doamnelor şi domnilor, anunţă ea cu o plecăciune, pentru uimirea şi încântarea domniilor voastre, pentru prima oară în America, o supraabundenţă de gigantice şi măreţe pachiderme conduse într-o fantastică demonstraţie de coregrafie de Marea Serena! Jo izbucni în râs şi îşi dădu părul pe spate cu un gest rapid. Elefanţi care dansează! îi spuse lui Keane, încântată că îl vedea zâmbind. Sau îl asculţi pe crainicul de la spectacolul secundar începându-şi discursul. Haideţi, oameni buni. Veniţi puţin mai aproape. Îşi încovoie repetat degetele în semn de invitaţie. Vedeţi-o pe Uimitoarea Serpentina cu monstruoasele ei vipere lunecoase. Priviţi cum superba tânără farmecă o cobră ucigătoare. Urmăriţi-o cum acceptă îmbrăţişarea reptiliană a unui boa uriaş. Nu rataţi şansa de a o vedea pe fermecătoarea de şerpi malefici!

- Cred că Baby te-ar da în judecată pentru calomnie.

Jo chicoti şi urcă în ring.

- Dar când spectatorii o văd pe Rose cu un boa constrictor în jurul umerilor, ştiu că n-au dat banii de pomană. Le dăm ceea ce au venit să vadă: culoare, fantezie,

insolit. Senzaţii tari. Ai văzut reacţia publicului când Vito îşi face numărul la înălţime fără plasă de siguranţă.

- O plasă nu pare cine ştie ce protecţie când îţi ţii echilibrul pe o sârmă la şaizeci de metri înălţime, rosti Keane cu o căutătură aspră. Îşi riscă viaţa în fiecare zi.

- La fel ca un poliţist sau un pompier. Jo îi aşează mâinile pe umeri. Îi părea mai important decât oricând să-i explice visul tatălui său. Ştiu la ce te referi, Keane, dar trebuie să ne înţelegi. Elementul de pericol e esenţial pentru multe dintre numere. Vezi cum tot publicul îşi ţine răsuflarea când Vito face saltul pe spate pe sârmă. Ar fi impresionaţi şi dacă ar fi folosit o plasă, dar nu ar fi îngroziţi.

- E nevoie să fie aşa?

Figura gravă a lui Jo se lumină.

- O, da! Trebuie să fie îngroziţi, şi fascinaţi, şi vrăjiţi. Totul e inclus în preţul biletului. Lumea noastră e una a superlativelor. Testăm limitele îndrăznelii omeneşti, care se modifică în fiecare zi. Ştii cât timp a trecut până la primul om care a încercat o triplă rotaţie la trapez? Acum e aproape o rutină. O lumină de visare îi pâlpâi în ochi. Într-o bună zi, cineva are să încerce o cvadruplă. Dacă azi un om stă în mijlocul ringului şi jonglează cu trei torţe, mâine cineva le va jongla călare şi poimâine va veni o echipă care le va arunca de la unul la altul în timp ce se balansează pe un trapez. Treaba noastră e să facem incredibilul să se întâmple, apoi, când e realizat, să facem imposibilul. E atât de simplu!

- Simplu, murmură Keane mângâindu-i părul. Oare ai vedea lucrurile la fel dacă le-ai privi din afară?

- Nu ştiu. Nu am făcut-o niciodată.

Degetele i se încleştară pe umerii lui în vreme ce el îşi îngropa şi cealaltă mână în părul ei. Keane îi pieptănă părul cu degetele, ca şi cum toate gândurile i se îndreptau spre el. Îl degajă treptat până ce mâinile sale ajunseră să-i încadreze chipul ca o ramă. Stăteau nemişcaţi într-o mare de lumină, care le alungea umbrele

în depărtare.

- Eşti atât de frumoasă!

Jo nu scoase un sunet, nu făcu o mişcare. Simţea ceva diferit în felul în care o atingea. O blândeţe şi o sfială pe care nu le mai percepuse. Nu-i putea citi ochii, deşi priveau direct într-ai ei. Feţele le erau atât de apropiate, încât respiraţia lui flutura pe buzele ei. Tânăra femeie îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi apăsă gura de a lui. Abia în acel moment îşi dădu seama cât de goală se simţise, cu câtă disperare avea nevoie să-l ţină în braţe. Buzele îi erau înfometate după sărutul lui. Îl ţinu strâns, deşi toată blândeţea din atingerea lui se risipise. Acum mâinile lui căutau hrăpăreţe. Săptămânile în care nu o atinsese fură date uitării. Pielea ei se încălzea şi fremăta peste sângele vijelios. Pasiunea o dezbrăcă de toate inhibiţiile. Limba i-o căuta pe a lui, ducea sărutul în adâncimi mai sălbatice, mai întunecate. Buzele li se despărţiră doar pentru a se reîntâlni cu ardoare înnoită. Jo înţelese că toate nevoile şi dorinţele ei aveau un nume... Keane.

Keane îi părăsi buzele şi pentru o clipă îşi odihni obrazul pe părul ei. În acel moment, Jo simţi o mulţumire care până atunci îi fusese străină.

Apoi, bărbatul se trase din îmbrăţişarea ei. Nedumerită, îl privi scoţându-şi o ţigară de foi şi aprinzând-o cu un aer indiferent.

- Keane? Jo îşi trecu mâna prin părul pe care el tocmai se odihnise şi îl contemplă cu o privire care îi oferea tot ce avea mai preţios.

- Ai avut o zi lungă, începu el pe un ton straniu de politicos. Fata tresări de parcă o lovise. Te conduc până la rulotă.

Jo ieşi din ring şi se îndepărtă de el. Îşi simţea pielea pârjolită de durere.

- De ce faci asta?

Spre ruşinea ei, lacrimile îi potopiră ochii şi îi înecară gâtul. Erau ca o prismă; refractau lumina şi îi înceţoşau

privirea. Clipi rapid, să le risipească. Sprâncenele lui Keane se apropiară ameninţător la vederea gestului.

- Te conduc înapoi, repetă el.

Tonul lui detaşat îi alimentă mânia şi durerea.

- Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să mă faci să... Un „te iubesc” aproape că-i scăpă printre buze, dar îl înghiţi degrabă. Cum îndrăzneşti să mă faci să te vreau şi apoi să-mi întorci spatele? Am avut dreptate de la bun început în privinţa ta. Credeam că m-am înşelat. Eşti rece şi nesimţitor. Respira greu şi sacadat, dar refuză să se retragă până ce nu termina tot ce avea de spus. Nu ştiu de ce am crezut că vei fi în stare să înţelegi ce ţi-a dat Frank. Ai nevoie de inimă ca să vezi mai mult decât lucrurile materiale. Am să mă bucur când se termină sezonul şi o să iaci ce naiba vei fi plănuind să faci. Am să mă bucur când n-am să mai fiu nevoită să te văd vreodată. Nu te mai las să-mi faci asta! Vocea îi şovăi, dar nu mai căută să se ţină sub control. Nu vreau să mă mai atingi.

Keane o privi cu luare-aminte, apoi trase atent din trabuc.

- Bine, Jo.

Calmul cu care veni răspunsul lui îi rupse un suspin din suflet, înainte să se întoarcă şi să fugă din cort.

capitolul 10

În iulie, trupa străbătu Virginia, trecu prin Virginia de Vest în drumul spre Kentucky, apoi ajunse în Ohio. Mai toţi spectatorii se răcoreau cu evantaie pe măsură ce temperatura din cortul de spectacole urca, dar numărul lor rămânea important.

Din seara aceea de 4 Iulie, Jo îl evitase pe Keane. Nu era intr-atât de dificil, întrucât el îşi petrecea două săptămâni pe lună la Chicago, unde îşi vedea de treburi. Jo supravieţuia. Mânca pentru că hrana îi era necesară ca să-şi menţină forţele. Dormea pentru că somnul era esenţial dacă voia să-şi păstreze concentrarea în cuşcă. Dar nu era în stare să savureze gustul mâncării, nici somnul nu îi era odihnitor. Dat fiind că mulţi dintre membrii trupei o cunoşteau bine, se lupta să menţină faţada normalităţii. Mai presus de toate, trebuia să evite orice întrebare, orice sfat, orice fărâmă de compasiune din partea lor. Era necesar din pricina profesiei, care îi dicta să-şi înfrâneze emoţiile pentru bune perioade de timp. După câteva încercări şi câteva eşecuri, obţinu oarecare succes în această privinţă.

Continuă să-l instruiască pe Gerry, care progresa văzând cu ochii. Efortul suplimentar de a-i da lecţii îi umplea micile goluri de timp liber. În după-amiezile când nu era programat nici un matineu, Jo îl ducea în cuşcă. Pe măsură ce devenea tot mai priceput, îi aduse şi alţi lei pe lângă Merlin. În prima săptămână din august, deja lucrau cu întregul grup de lei.

Singurii care mai repetau în cortul principal erau cei cu numărul ecvestru. Exersau rutina pasului pe ace în primul

ring. Copitele răsunau monoton pe podea. Jo îl supraveghea pe Gerry, care aranja leii în formaţie piramidală. La comanda lui, Lazarus urcă scara arcuită care se înălţa deasupra formaţiei. Se împotrivi de două ori şi de două ori Gerry fu nevoit să repete comanda.

- Bine, rosti Jo când văzu piramida întregită.

- Nu voia să urce, începu Gerry să se plângă.

- Nu te grăbi prea mult. Adu-i jos, îi ceru ea pe un ton aspru, profesional. Asigură-te că se coboară şi îşi ocupă locurile în ordinea corespunzătoare. E important să respecţi rutina. Îl privea cu mâinile pe şolduri. În opinia ei, Gerry avea cu adevărat potenţial. Nu era emotiv, înţelegea animalele şi învăţa încet să fie mai răbdător. Dar încă ezita în privinţa următorului pas din instruirea lui: să-l lase de unul singur în arenă. Simţea că era prea riscant, chiar numai cu Merlin. Gerry era prea dezinvolt. Încă nu avea destul respect pentru viclenia leilor. Jo se plimbă prin arenă iar leii, obişnuiţi cu ea, îşi păstrară calmul. Când felinele îşi luară locurile pe piedestaluri, reveni lângă Gerry. Acum ne ducem între ei. Înainte să le dăm drumul, îi faci să se ridice unul câte unul.

Se înălţară pe rând şi loviră cu labele în aer. Jo şi Gerry păşeau pe culoarul dintre cele două şiruri de lei. Căldura devenea apăsătoare, iar dresoarea îşi dezmorţi umerii, cu gândul la un duş răcoros şi la un rând de haine curate. Când ajunseră la Hamlet, acesta ignoră comanda cu un mârâit îndărătnic.

„Brută arţăgoasă”, se gândi Jo în vreme ce aştepta ca Gerry să repete comanda. Asta şi încercă, însă făcu un pas în faţă pentru mai multă autoritate.

- Nu, nu aşa de aproape! îl avertiză ea repede.

Nici măcar nu termină, că văzu schimbarea din ochii lui Hamlet.

Instinctiv, îl trase pe Gerry în spate şi îşi puse trupul pavăză înaintea leului. Hamlet lovi cu ghearele scoase, în momentul următor, simţi o căldură puternică în umăr şi

pielea despicându-se. Se întoarse cu agilitate spre leu, ţinându-l strâns de braţ pe Gerry. Se găseau la câţiva centimetri de raza lui de acţiune.

- Să nu fugi, îi porunci ea băiatului, simţind cum se retrage panicat.

Braţul parcă îi luase foc şi sângele începu să-i curgă în şiroaie. Cu mişcări repezi, dar line, smulse biciul din mâna tremurândă a lui Gerry şi pocni tare din el cu mâna stângă. Ştia că dacă Hamlet continua să-i sfideze şi ataca, totul era pierdut. Celelalte feline s-ar fi alăturat măcelului. Ar fi fost terminaţi înainte să se poată face vreun gest. Deja, Abra tresărea agitată şi îşi arăta colţii.

Deschide trapa, strigă Jo cu glas rece ca gheaţa. Înapoi la cuşca de siguranţă, îi spuse lui Gerry, făcându-le semn leilor să părăsească arena. Trebuie să-i scot unul câte unul. Mişcă-te încet şi dacă-ţi spun să te opreşti, acolo rămâi. Ai priceput?

Îl auzi înghiţind în sec în vreme ce urmărea cum leii încep să sară de pe piedestaluri şi să iasă rând pe rând prin trapă.

- Te-a atins. E rău? auzi cuvintele abia şoptite, înecate în teroare ale băiatului.

- Ţi-am spus să pleci. Jumătate dintre lei ieşiseră, dai Hamlet nu-şi luase ochii de pe ea. Nu avea timp de pierdut. O parte a creierului ei auzi strigăte din afara cuştii, dar le blocă şi îşi îndreptă toată atenţia asupra leului. Pleacă, îi repetă lui Gerry. Fă ce ţi-am spus. Tânărul înghiţi din nou şi începu să se dea în spate. Trecură secunde incalculabil de lungi până să audă zgomotul uşii de la cuşca de siguranţă. Când îi veni rândul, Hamlet nu dădu nici un semn că şi-ar părăsi locul. Jo era singură cu el. Simţea mirosul căldurii, pe cel al sălbăticiei şi pe cel al propriului sânge. Braţul îi pulsa de durere. Cu infinită lentoare, îşi tatonă adversarul începând să se îndepărteze. Cuşca de siguranţă i se părea la kilometri distanţă. Felina se încordă imediat, iar Jo se opri. Ştia că

nu o va lăsa să traverseze arena. Era imposibil să fugă, căci spaţiul dintre ei putea fi acoperit cu un simplu salt. Trebuia să joace la intimidare. Afară, comandă ea cu tărie. Afară, Hamlet.

Leul continuă să o privească gata de atac. Jo simţi o dâră de sudoare între omoplaţi. Pielea de acolo îi era lipicioasă şi rece, în contrast cu fierbinţeala sângelui care îi şiroia pe braţ. În minte îi fulgeră violent imaginea tatălui ei târât prin cuşcă. Teama i se cuibări în piept. Simţi un vertij în moalele capului. Era conştientă că un moment de teroare o va face să leşine. Îşi îndreptă coloana şi încercă să-şi revină.

Viteza era esenţială. Cu cât mai mult îi permitea leului să rămână în arenă după ce îşi primise semnalul să plece, cu atât ar fi devenit mai sfidător. Şi mai periculos. Deocamdată, nu era conştient de avantajul pe care îl avea asupra ei.

- Afară, Hamlet, repetă Jo comanda cu un pocnet de bici.

Leul sări de pe piedestal. Dresoarea simţi un gol în stomac. Se încordă şi, cum felina ezita, îşi repetă comanda. Hamlet era confuz, iar ea ştia că acest lucru putea fi un avantaj sau un blestem. În deruta lui, putea să o atace sau să se retragă. Degetele îi împietriră pe mânerul biciului şi începu să tremure din tot corpul. Leul se plimba nervos şi continua să o privească.

- Hamlet! ridică ea glasul articulând răspicat silabele. Ieşi afară. Cuvintelor li se adăugă şi gestul pe care îl folosise înainte ca leul să înveţe comenzile vocale.

Ca un copil dojenit, Hamlet îşi coborî coada şi ieşi prin trapă. Jo era deja în genunchi înainte ca uşa să se coboare de tot. Odată trecut şocul iniţial, trupul începu să i se cutremure spasmodic. Nu trecuseră nici cinci minute de când Hamlet îi sfidase comanda lui Gerry, dar simţea că muşchii îi erau sub tensiune de ore întregi. Privirea i se înceţoşă pentru un moment. Nici nu scutură bine din cap

să-şi revină, că se trezi cu Keane lângă ea.

Îl auzi cum înjură, sfâşiindu-i de pe braţ mâneca zdrenţuită a bluzei. O asaltă cu întrebări, dar ea nu era în stare decât să dea din cap şi să tragă aer în piept. Se concentră pe chipul lui şi îi citi durerea din ochi.

- Ce? îi percepea vocea, dar nu şi cuvintele. Bărbatul înjură din nou, îndeajuns de tare încât să răzbată până la ea. O ridică în picioare, apoi o luă în braţe cu o mişcare lină. Nu. Mintea ei se chinuia să scape din ceaţa care o înconjura şi să funcţioneze normal. Sunt bine.

- Taci, îi spuse el aspru în vreme ce o căra afară din cuşcă. Doar taci.

Deoarece ar fi fost extenuant să vorbească, Jo se supuse. Închise ochii şi lăsă amestecul de voci ridicate să se învolbureze în jurul ei. Braţul îi urla de durere, însă puseurile o linişteau. Amorţeala ar fi îngrozit-o. Îşi ţinu ochii strâns închişi, neavând curajul de a se uita la rană. Îi era destul că trăia.

Când deschise din nou ochii, Keane ajunsese cu ea în braţe la rulota administraţiei.

Duffy ieşi din biroul său, alarmat de hărmălaia ce se iscase.

- Ce mama... Începu el, apoi se opri şi se făcu alb la faţă pe sub pistrui. Înaintă în grabă în timp ce Keane o aşeza pe Jo într-un fotoliu.

- Cât de rău?

- Nu ştiu încă. Adu un prosop şi o trusă de prim-ajutor.

Buck intrase după ei şi, cum deja avea la el cele necesare, i le dădu lui Keane. Apoi se îndreptă spre un dulăpior şi luă o sticlă de coniac.

- Nu-i aşa de rău, îngăimă Jo.

Întrucât vocea îi era cât de cât calmă, îşi adună tot curajul şi privi în jos. Keane improvizase un bandaj din fâşiile rămase din mâneca ei. Cu toate că sângerarea se domolise, firicele de sânge încă îi coborau pe braţ. Era prea mult sânge în jurul rănii ca să-şi dea seama cât de

adânci erau tăieturile. Simţi că o cuprinde greaţa.

- De unde ştii? întrebă Keane printre dinţi în timp ce se apucă să cureţe rana.

Aruncă prosopul în ligheanul pe care Buck îl aşezase lângă el.

- Nu sângerează atât de rău. Jo îşi înghiţi fierea. Cum mintea începea să i se limpezească, se încruntă la tonul pe care îi vorbise Keane. Simţindu-i privirea, se uită în sus. Mânia din ochii lui o făcu să tresară.

- Stai locului, îi ordonă el cu asprime şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra braţului. Lovitura leului abia o zgâriase, dar chiar şi aşa, avea patru tăieturi lungi pe braţ. Jo strânse din dinţi când durerea începu să-şi croiască drum prin nervii ei. Severitatea lui Keane nu făcuse decât să-i amplifice chinul, dar se luptă să nu se trădeze prin vreo reacţie. Unda de şoc a spaimei nu se atenuase complet. Jinduia să fie ţinută, să fie alinată de aceleaşi braţe care îi tratau rana. Va avea nevoie de copci, anunţă Keane fără să se uite la ea.

- Şi de o injecţie cu antitetanos, adăugă Buck, care îi întinse fetei un pahar plin cu coniac. Bea asta, scumpo. Te ajută să te calmezi. Blândeţea din glasul lui o aduse în pragul lacrimilor. Îngrijitorul îşi puse mâna pe obrazul ei şi pentru o clipă Jo îşi împinse capul în palma lui mare. Bea acum, repetă el. Ascultătoare, tânăra femeie ridică paharul şi înghiţi. Camera începu să se învârtă, apoi totul se potoli. Jo îşi regăsi concentrarea. Cu un mic oftat, îşi lipi paharul de frunte. Spune-mi ce s-a întâmplat acolo.

Buck se ghemui lângă ea în vreme ce Keane îi punea bandajul temporar. Jo aşteptă o clipă şi respiră adânc să-şi ventileze plămânii. Coborî paharul şi istorisi calm:

- Hamlet nu a răspuns şi Gerry a repetat comanda, dar a făcut un pas în faţă. S-a apropiat prea mult. Mi-am dat seama după privirea lui Hamlet. Trebuia să reacţionez mai rapid. Trebuia să am mai multă grijă. A fost o greşeală stupidă.

Cu ochii la coniac, continuă să se dojenească în sinea ei.

- S-a băgat între băiat şi leu, rosti Keane cu obidă.

Terminase de legat bandajul. Se ridică, se duse să ia sticla de coniac şi îşi turnă un pahar. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Jo. Tânăra se uită îndurerată la spatele lui, apoi se întoarse spre Buck.

- Ce face Gerry?

Buck îi împinse paharul înapoi la buze. După câteva guri, o uşoară nuanţă de roz i se furişă în obraji.

- Pete e cu el. Stă cu capul între genunchi. O să-şi revină.

Jo încuviinţă.

- Cred că e cazul să merg în oraş, să-mi coasă rana. Îi dădu paharul lui Buck şi se întrebă dacă era o idee bună să încerce să se ridice. După ce mai inspiră adânc, îi aruncă o privire lui Duffy. Asigură-te că e gata să intre până când mă întorc eu, îi spuse ea.

Keane se întoarse de la fereastră.

- Unde să intre? întrebă el cu chipul împietrit.

Răspunsul lui Jo fu glacial.

- În cuşcă. Se întoarse spre Buck. Trebuie să facem o repetiţie scurtă înainte de spectacolul de seară.

- Nu! Jo tresări la auzul vocii lui Keane. Pentru un moment îndelungat se uitară unul la altul cu o duşmănie ciudată, de neînţeles. Nu te întorci azi acolo, rosti el autoritar.

- Ba bine că nu, ripostă Jo, reuşind să-şi ascundă combinaţia de durere şi furie din glas. Şi dacă Gerry vrea să mai aibă de-a face cu leii, intră şi el.

- Jo are dreptate, interveni Buck, încercând să calmeze ceea ce simţea el că era o situaţie explozivă. E ca şi când ai cădea de pe cal. Nu poţi să aştepţi prea mult până urci din nou în şa, altfel nu vei mai călări niciodată.

Keane nu-şi luase nici o secundă ochii de la Jo. Continuă de parcă Buck nici nu vorbise.

- Nu-ţi permit.

- Nu mă poţi opri. Indignarea îi dădu forţa să se ridice. Mişcarea bruscă îi trimise săgeţi de durere în braţ, iar lupta cu durerea i se văzu pe moment în privire.

- Ba pot, spuse Keane luând o înghiţitură zdravănă de coniac. Circul ăsta îmi aparţine.

Jo îşi încleştă pumnii la această mostră de folosire arbitrară a autorităţii. Nici măcar o dată, de când îngenunchease lângă ea în cuşcă, nu-i arătase vreun semn de compasiune sau de grijă. Lucrurile de care avea cea mai mare nevoie de la el. Glăsui pe un ton coborât, vrând să-şi mascheze tremurul vocii.

- Dar eu nu vă aparţin, domnule Prescott. Şi dacă vă uitaţi peste acte, veţi vedea că nu vă aparţin nici leii sau echipamentul meu. Eu i-am cumpărat şi îi întreţin din salariul meu. Contractul nu vă dă dreptul să-mi spuneţi când pot sau nu să exersez cu pisicile mele.

Faţa lui Keane deveni aspră ca piatra.

- Nici nu-ţi dă dreptul să îţi instalezi cuşca în cortul de spectacole fără permisiune mea.

- Atunci o instalez în altă parte, replică ea. Dar o voi instala. Leul acela va fi pus din nou la lucru chiar astăzi. Nu vreau să risc să pierd luni de antrenament.

- Dar eşti dispusă să rişti să fii omorâtă, răbufni Keane trântindu-şi paharul pe masă.

- Ce-ţi pasă ţie? strigă Jo. Nu se mai putea stăpâni. Rănile din sufletul ei erau la fel de adânci ca şi cele din came. Trecuse printr-o groază mai intensă decât cea pe care şi-o amintea din noaptea când îi muriseră părinţii. Mai mult decât orice altceva, voia să se cuibărească în braţele lui Keane. Voia să regăsească ocrotirea pe care o simţise când, strângând-o la piept, o lăsase să-l jelească pe Ari. Nu însemn nimic pentru tine!

Mişcarea bruscă a capului îi răvăşi părul. În vocea ei se simţea o undă de isterie, aşa că Buck îi puse mâna pe umăr.

- Jo, o avertiză cu glasul său blând, răguşit.

- Nu! Nu are dreptul. N-ai dreptul să te bagi în viaţa mea, rosti ea, săgetându-l din nou pe Keane cu ochii mistuiţi de emoţie. Ştiu ce trebuie să fac. Ştiu ce am să fac. De ce ar conta pentru tine? Nu răspunzi legal dacă mă sfârtecă. Nimeni n-o să te dea în judecată.

- Stai puţin, Jo. De astă dată, Buck vorbi cu hotărâre. Când îi atinse braţul sănătos, simţi tremurul care îi străbătea întregul corp. E prea supărată ca să-şi dea seama ce spune, i se adresă el lui Keane.

Pe chipul proprietarului apăruse o mască prin care nu se putea citi nici o emoţie.

- Ba cred că ştie exact ce spune. Pentru o clipă nu se auziră decât geamătul lui Jo şi gâlgâitul de coniac turnat în pahar. Fă ceea ce trebuie să faci, Jo, zise el după ce bău din nou. Ai perfectă dreptate când afirmi că nu am nici un drept în ce te priveşte. Duceţi-o în oraş, îi ceru lui Buck, după care se întoarse la fereastră.

- Haide, Jo. Buck o cuprinse de talie şi o conduse spre uşă. Tocmai când ieşeau dădură nas în nas cu Rose, care venea alergând dinspre cuşti. Îngrijorarea îi era evidentă pe chipul neobişnuit de livid.

- Jo! Jo, abia acum am auzit. Se uită la bandaj cu ochi mari, îngroziţi. Cât de rău e?

- Doar nişte zgârieturi, o asigură Jo. Buck mă duce în oraş pentru vreo două copci, adăugă ea cu cel mai optimist zâmbet pe care putea să-l schiţeze.

- Eşti sigură? Ridică privirea la bărbatul mai înalt pentru o confirmare. Buck?

Mai multe copci, rectifică el. Bătând-o încet pe mână, linişti: Dar nu e prea Tău.

- Vreţi să vin cu voi? Când Buck şi Jo îşi reluată mersul, se aţinu pe lângă ei.

- Nu. Mulţumesc, Rose. Jo zâmbi cu mai multă convingere. Am să fiu bine.

Zâmbetul o linişti pe Rose.

- Când am auzit, m-am gândit că... ei bine, mi-am imaginat tot soiul de lucruri groaznice. Mă bucur că nu eşti grav rănită. Când ajunseră la camioneta lui Buck, Rose se aplecă şi o sărută pe Jo pe obraz. Te iubim cu toţii.

- Ştiu. Îi strânse mâna, apoi îl lăsă pe Buck să o aşeze în cabina camionetei. După ce porniră, îşi lăsă capul pe tetieră şi închise ochii. Nu-şi amintea să se mai fi simţit atât de sfârşită.

- Doare rău? o întrebă Buck când intrară pe asfalt.

- Da, răspunse ea scurt, gândindu-se în egală măsură la inima şi la braţul ei.

- Ai să te simţi mai bine după ce te peticesc doctorii. Jt> strânse din pleoape, conştientă că unele răni nu se vindeca niciodată. Şi dacă se vindecă, lasă cicatrice care dor când te aştepţi mai puţin. Nu ar fi trebuit să-l faci cu ou şi cu oţet, Jo, o mustră Buck cu blândeţe.

- N-ar fi trebuit să se bage. Nu este treaba lui. Nu sunt treaba lui.

- Jo, asprimea asta nu>ţi stă în fire.

- Asprime? Deschise ochii şi se întoarse spre Buck. Cum rămâne cu el? Nu putea fi mai bun cu mine, să-mi arate măcar o urmă de compasiune? Trebuia să-mi vorbească de parcă eram o infractoare?

Jo, omul era îngrozit. Priveşti lucrurile doar din punctul tău de vedere. Buck se scărpină în barbă cu un oftat zgomotos. Nu ai de unde să ştii cum e să te găseşti în afara cuştii, neputincios, când cineva la care ţii e în pericol de moarte. Aproape că a trebuit să-l pun la podea ca să-l opresc să intre acolo, m-am chinuit să-i bag în cap că aşa n-ar fi făcut decât să te condamne la moarte sigură. Era speriat, Jo. Cu toţii eram.

Fata clătină din cap, sigură că Buck exagera pentru că ţinea la ea. Keane îi vorbise dur, cu ochi nemiloşi.

- Nu-i pasă. Nu ca vouă, celorlalţi. Tu nu m-ai înjurat. Nu ai fost rece.

- Jo, oamenii au feluri diferite... Începu Buck, dar ea îl întrerupse.

- Ştiu că nu vrea să mă vadă rănită, Buck. Nu e lipsit de inimă sau crud. Suspină, căci toată forţa pe care i-o dăduseră furia şi teama îi părăsise corpul. Te rog, nu vreau să vorbesc despre el.

Buck îi detectă oboseala din voce şi o bătu pe mână.

- Bine, scumpo. Relaxează-te puţin. Te reparăm cât ai zice peşte.

„Unele lucruri nu pot fi reparate atât de uşor”, se gândi Jo.

capitolul 11

Braţul lui Jo se dezmorţi odată cu trecerea săptămânilor. Rana i se vindeca fără complicaţii. Singurele urme erau patru cicatrice subţiri, care aveau să se şteargă, dar nu să dispară complet. Cu toate acestea, simţea că o scânteie din viaţa ei se stinsese. Lupta constant împotriva unei nemulţumiri vagi. Nimic - nici munca, nici prietenii, nici cărţile - nu-i mai aducea mulţumirea cu care se obişnuise. Devenise femeie, iar nevoile ei se modificaseră.

Ştia că la rădăcina problemei se afla Keane, dar asta nu schimba nimic. Părăsise din nou circul, chiar în noaptea accidentului ei. Trecuseră aproape patru săptămâni, şi tot nu se întorsese.

Se aşezase de trei ori să îi scrie, în speranţa că aşa nu avea să se mai simtă atât de vinovată pentru vorbele aspre pe care i le spusese. Şi de trei ori, de necaz, rupsese scrisorile. Oricât încerca să rearanjeze cuvintele, îi ieşeau prost, în schimb, se agăţase de speranţa că avea să se întoarcă pentru o ultimă oară. Simţea că, dacă s-ar fi despărţit prieteni, fără resentimente şi cuvinte grele, ar fi putut să accepte ruptura. În aşteptarea acelei zile, reuşi să se întoarcă la viaţa ei de zi cu zi cu oarecare seninătate. Repeta, îşi executa numărul, participa la îndatoririle zilnice. Aştepta. Caravana se apropia de Chicago.

O după-amiază târzie de august o găsi în cortul de spectacole, pe o zăpuşeală cruntă. Îmbrăcată într-un costum de gimnastică, făcea antrenamente la sol cu fraţii Beirot. Exerciţiile zilnice îi redaseră mobilitatea braţului.

Acum putea să facă o rotaţie în mâini pe spate fără ca braţul rănit să-i protesteze.

- Mă simt bine, îi spuse ea lui Raoul. Mă simt chiar foarte bine.

Făcu o serie de piruete rapide.

- Nu-ţi ţii umărul în formă dansând pe picioare, o tachină Raoul.

- Umărul e bine. Ca să i-o dovedească, se aplecă şi apoi se ridică în mâini. Îşi coborî încet picioarele la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, punându-şi talpa pe genunchiul celălalt. E perfect. Se rostogoli înainte şi sări în picioare. Sunt mai puternică decât un taur, pretinse ea, după care făcu o rotaţie pe spate în mâini urmată de un salt pe spate.

Ateriză la picioarele lui Keane.

Noianul de emoţii care se revărsă în ea i se reflectă în ochi înainte să-şi recapete echilibrul.

- Nu ştiam... Nu ştiam că te-ai întors.

Regretă de îndată stupizenia cuvintelor ei, dar nu găsise altele. O copleşi nevoia de a i se arunca în braţe. Se miră cum de bărbatul nu-i simţea dorinţa ieşindu-i prin porii pielii.

- Abia am ajuns, rosti, privind-o stăruitor. Ea e mama mea, adăugă el. Rachael Loring, Jovilette Wilder.

La cuvintele lui, privirea lui Jo îi părăsi faţa. O observă pe femeia de lângă el. Dacă ar fi văzut-o pe Rachael Loring într-un grup de două mii de oameni, şi-ar fi dat seama că era mama lui Keane. Avea aceeaşi osatură, deşi a ei era mai elegantă. Sprâncenele îi semănau cu nişte aripi aurite ce se îndeseau la capete, ca ale lui Keane. Avea părul neted, pieptănat peste cap, cu nici un fir cenuşiu care să-i strice perfecţiunea arămie. Dar ceea ce o năuci pe Jo erau ochii ei. Nu se aşteptase să-i găsească pe faţa altcuiva în afară de Keane. Era îmbrăcată simplu, într-un costum croit fără pretenţii, care indica bun-gust şi prosperitate. Totuşi, Jo nu descoperi nimic din lustrul

rece, distant pe care i-l atribuise dintotdeauna femeii care îşi luase fiul cu ea şi îl părăsise pe Frank. Zâmbetul cu care o salută era cald şi fermecător.

- Jovilette, ce nume frumos! Keane mi-a povestit despre tine. Rachael întinse mâna şi Jo o acceptă, intensionând să i-o strângă într-un gest scurt şi impersonal, însă femeia mai vârstnică îşi aşează cealaltă mână deasupra mâinii ei, surâzându-i cu afecţiune. Keane mi-a spus că erai foarte apropiată de Frank. Poate ai timp să stăm puţin de vorbă.

Căldura din glasul ei o tulbură pe Jo, care începu să se bâlbâie.

- Păi... da. Eu... dacă doriţi...

- Mi-ar face mare plăcere. Poate ai timp să-mi arăţi şi circul? zâmbi doamna Loring. Lui Jo îi venea tot mai greu să-şi păstreze masca indiferenţei. Sunt convinsă că s-au mai schimbat unele lucruri de când am fost ultima oară. Parcă aveai nişte treabă, nu? i se adresă ea lui Keane. Jo va avea grijă de mine. Nu-i aşa, scumpo? Fără să mai aştepte un răspuns, Rachael o luă de braţ şi porniră amândouă într-o plimbare. I-am cunoscut pe părinţii tăi, spuse ea în timp ce se îndepărtau sub privirile mirate ale lui Keane. Nu foarte bine. Eu am părăsit circul la scurt timp după ce sosiseră ei, dar îmi aduc aminte că erau artişti de prima mână. Keane mi-a zis că ai urmat meseria tatălui tău.

- Da, păi... Jo şovăi, simţindu-se cumva în dezavantaj. Intr-adevăr, răspunse ea încurcată.

- Eşti atât de tânără, îi zâmbi Rachael duios. Trebuie că eşti foarte curajoasă.

- Nu... n-aş zice asta. Până la urmă e slujba mea.

- Desigur. Rachael râse, amintindu-şi probabil de propria-i tinereţe. Am mai auzit replica asta. Odată ce ajunseră din nou afară, se opri şi cercetă îndelung împrejurimile. Cred că m-am înşelat. Nu s-a schimbat mai nimic în ultimii treizeci de ani. E un loc extraordinar, nu-i aşa?

- De ce aţi plecat? se interesă Jo, dar îşi regretă imediat impertinenţa. Îmi pare rău, nu-i treaba mea.

- Cum să nu? Rachael oftă şi o bătu uşor pe mână. E firesc să întrebi. Din ce-mi spune Keane, Duffy tot pe aici îşi duce veacul.

Schimbase brusc subiectul, iar Jo îşi spuse că evitase intenţionat întrebarea.

- Da, nu cred că va pleca vreodată.

- Ai dori să bem o cafeluţă sau, poate, un ceai? propuse Rachael cu zâmbetul pe buze. Am bătut mult drum până aici. Rulota ta e în apropiere?

- E chiar în curte.

- Da, da, râse femeia. Şi totul arată la fel pe-o rază de o mie de kilometri. Ştii povestea cu câinele şi oasele? Jo o ştia foarte bine, dar nu se dădu de gol. Una dintre versiuni spune că un muncitor îi dădea câinelui său câte un os după fiecare cină. Câinele îngropa osul sub rulotă, iar a doua zi încerca să-l scoată la suprafaţă. Numai că rămăsese la o sută de kilometri mai în spate, într-o zonă identică. Nu şi-a dat niciodată seama ce s-a întâmplat.

Rachael chicoti. Uşor stânjenită, Jo deschise uşa rulotei. Greu de crezut că femeia dinaintea ei era cea pe care o urâse toată viaţa. Greu de crezut că aceasta era scorpia care îl părăsise pe Frank. În chip ciudat, Rachael se simţea în largul ei înăuntru.

- Teribil de practice, comentă ea. Îşi roti privirea prin încăpere, captivată şi în acelaşi timp mulţumită de ce vedea. Nici nu-ţi dai seama că stai pe patru roţi. Ridică volumul de Thoreau cu un gest familiar. Keane zice că eşti pasionată de literatură. Şi de lingvistică, adăugă ea, luându-şi ochii de la carte.

Avea ochi aurii, pătrunzători, asemenea fiului ei. Jo îşi aduse aminte de prima zi din stagiune, când simţise privi' rile lui Keane asupra ei. Nu era tocmai liniştitor să ştie că Keane discutase despre ea cu maică-sa.

- Vă pot servi cu ceai, rosti ea, intrând în bucătărie.

Prefer să nu risc oferindu-vă cafea.

- Ceaiul e perfect, răspunse Rachael politicos, urmând-o în bucătărie. Voi aştepta aici până-l pregăteşti.

Se aşează cu naturaleţe la măsuţa din capăt.

- Din nefericire, doar atât am la îndemână, se scuză Jo în timp ce scotocea prin frigider.

- O ceaşcă de ceai şi un pahar de vorbă sunt de ajuns.

Jo oftă şi se întoarse.

- Îmi pare rău, clătină ea din cap. Unde-mi sunt manierele? Pur şi simplu nu ştiu ce v-aş putea spune, doamnă Loring. V-am purtat pică de când mă ştiu. Acum că sunteţi aici, lucrurile nu stau deloc aşa cum mi-am închipuit Un surâs trist încolţi pe buzele lui Rachael. Nu sunteţi deloc rece şi urâcioasă, aşa cum credeam, şi semănaţi atât de mult cu...

Jo îşi înghiţi ultimele cuvinte, îngrozită că fusese pe cale să pronunţe numele lui Keane. Pentru câteva clipe, ritmase cu privirile pierdute. Rachael depăşi cu graţie momentul stânjenitor.

- Nu-i de mirare că nu m-ai avut la inimă, dat fiind că erai atât de apropiată de Frank, spuse ea cu blândeţe. Oare şi Frank m-a urât?

- Nu, răspunse Jo, descumpănită de tristeţea din vocea femeii. Nu cât l-am cunoscut. Nu cred că Frank era capabil să-i poarte cuiva sâmbetele.

- L-ai înţeles perfect, constată Rachael în timp ce Jo turna apă clocotită în ceşti. Şi eu l-am înţeles, continuă ea când tânăra aduse ceştile la masă. Era un visător, un spirit liber cum nu s-a mai pomenit vreodată. Amestecă zahărul, dusă pe gânduri. Jo se aşează alături şi, roasă de curiozitate, aşteptă ca vizitatoarea să-şi spună povestea. L-am cunoscut când aveam optsprezece ani. Un verişor m-a adus la circ. Arăta mai pricăjit pe atunci, adăugă ea cu un surâs melancolic, dar în esenţă era la fel. Ce magie! Clătină din cap şi oftă prelung. Ne-am îndrăgostit cât ai zice peşte, ne-am căsătorit împotriva voinţei familiei mele

şi am luat-o din loc. Teribil de captivant. Am învăţat numărul la Pânza de Păianjen şi mai ajutam prin vestiar.

Jo făcu ochii mari.

- Aţi evoluat pe scenă?

- O, da, răspunse Rachael, cu obrajii împurpuraţi de mândrie. Mă descurcam destul de bine. Apoi am rămas însărcinată. Eram ca doi copii în aşteptarea Crăciunului. Nu împlinisem încă nouăsprezece ani când s-a născut Keane. Mă pierdeam cu firea şi dacă strănuta, aşa că l-am târât pe Frank prin fiecare oraş la tot soiul de doctori. A fost teribil de răbdător. Femeia se aplecă şi o luă pe Jo de mână. Îţi dai seama cât de greu e să duci o viaţă pentru care nu eşti făcută? îţi dai seama că în spatele vălului fermecat, cu toate bucuriile şi minunile sale, se află greutăţi şi temeri şi nevoi imposibil de satisfăcut? Eram o copilă pe-atunci, cu un bebeluş pe cap, lipsită de talentul şi rezistenţa unui artist, dar şi de experienţa şi încrederea maternă. Am trăit cu nervii întinşi la maximum o stagiune întreagă. Rachael se opri pentru a ofta prelung. Când s-a încheiat, am plecat acasă, la Chicago.

Pentru prima oară, Jo asculta şi varianta soţiei lui Frank. Îşi închipui o fată mai tânără decât ea, prinsă într-o lume ciudată, exigentă, cu un copilaş la sân. De-a lungul anilor, Jo cunoscuse sute de oameni care încercaseră să împace familia cu viaţa artistică, asemenea lui Rachael, şi nu rezistaseră nici câteva săptămâni. Clătină din cap, încercând să lege toate iţele poveştii.

- Dar dacă l-aţi iubit pe Frank, şi el v-a iubit pe dumneavoastră, de ce n-aţi făcut cumva să rămâneţi împreună?

- Cum? i-o întoarse Rachael. Să-mi găsesc o locuinţă undeva şi să stau cu el şase luni pe an? L-aş fi urât. Să-l fi obligat să renunţe la circ şi să stea cu noi? Aş fi distrus tot ce iubeam la el. Clătină din cap, surâzând discret. Să ştii că ne-am iubit, Jovilette, dar nu destul de mult. Compromisul nu e mereu posibil, şi nici unul nu a reuşit

să-şi potrivească nevoile în funcţie de celălalt. Eu, una, am încercat, iar Frank s-ar fi străduit dacă i-aş fi cerut-o. Dar lupta era pierdută dinainte să înceapă. Date fiind circumstanţele, cred că am luat cea mai bună decizie. Privi în ochii lui Jo şi zări în ei încrederea şi energia tinereţii. Hotărârea îţi pare groaznică şi rece, dar n-avea sens să prelungim o situaţie dureroasă la nesfârşit. Frank mi l-a dat pe Keane şi doi ani pe care-i voi preţui mereu, în schimb i-am dat o libertate fără resentimente. La zece ani după aceea am găsit din nou fericirea. Amintirea îi aduse un zâmbet pe buze. L-am iubit pe Frank şi iubirea aceea va rămâne la fel de dulce şi înfloritoare ca în ziua în care ne-am cunoscut.

Jo înghiţi în sec. Ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru toată antipatia pe care i-o purtase ani de zile.

- Avea un album de fotografii, Frank vreau să zic, cu Keane. Urmărea presa din Chicago.

- Chiar aşa? exclamă Rachael radiind de fericire, apoi ne lăsă pe spate şi sorbi din cană. Tipic. Spune-mi, Jovillette, a fost fericit? A avut ce şi-a dorit?

- Da, răspunse Jo hotărâtă. Dumneavoastră?

Rachael o privi în ochi cu o undă de curiozitate care se transformă apoi în căldură.

- Ai o inimă tare bună, generoasă şi plină de înţelegere. Da, am avut ce mi-am dorit. Şi tu, Jovilette, tu ce-ţi doreşti?

Eliberată de orice stânjeneală, Jo zâmbi şi clătină din cap.

- Mai mult decât aş putea avea vreodată.

- Eşti prea deşteaptă să te poticneşti aşa, observă Rachael, cercetând-o cu atenţie. Eu cred că eşti o luptătoare, nu o visătoare. Când va veni clipa să alegi, cred că nu te vei mulţumi cu mai puţin decât tot. Zâmbi văzând expresia absorbită de pe chipul lui Jo şi se ridică. Îmi arăţi leii, te rog? îţi spun sincer că abia aştept să te văd pe scenă.

- Desigur. Jo se ridică şi şovăi o clipă, apoi întinse mâna. Mă bucur că aţi venit.

- Şi eu, surâse cealaltă femeie.

Pe tot parcursul zilei, Jo îl căută pe Keane, dar fără succes. Era crucial să-i vorbească, acum că se întâlnise cu mama lui. N-ar fi putut dormi liniştită până ce nu îndrepta lucrurile. Spectacolul stătea să înceapă şi încă nu-l găsise. Dacă era cu doamna Loring în public, cu siguranţă ar fi dat de el la sfârşitul spectacolului. Numerele se derulau cu nespusă încetineală, iar neliniştea ei sporea exponenţial.

La sfârşit rămase la uşa din spate, neştiind dacă să mai aştepte sau să meargă direct la rulota lui.

Dintr-odată îl zări şi simţi un amestec de uşurare şi panică.

- Jovilette, rosti prima Rachael, luându-i mâna într-a sa. Ce minunată eşti, sclipitoare de-a dreptul. Înţeleg acum de ce spunea Keane că ai o frumuseţe neîmblânzită.

Jo îi aruncă o privire surprinsă bărbatului, dar se lovi de ochii săi reci, de culoarea ambrei.

- Mă bucur că v-a plăcut.

- Vai, nici nu-ţi închipui cât de mult. Am trăit nişte clipe de neuitat. Şi discuţia de după-amiază m-a ajutat foarte mult. Spre mirarea ei, Rachael se aplecă şi o sărută pe obraz. Sper să ne mai vedem. Keane, vreau să-mi iau rămas-bun de la Duffy înainte să mă conduci acasă. Ne vedem la maşină. La revedere, Jovilette.

- La revedere, doamnă Loring.

Jo o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Keane.

- Este o femeie minunată. Mă face să mă ruşinez de mine însămi.

- N-ai de ce, zise el vârându-şi mâinile în buzunare, fără a o scăpa din priviri. Amândoi am avut motive să fim supăraţi şi ne-am înşelat deopotrivă. Ce-ţi face braţul?

- Ah. Jo îşi pipăi din instinct rana. Se vindecă. Abia dacă

se mai vede vreo urmă.

- Mă bucur, spuse el laconic, după care rămase tăcut.

Pentru o clipă, Jo simţi cum o părăsea curajul.

- Keane, începu ea, străduindu-se să-l privească în ochi. Vreau să-mi cer scuze pentru felul groaznic în care m-am comportat după accident.

- Ţi-am spus că nu mă interesează scuzele, replică el cu răceală.

- Te rog. Jo îşi călcă pe orgoliu şi îi atinse braţul. Pe asta o ţineam în minte de multă vreme. N-am vorbit serios atunci, adăugă ea iute. Sper că poţi să mă ierţi.

Nu fusese discursul grăitor pe care-l plănuise din timp, dar nu era în stare de mai mult. Chipul lui rămase impasibil.

- Nu e nimic de iertat.

- Te rog, Keane. Bărbatul dădu să plece, dar Jo îl prinse de mână. Nu mă lăsa aşa, cu vina pe suflet. Ştiu că am spus nişte lucruri oribile. Ai toate motivele să fii supărat, dar... n-am putea să ne înnădim prietenia?

O umbră de îndoială îi străbătu chipul, şi puse o mână pe obraz.

- Nu ştiu cum reuşeşti de fiecare dată să-mi zăpăceşti minţile. Lăsându-şi mâna să-i cadă moale, continuă: l-am dat lui Duffy ceva pentru tine. Îţi urez să fii fericită.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o să se lupte cu tonul decisiv al cuvintelor sale. Ieşise de tot din viaţa ei. Jo îl urmări cu privirile până se făcu nevăzut.

Se aştepta s-o năpădească tot soiul de senzaţii, dar nu simţi nimic: nici durere, nici disperare. Nu vărsă nici o lacrimă. Nu cunoştea vreun om care să fie aşa pustiu pe dinăuntru şi să continue să trăiască.

- Jo! Duffy înaintă greoi spre ea şi îi întinse un plic. De la Keane.

Apoi plecă să se asigure că orăşenii care se perindau prin preajma cortului urmau să plece acasă.

Jo se simţi golită de orice sentiment. Aruncă o privire

absentă la plic şi se îndreptă spre rulota ei. Intră şi îl deschise leneş, apoi scoase hârtiile şi le parcurse. Dură câteva secunde până să descifreze jargonul juridic. Citi de două ori scrisoarea şi se aşeză. „Mi l-a dat”, gândi ea. Mintea ei nu reuşea să cuprindă dimensiunea gestului. „Mi-a lăsat circul.”

capitolul 12

Aeroportul O'Hare gemea de lume, iar vacarmul era asurzitor. Jo îşi făcu cu greu drum prin haos şi chemă un taxi. În primele momente rămase cu gura căscată la zăpada aşternută pe caldarâm, asemenea unui orăşean care asista pentru prima oară la reprezentaţia înghiţitorului de săbii. Încetul cu încetul se acomodă cu priveliştea, deşi dârdâia în paltonul ei de catifea cord. Albul acela care învăluia întreg oraşul îi abătea gândurile de la ţelul călătoriei. Nu vizitase niciodată nordul pe timp de iarnă. Chicago în noiembrie era o splendoare.

După şocul iniţial înţelesese că pe lângă circ primise şi un maldăr de responsabilităţi. Trebuise numaidecât să negocieze contracte, aşa că se scufundase într-o mare de hârţogăraie, şi numai experienţa şi sfaturile lui Duffy ajutaseră să-şi regăsească echilibrul. Pe măsură ce stagiunea se apropia de sfârşit, Jo sunase de mai multe ori la Chicago. De fiecare dată agăţase receptorul în furcă înainte ca binefăcătorul ei să răspundă. Îşi spusese că era de preferat să-l întâlnească în came şi oase. Amânase călătoria cu câteva săptămâni din cauza nunţii lui Jamie şi Rose.

Chiar atunci, la nuntă, pe când îşi juca rolul de domnişoară de onoare, înţelesese ce avea de făcut. Nu-şi dorea decât un lucru, şi anume să fie alături de Keane. Chipul lui Rose în timp ce-i jura credinţă lui Jamie născuse în ea dorinţa de a-l recuceri, dorinţă care nu o părăsise niciodată.

„Şi ce fac, rămân aici?" se întrebase ea, de la mii de kilometri distanţă. Nu. Schiţase iute un plan şi inima

începuse să-i bată puternic. Urma să meargă la Chicago, să-l vadă. Nimic n-avea s-o întoarcă din drum. Cândva, o dorise. Voia să-i reaprindă acea flacără. Nu avea de gând să-şi trăiască viaţa singură atâta vreme cât o părticică din ea era în el. Nu era necesar s-o iubească. Era suficient că îl iubea ea pe el.

Cu aceste gânduri urcă în taxi şi străbătu oraşul. Îşi scutură zăpada din păr cu degetele îngheţate, furioasă că uitase să-şi cumpere mănuşi şi căciulă. Brusc, o cuprinse spaima. „Dacă nu-i acasă? Dacă a plecat în Europa sau în Japonia sau în California?" Un fior de panică îi străbătu trupul. „Trebuie să fie acasă. E duminică, se relaxează, citeşte sau completează un document sau poate... se întreţine cu vreo damă, gândi Jo îngrozită. Ar trebui să mă opresc şi să-l sun. Ar trebui să-i spun şoferului să facem cale întoarsă." Jo închise ochii şi încercă să-şi ţină temerile în frâu. Respiră de câteva ori adânc şi-şi lăsă privirile să colinde pe clădiri şi trotuare.

Încet, încet simţi cum valul de isterie o părăseşte. „N-o să mă tem, se îmbărbătă ea, nu cu prea multă convingere. N-o să mă tem." Dar Jovilette, femeia care se întindea pe un covor de lei, se temea. Şi dacă-i făcea vânt? „N-o să-l las să-mi facă vânt, îşi spuse ea, înălţând semeţ bărbia, îl voi cuceri. Îşi duse degetele la tâmple. Nici nu ştiu de unde să încep. Trebuie să-i spun şoferului să întoarcă." Dar înainte să rostească o vorbuliţă, maşina făcu dreapta şi opri. Jo achită maşinal costul călătoriei, lăsând un bacşiş gras, şi ieşi afară.

Rămase vreme îndelungată în faţa clădirii înalte, îmbrăcate în sticlă. Fulgii de zăpadă dansau pretutindeni în jur, poleindu-i pletele şi umerii. Un trecător o îmbrânci uşor şi farmecul momentului se risipi. Jo apucă valizele şi pătrunse în clădire. În spatele geamurilor fumurii o întâmpină un hol uriaş, cu un covor pufos de stofă groasă.

Neştiind că trebuia să-şi lase datele la recepţie, se îndreptă spre lift, alăturându-se unui grup de locatari ca

să n-o ia nimeni la întrebări. Intră în cabină şi apăsă cu un deget îngheţat butonul pentru ultimul etaj. Sporovăiala celor din jur abia dacă-i atinse urechile. Nici măcar nu observă când rămase singură.

Liftul se opri pentru a doua oară, dar Jo se holba cu privirile pierdute. De-abia când uşile dădură să se închidă îşi veni în simţiri. Le deschise iute şi păşi pe coridor. Simţi cum i se-nmoaie picioarele, dar strânse din dinţi şi se îndreptă spre ultimul apartament. O trecură toate apele până ajunse în faţa uşii. Lăsă bagajele din mâini şi se rezemă cu capul de toc, răsuflând puternic. Îşi aminti că Rachael Loring o numise o luptătoare. Înghiţi în sec, îşi înălţă bărbia şi bătu. Din fericire, aşteptarea nu iu lungă, şi în curând Keane apăru în prag. Jo zări mirarea din ochii lui. Părul pudrat cu zăpadă îi curgea pe umeri. Chipul ei îngheţat strălucea, asemenea ochilor fierbinţi, care încercau să-şi păstreze calmul. Glasul îi tremură o singură dată, apoi îşi găsi cumpătul.

- Bună, Keane.

El o fixa cu privirea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. A slăbit, gândi ea în timp ce-i studia chipul. Observă că purta o bluză sport şi blugi. Era desculţ, nebărbierit. Jo ar fi dat orice să-şi treacă degetele prin barba lui aspră.

- Ce cauţi aici?

Tânăra femeie simţi cum o cuprinde panica. Glasul lui era chiar mai aspru ca ultima dată, iar expresia feţei era neînduplecată. Jo se chinui să rămână dreaptă.

- Pot să intru? întrebă ea, pierzându-şi zâmbetul.

- Poftim?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. O privi încruntat.

- Pot să intru? repetă ea, luptându-se cu pornirea de-a o lua la goană cu coada între picioare.

- Desigur, îmi cer scuze.

Keane îşi petrecu mâna prin păr şi-o invită să intre. Jo se cufundă în covorul muştar. Aruncă o privire lungă în

jur, străduindu-se să-şi recapete echilibrul. Încăperea era aerisită, vopsită în culori intense, contrastante. Lângă canapeaua maro-închis se afla o măsuţă de sticlă cu accesorii cromate. Pe jos, printre scaunele crem cu spătar înalt, erau răspândite perne cu dungi albăstrii. Pe pereţi erau agăţate câteva tablouri. Recunoscu un Picasso şi o sculptură care cu siguranţă îi aparţinea lui Rodin, în partea dreaptă a camerei, podeaua urca în trepte până la fereastra imensă dincolo de care se întindea oraşul. Jo se apropie, fără să-şi ascundă curiozitatea. Aparent fără motiv, teama i se scurse din oase. Odată ce trecuse pragul, nu mai era cale de întoarcere. Nu-i mai era frică.

- Este minunat, spuse ea, întorcându-se. Ce superb, să ai tot oraşul la picioarele tale în fiecare zi! Trebuie că te simţi ca un rege.

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

Keane o cercetă, din partea cealaltă a încăperii. Părea mică şi fragilă în comparaţie cu metropola care se întindea în spatele ei.

- Eu m-aş fi gândit în locul tău, rosti ea, şi surâsul îi reapăru pe chip. Aş sta la fereastră şi m-aş simţi ca o împărătească ce domneşte peste un regat uriaş.

Într-un sfârşit, buzele lui schiţară un zâmbet.

- Spune-mi, Jovilette, i se adresă el calm. Ce cauţi în lumea mea?

- Simţeam nevoia să vorbesc cu tine, răspunse ea simplu. Voiam să discutăm.

Keane se apropie încet, fără să-şi ia ochii de pe chipul ei.

- O fi ceva important.

- Eu aşa cred.

Bărbatul îşi arcui sprâncenele, apoi ridică din umeri.

- Bine, hai să vorbim atunci. Dar întâi permite-mi să-ţi iau paltonul. Cu degetele bocnă, Jo se chinui să-şi descheie nasturii. Doamne sfinte, eşti îngheţată! îi luă mâinile într-ale lui şi trase o înjurătură. Unde-ţi sunt mănuşile? o luă el la rost, ca un părinte nemulţumit. Sunt pe puţin minus zece grade afară.

- Am uitat să-mi cumpăr, mărturisi Jo, savurând căldura mâinilor lui.

- Mare figură mai eşti! Cum să vii în noiembrie la Chicago fără mănuşi?

- Nu ştiam că trebuie, răspunse ea voios. E prima oară când vin la Chicago în noiembrie. E minunat.

Îşi luă ochii de la mâinile ei şi îi examină chipul. Rămase aşa timp îndelungat, apoi oftă.

- Eram aproape sigur că m-am vindecat.

Jo îl privi îngrijorată.

- Ai fost bolnav?

Keane izbucni în râs şi clătină din cap, fără să răspundă la întrebare. Glasul i se răci brusc.

- Lasă-mă să-ţi iau haina. Mă duc să-ţi fac o cafea.

- Nu te deranja, începu ea, în timp ce el îi desfăcu nasturii şi îi trase paltonul de pe umeri.

- Mă simt mai bine dacă-ţi pun sângele-n mişcare.

Puse paltonul pe braţ şi o cercetă uimit din creştet până-n tălpi. Jo purta un pulover de angora verde şi o fustă cenuşie de lână subţire. Ţesătura moale îi acoperea cu delicateţe sânii şi şoldurile. Pantofii cu baretă erau delicaţi, ilar complet nepotriviţi cu anotimpul.

- S-a întâmplat ceva?

- De când te ştiu te-am văzut doar în costum sau în blugi.

- Aha, râse Jo, trecându-şi degetele prin păr. Presupun că arăt diferit.

- Da, fără îndoială, mormăi el încruntat. Arăţi de parcă tocmai te-ai întors de la facultate, în vacanţa de iarnă, îi atinse vârfurile şuviţelor de păr, apoi se întoarse. Ia loc. Mă duc să-ţi aduc cafeluţa.

Uşor bulversată de atitudinea lui schimbătoare, Jo se plimbă prin cameră, ignorând toate scaunele, şi se aşează într-un sfârşit pe o pernă de lângă fereastra panoramică. Auzi paşii lui Keane, înăbuşiţi de covorul moale.

- E grozav să ai pane de-o iarnă în toată regula, măcar de dragul zăpezii, spuse ea aruncându-i o privire luminoasă. Mereu m-am întrebat cum ar fi să-ţi petreci Crăciunul printre troiene şi ţurţuri de gheaţă. În ochi îi dansau fulgi de nea. Se ridică în picioare şi luă o ceaşcă din mâna lui. Mulţumesc.

- Ţi-e suficient de cald? întrebă el după câteva clipe. Vizitatoarea încuviinţă şi se aşeză într-unul din cele două fotolii dispuse vizavi de canapea. Insolitul oraşului conferea misiunii ei o aură aventuroasă. Keane luă loc lângă ea şi pentru câteva momente savurară cafeaua în linişte.

- Despre ce doreai să vorbim, Jo?

Ea înghiţi în sec, încercând să nu dea importanţă ritmului sălbatic al inimii.

- Despre câteva chestiuni. Despre circ, de pildă. Se răsuci uşor în fotoliu şi explică: Nu ţi-am scris pentru că era prea important. Din acelaşi motiv nu te-am sunat. Discursul ei pregătit cu atenţie se duse pe apa sâmbetei. Nu poţi să-mi oferi ceva atât de important. Iar eu nu pot să-l accept cu inima împăcată.

- De ce nu? Bărbatul ridică din umeri şi sorbi din cafea. Amândoi ştim că mereu a fost al tău. O bucată de hârtie nu schimbă cu nimic lucrurile.

- Keane, Frank ţi l-a lăsat ţie.

- Iar eu ţi l-am dat ţie.

Jo scoase un oftat iritat.

- Poate dacă ţi-aş oferi o sumă de bani...

- Cineva m-a întrebat odată dacă poţi pune preţ pe

visul sau pe spiritul unui om. Jo îl privi neputincioasă. Atunci n-am avut răspuns. Ai găsit tu unul între timp?

Tânăra femeie oftă şi clătină din cap.

- Nu ştiu ce să spun. „Mulţumesc” nu e nici pe departe adecvat...

- Şi nici necesar. N-am făcut decât să-ţi înapoiez ce era al tău. Spuneai că sunt mai multe chestiuni de discutat.

Sosise clipa. Aşeză cu delicateţe ceaşca pe măsuţă şi se ridică în picioare. Făcu iute câţiva paşi prin încăpere, pentru a-şi stăpâni emoţiile, apoi se întoarse. Trase adânc aer în piept şi îl privi în ochi.

- Vreau să fiu iubita ta, rosti ea cu un calm absolut.

- Poftim? Şocul din glasul lui se regăsea şi în priviri.

Jo îşi alungă nodul din gât şi repetă:

- Vreau să fiu iubita ta. Dacă ăsta e termenul corect, sau e învechit? Amantă sună mai bine? N-am mai făcut asta până acum.

Keane aşeză încet cana lângă a ei şi se ridică. Rămase însă pe loc şi o studie din priviri.

- Jo, nu ştii ce spui.

- Ba ştiu foarte bine, i-o reteză ea. Poate că nu stăpânesc terminologia, dar ştiu ce vreau să spun. Şi cred că şi tu înţelegi foarte bine. Vreau să fiu cu tine, continuă ea, făcând un pas în faţă. Vreau să fac dragoste cu tine şi să trăiesc cu tine, sau cât mai aproape cu putinţă de tine.

- Jo, nu vorbeşti raţional, îi curmă el brusc elanul. Se întoarse şi-şi vârî pumnii strânşi în buzunare. Habar n-ai ce-mi ceri.

- Nu mă mai găseşti atrăgătoare?

Se răsuci ca un titirez, enervat de curiozitatea din glasul ei.

- Cum să mă întrebi aşa ceva? Fireşte că te consider atrăgătoare! N-am murit şi nici n-a dat senilitatea în mine!

Jo se apropie de el.

- Păi dacă eu te doresc şi tu mă doreşti, de ce nu vrei să fim împreună?

Keane sudui straşnic şi o prinse de umeri.

- Crezi că aş putea să te găzduiesc o iarnă aici ca mai apoi să-ţi dau drumul? Crezi că aş putea să mă dezlipesc de tine odată cu dezgheţul şi să te văd cum pleci din viaţa mea? Nu vezi ce-mi faci? O scutură puternic, lăsând-o fără suflul necesar unui răspuns. Mă scoţi din minţi! Brusc, o trase la el, îşi lipi buzele de-ale ei şi îşi îngropă degetele în carnea ei. În mintea lui Jo se formă un vârtej de confuzie, durere şi extaz. I se păru că trecuse o eternitate de când îl sărutase ultima oară. Keane se desprinse cu un geamăt, apoi se întoarse, lăsând-o să-şi găsească singură echilibrul. Cum să procedez ca să mă descotorosesc de tine? rosti el cu furie mocnită.

Jo pufni.

- Nu cred că ai început bine.

- Îmi dau seama, murmură el. Am încercat să evit momentul ăsta de când am deschis uşa.

Fata înaintă spre el în tăcere şi îi puse mâna pe braţ.

- Eşti încordat, descoperi ea. Instinctiv, căută să-i liniştească muşchii. Îmi pare rău dacă procedez greşit. M-am gândit că e mai bine să-ţi spun direct decât să încerc să te seduc. Nu cred că m-aş pricepe prea bine la asta. Keane scoase un sunet undeva între râset şi suspin.

- Jovilette, şopti el înainte de a o strânge la piept. Cum să-ţi rezist? De câte ori trebuie să mă rup înainte de a mă elibera complet? Doar gândul la tine mă înnebuneşte.

- Keane. Jo oftă şi închise ochii. Mi-am dorit de atâta timp să mă ţii în braţe. Vreau să îţi aparţin, chiar şi pentru

puţin timp.

- Nu. Se retrase din îmbrăţişare, apoi îi ridică bărbia cu degetul mare şi arătătorul. Nu înţelegi că o dată ar fi prea mult, iar o viaţă nu ar fi de ajuns? Te iubesc prea tare ca să îţi dau drumul şi totodată suficient ca să ştiu că trebuie. Şocul o lăsă fără glas. Privi în gol în timp ce el continuă: Era altfel când nu ştiam, când credeam că sunt - cum spuneai tu? „Orbit.” Zâmbi scurt la auzul cuvântului. Eram sigur că dacă voi face dragoste cu tine, mi te voi putea scoate din minte. Apoi, când a murit Ari, te-am ţinut în braţe în timp ce dormeai. Mi-am dat seama că te iubisem încă de la început.

- Dar tu... Jo îşi scuturǎ capul, parcă pentru a-şi limpezi gândurile. Nu mi-ai spus niciodată, ba păreai atât de rece, de distant!

- Nu te puteam atinge fără să vreau mai mult. O trase din nou aproape de el şi îşi îngropă faţa în părul ei. Însă nu am putut sta departe. Ştiam că dorinţa de a te avea numai pentru mine însemna că unul dintre noi trebuia să renunţe la ceea ce făcea, la ceea ce era. M-am întrebat dacă aş putea să abandonez avocatura; era tot ce-mi dorisem să fac vreodată. Am descoperit că te doream pe tine mai mult.

- Vai, Keane! Clătină din cap, însă el o îndepărtă brusc.

- Apoi mi-am dat seama că nici aşa nu ar funcţiona. Se întoarse, merse până la fereastră şi privi afară. Ningea puternic. De fiecare dată când intrai în cuşca aceea, eu Intram în iad. M-am gândit că poate mă voi obişnui, dar nu am reuşit să te uit. Am tot revenit. În ziua în care ai fost rănită... Keane se opri. Jo îl auzi cum inspiră adânc, iar apoi, când continuă, vocea lui devenise mai gravă. Ţi-am urmărit aruncându-te în faţa acelui băiat şi primind lovitura. Nu-ţi pot descrie ce am simţit în acel moment; nu există cuvinte pentru asta. Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că trebuia să ajung la tine. Mă întreb dacă Pete ţi-a povestit că l-am pus la podea înainte ca

Buck să mă imobilizeze. A trecut bine peste asta, având în vedere situaţia. Apoi... apoi am fost nevoit să stau şi să privesc cum te pândea leul. Niciodată nu am mai simţit acel gen de teamă. Genul care îţi goleşte corpul şi mintea. Se cufundă în tăcere. Apoi s-a terminat, urmă el după câteva clipe, şi am ajuns la tine. Erai albă ca varul şi sângerai în braţele mele. Murmură o înjurătură şi tăcu din nou. Îşi scutură capul. Am vrut să ard circul din temelii, să te scot de acolo, să sugrum leii cu mâinile goale. Aş fi făcut orice. Voiam să te ţin în braţe, însă nu am reuşit să trec peste frică şi peste furia iraţională de a fi fost neputincios. Înainte ca mâinile mele să se fi oprit din tremurat, tu te gândeai să te întorci în cuşca aceea blestemată. Am vrut să te omor eu însumi, să se sfârşească odată. Încet, Keane se întoarse şi înaintă spre ea. Săptămâni întregi am revăzut scena de fiecare dată când închideam ochii. Îţi pot arăta exact unde sunt cicatricele. Ridică un deget şi îl plimbă pe braţul ei de-a lungul celor patru linii, acolo unde ghearele îi sfâşiaseră pielea. Îşi coborî mâna şi clătină din cap. Nu pot privi cum intri în cuşcă, Jo. Dacă te las să stai cu mine acum, nu te voi putea lăsa să te întorci la viaţa ta. Şi nu-ţi pot cere să renunţi la ea.

- Aş vrea s-o faci. Jo îl privi grav. Chiar mi-aş dori mult s-o faci.

- Jo. Ştiu ce înseamnă pentru tine.

Probabil că nu mai mult decât ce înseamnă avocatura pentru tine, spuse ea brusc. Iar tu ai spus că eşti dispus să renunţi la ea.

- Da, dar...

- Hm, foarte bine. Dacă nu mă întrebi tu, va trebui să te întreb eu. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Keane se răsuci, cu o cută între sprâncene.

- Jo, nu poţi...

- Bineînţeles că pot. Suntem în secolul douăzeci şi unu. Dacă vreau să te cer în căsătorie, atunci o voi face. Tocmai am făcut-o.

- Jo, eu nu...

- Da sau nu, vă rog, domnule avocat. Este o întrebare uşoară. Înaintă până foarte aproape de el. Sunt îndrăgostită de tine şi vreau să ne căsătorim şi să avem câţiva copii. E o propunere acceptabilă?

Keane deschise gura, ca pentru a obiecta, apoi o închise. Zâmbi ciudat şi îi puse mâinile pe umeri.

- Totul se petrece atât de brusc!

Jo se simţi inundată de un val de bucurie.

- Poate că da, recunoscu ea. Te las să te gândeşti un pic. Poate ar ii bine să ştii, totuşi, că nu accept alt răspuns decât cel afirmativ.

Degetele lui îi mângâiară arcuirea gâtului.

- Se pare că nu prea am de ales.

- Chiar deloc.

Îşi încolăci cu îndrăzneală braţele în jurul lui şi îi căută gura. Sărutul fu intens, pătrunzător. Îmbrăţişaţi, se lăsară pe covor şi se înlănţuiră. Un lung răstimp buzele le rămaseră prinse într-un limbaj mult prea complex pentru cuvinte. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era reală, Keane îi căută curbele familiare ale corpului, îi gustă aroma mult dorită a pielii.

- De ce am crezut că pot trăi fără tine? spuse el sărutând-o cu patimă. Fii sigură, Jo, fii sigură. Înăsprită de emoţie, vocea îi deveni aproape o şoaptă în timp ce rostea cuvintele aproape de buzele ei. Nu voi putea niciodată să-ţi dau drumul. Îţi cer totul.

- Nu. Nu e aşa. Strânge-mă mai tare, sărută-mă din nou, ceru ea în timp ce buzele lui îi rătăceau pe faţă.

Sărută-mă. Se întrebă dacă geamătul de plăcere care se auzise era al lui sau al ei. Nu ar fi crezut că un sărut putea fi atât de intim, atât de înfricoşător de excitant. Nu, îşi zise pe când se înălţa în zbor la gândul că el o iubea. El nu cerea totul, ci dădea totul. Las ceva în urmă, îi spuse când buzele lor se despărţiră, şi îl înlocuiesc cu ceva infinit mai important. Îşi cuibări faţa pe umărul lui. Când îţi vei da seama cât de mult te iubesc, vei înţelege.

Keane se ridică puţin şi o contemplă. Când în sfârşit vorbi, îi pronunţă doar numele. Era un sunet ca un oftat uşor. Ea zâmbi şi îi puse mâna pe obraz.

- Dacă există vreo soluţie de compromis...

- Nu. Dădu cu hotărâre din cap, amintindu-şi de cuvintele mamei lui. Uneori nu poate exista nici un compromis. Ne iubim suficient de mult ca să nu avem nevoie de aşa ceva. Te rog, nu te gândi că fac un sacrificiu; nici vorbă de asta. Zâmbi puţin şi, din curiozitate, îşi frecă palma de începutul lui de barbă. Nu regret nici un minut al vieţii mele la circ, la fel cum nu regret că o schimb. Tu mi-ai dat circul, aşa că voi rămâne mereu o parte din el. Zâmbetul ei păli, iar ochii îi deveniră serioşi. Vrei să fii al meu, Keane?

Bărbatul îi luă mâna de pe obraz şi i-o sărută.

- Deja sunt al tău. Te iubesc, Jovilette. Voi petrece o viaţă întreagă iubindu-te.

- Doar atât nu e destul, spuse ea când buzele li se reîntâlniră. Vreau mai mult. Vreau o veşnicie.

Cu o pasiune lentă, crescândă, mâinile îi alunecară peste corpul ei. Încet, îi desfăcu nasturii jerseului.

- Eşti atât de frumoasă, murmură în timp ce buzele îşi făcură drum pe gâtul ei în jos şi dădură de umflătura gingaşă. Senzaţia îi tăie răsuflarea. Tremuri. Ador să ştiu că atingerea mea îţi poate face pielea să tremure. Buzele se întoarseră la ale ei şi braţele o cuprinseră strâns, începând s-o legene. Mi-am dorit de atâta timp să fiu cu tine, să te îmbrăţişez, doar atât. Am simţit asta încă din

prima clipă.

Cu un oftat plin de mulţumire, Jo se cuibări la pieptul lui.

- Keane, şopti ea.

- Hmm?

- Nu mi-ai dat un răspuns.

- La ce? îi sărută pleoapele închise, apoi îşi trecu degetele prin părul ei. Jo îşi deschise ochii. Sprâncene se arcuiră.

- Te căsătoreşti cu mine, sau nu?

Keane râse, o răsuci pe spate şi îi lăsă pe buze un sărut lung.

- Mâine e de-ajuns de repede?

---- Sfârşit ----